

CEZA DAVASI ÖYKÜLERİ

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

Türkiye Barolar Birliği Yayınları : 259

CEZA DAVASI ÖYKÜLERİ

ISBN: 978-605-5316-96-9

© Türkiye Barolar Birliği

Grafik Tasarım
Mehmet Tamer
[TBB Yayın İşleri]

Baskı Tarihi: Mayıs 2014, Ankara

Türkiye Barolar Birliği
Oğuzlar Mah. Barış Manço Cad.
Av. Özdemir Özok Sokağı No: 8
06520 Balgat - ANKARA
Tel: (312) 292 59 00 (pbx)
Faks: 312 286 55 65
www.barobirlik.org.tr
yayin@barobirlik.org.tr

Baskı
Şen Matbaa
Özveren Sokağı 25/B
Demirtepe-Ankara
(0312. 229 64 54 - 230 54 50)

CEZA DAVASI ÖYKÜLERİ

Av. Vedat Yurda KARADELİ

Mayıs 2014

ANKARA

İÇİNDEKİLER

BAŞLARKEN: HER DAVANIN BİR ÖYKÜSÜ VARDIR.....	11
İDAM KARARININ YARGITAYDA GÖRÜŞÜLMESİNE 20 GÜN KALA	15
BÜYÜK BANKA SOYGUNU AZ SONRA.....	21
YILMAZ GÜNEY İLE CEZAEVİNDE ÜÇ GÖRÜŞME.....	25
GÜMRÜK MÜDÜRÜNÜ YOK YERE DÖRT AY HAPİSTE YATIRAN TELEVİZYON HABERCİLİĞİ	28
FETHİYE CENNETİNDE KAN DAVASI.....	30
DURMUŞ İNCE.....	32
ACELE YETİŞ AVUKAT BEY	33
GECE YARISI BASKINI.....	34
BİR AVUÇ KIRMIZI PUL BİBER.....	36
İLK DAVAM.....	38
PAZARCI KAVGASI.....	39
UTANÇ DUVARINDA İSTIRAP İLE GEÇEN BİR GÜN	41
ATATÜRK HAVA MEYDANINDA SIRPLAR İKİ UÇAĞIMIZI NASIL KAÇIRDI ?	44
UĞUR MUMCU VE CUMHURİYET GAZETESİ	47

NEVŞEHİR KARARI BEYPAZARI DAVASINA ÖRNEK OLDU	49
EMİRDAĞ'LI FİKRET'İN HİKAYESİ	52
YEDİ PARMAKLI GASPÇI	55
BENİM DOLARLARIMDAN SİZE NE?	58
HACI KERİM BEY NEDEN TUTUKLANDI?	61
SİİRT DAVASI VE İLGİLİ BİR KAÇ ANI.....	62
YARGITAY'DA İLK MÜRAFAAM.....	65
BANKER YALÇIN OLAYI	67
İKİ GENCİN ÖLÜMÜ	72
240 BİN LİRA KİLİTLİ KASADAN NASIL KAYBOLDU?.....	73
BİR ÖĞRETMEN HEM KOMÜNİST HEM DE FAŞİST OLABİLİR Mİ?	76
MARANGOZDAN DENİZE SIFIR ARSA	79
GOODYEAR LASTİK ŞİRKETİNİN TOPLANTISI	80
BULGARİSTAN DAVETİ	82
ZLATHA NAYDONOVA.....	85
ÜÇ AYRI SUÇ, ÜÇ AYRI MAHKEME	87
KOMANDONUN MERMİ SEVDASI	89
20 YILLIK DAVA	91

PROF. AV. FARUK EREM'DEN ANLAMLI	93
AVUKATLIK DERSİ.....	93
SIKIYÖNETİM BANA YEDİ GÜN SÜRE TANIDI.....	96
GÜZEL BİR RASTLANTI: ZEKİ MÜREN.....	99
MAHARETLİ POSTACILAR	101
KREDİ YURTLAR'A 30 ÇAY, NİĞDE YURDU'NA 20 TOST	102
ÖRGÜT'E SORMAM LAZIM.....	104
TESADÜF ZİMMET SUÇUNU ORTADAN KALDIRDI.....	107
DEPREMİN ACI YÜZÜ	109
TREN DONDU	111
ASKERİ TATBİKATIN ORTASINDA.....	112
ANKARA BAROSU GENEL KURUL KARARI.....	114
DAVA ÖYKÜLERİNE AİT GAZETELERDE ÇIKAN HABERLER	117

TEŞEKKÜR

Anılarımın Türkiye Barolar Birliği'nce yayınlanmasını sağlayan, Başkanımız Av. Prof. Dr. Metin Feyzioğlu'na ve Yönetim Kurulu Üyelerine,

Ayrıca;

Yayına hazırlayan Doç. Dr. Cem Karadeli, Gözlem Yayıncılık Editörü Erdiñç Yıldız ve Türkiye Barolar Birliği Yayın Kurulu Ekibine sonsuz teşekkürler.

Av. Vedat Yurda KARADELİ

*EŞİM YÜKSEL,
OĞLUM CEM
VE TŪM DOSTLARIMA*

BAŞLARKEN: HER DAVANIN BİR ÖYKÜSÜ VARDIR

Sivas Ortaokulu'nda iken avukat olmayı hayal eder ona göre birtakım hayali senaryolar yazardım. Amacım savunma yapmak ve zayıf olanların haklarını savunmaktı. Bu nedenle hiç tereddüt etmeden liseyi bitirdikten sonra Ankara Hukuk Fakültesi'ne kaydımı yaptırdım. 1962 Yılında mezun olup 1965 yılında Avukatlık cüppesini giydiğim an ortaokulda başlayan hayallerim gerçekleşmiş oldu.

Meslek hayatımda bir çok yeni dostlarım, arkadaşlarım, bana yardımcı olan üstadlarım oldu. Ben her zaman aile bireylerimin yanısıra dostları ile övünen bir kişiliğe sahibim. Burada davalarını yazdığım kişilerle olan avukat - müvekkil ilişkilerim çoğu zaman onlarla bugün dahi devam eden dostluklara dönüşmüştür.

İşte bu yüzden, yılların biriktirdiği dosyaları ayıklarken, sanki yakın bir dosta veda ediyormuşçasına hüzünlendim. Sonuçta, onlarla, onların ait oldukları insanlar, olaylar ve mekanlarla uzun süre yaşamış, sabahleyin evden erken vaktte onları alıp Adliye'ye koşturmuş, saatlerce duruşma kapılarında, Ankara Ulucanlar Cezaevi görüş kabinlerinde onlarla zaman geçirmiş bir kişiydim ben. Ankara dışında aldığım davalar için yolculuklar yapmış, iyi sonuçlarla sevinmiş, aksine kararlarda üzüntü duymuş, ama hep heyecanla, hep ortaokulda hayal ettiğim hayatı yaşamamın hazzıyla, işimi severek yapmışım. Bazen on bir saat yolculuk yaptıktan sonra duruşmanın dakikalar içinde bittiği durumlar olmuştur.

1965'ten 2010'a kadar bir süreyi kapsayan bu anıların toparlanarak bir yerde yazılı olarak bulunmasını istedim. Bu sayede bu meslekte 45 yıl boyunca karşılaştıklarım başkaları tarafından da öğrenilebilecek, belki onlara yol gösterebilecek örnekler oluşturacaktı. Veya Türkiye'de hukuk dünyasının belli bir dönemde bir kesitine insanlar bu sayede ulaşabilecekti.

Ancak, 45 yıllık bir kariyerde karşılaşılan her davadan burada bahsedemeyeceğim kesindi. Anlatacağım hikayelerimi hangi kıstasa göre tasnif etmeliydim? Okuyacağınız kitapta, genellikle basında, televizyonda yer alan veya toplumun dikkatini çeken anılarımı yazmaya karar verdim. Yazım aşamasında bir diğer soru da bu anıların aslında kimin anıları olduğu hakkındaydı. Bu anılar buradaki olayları yaşayan benim olduğu kadar davalarda ön plana çıkan kişilerin de, toplumun hafızasının da anılarıydı; ama en

önemlisi ben oradaydım ve olayları kendi gördüğüm gibi yorumlayarak aktarmam önemliydi. Bu anılar oluşurken sevinçler ve üzüntüler de ortaya çıktı, anlatılan olaylarda yer alanlar arasında halen hayatta olanlar ve olmayanlar var. Burada anlatılanlar sayesinde belki aramızdan ayrılmış olanlar da bir şekilde hatırlanacaktır.

Ankara Barosu'nda avukatlığa başladığım 1965 yılından 28 Aralık 2009 tarihine, yani serbest avukatlığı isteğimle bıraktığım tarihe kadar geçen 45 yıllık meslek hayatımda karşıma çıkanlar, yaşadığım durumlar, benim için unutulmaz olan bu meslek anıları benim bu mesleği severek devam ettirmemi sağlamıştır. Öte yandan, belirli bir noktada bu mesleği gençlere bırakmanın, onların önünü açabilmenin de bir erdem olduğuna inanıyorum. Bu kitaba başlarken geçmiş yılların dosyalarını inceleyip, ilginç, örnek olucu, basına yansımış ve toplumun dikkatini çekmiş olanlarının kitapta yer almasını uygun gördüm.

Bu kitabı herhangi ticari veya akademik bir amaçla değil, unutulmaya yüz tutmuş ancak örnek olabilecek olaylar içerdiği, bazen dersler çıkarılabilecek, bazen ülke tarihinin belli bir döneminde adalet dünyamızdan ve insanlarımızdan kesitler sunacak bir genel oluşturduğu için yayınlamak istedim. Yukarıdaki düşüncelerime katılacağınız, okuduklarınızla Türkiye'de avukatlık ve 20. Yüzyılın ikinci yarısı adli ortam hakkında fikirler edinebileceğiniz görüşünden hareketle saygılarımı sunarım.

Av. Vedat Yurda Karadeli

İDAM KARARININ YARGITAYDA GÖRÜŞÜLMESİNE 20 GÜN KALA

İlk anlatacağım olay, bir detektif romanı gibi gelişti. Adalet söz konusu olduğunda en ufak ayrıntının ne kadar önemli olduğunu kanıtlayan bir olaydı bu. Biraz da bu sebeple, olayın başlangıç anından itibaren ne kadar süre geçtiğini her gelişmeden önce yazma gereği hissettim.

2. Gün: M. Emiroğlu çevresinde sevilen takdir edilen aynı zamanda milletvekilliği yapmış daha sonra çiftliğinde eşi ile birlikte yaşamını sürdüren bir kişiydi. Bu özelliği itibarıyla evine girip çıkan fazlaydı. Ancak komşuları iki gündür eve kimsenin girip çıkmadığını, evde hiçbir hareket olmadığını görünce polise müracaat ederek konuyu ilemişlerdi. Gelen polis ekibi çilingir aracılığı ile kapıyı açtırmış ve savcı eşliğinde eve girdiklerinde şu korkunç manzara ile karşılaşmışlardı: Salonun bir köşesinde elinde makas bulunan M. Emiroğlu'nun kanlar içerisinde yatan cesedi, içerideki odada karyolanın yanında eşi Nihal'in cansız bedeni, mutfak kısmında ise hizmetçi kadının kordonla boğazı sıkılarak öldürülmüş bedenini bulmuşlardı.

3. Gün: Tahkikatın genişletilmesi sonucunda, savcılıkça yapılan inceleme ile, psikolojik tedavi gören M. Emiroğlu'nun, tartıştığı eşini öldürdükten sonra bu duruma mani olmak isteyen hizmetçi kadını da kabloyla boğduğu, ardından da masanın üzerinde duran makası şah damarına saplayarak intihar ettiği anlaşılınca, dosyanın kapatılmasına karar verilmişti. Ertesi gün çıkan mahalli gazeteler manşet haberlerinde olayı bu şekilde duyurmuşlar ve kendisini tanıyanların üzüntülerini yazmışlardı.

23. Gün: Çiftlikteki üç ölümden 23 gün sonra, 18-19 yaşlarındaki bir sürücü Gençlik Parkı Opera Kapısı'nu döndükten sonra Stad Oteli'ne doğru yönelir. Ulus istikametine dönerken trafik polisi tarafından kontrol amaçlı durdurulur. Ehliyet, ruhsat kontrolünden sonra Balıkesir plakalı arabanın kime ait olduğunun araştırılması esnasında delikanlının gereksizce heyecanlı olduğu gözlemlenir. Şüphelenen polis araç hakkında araştırmaya geçer. Bagajın açılması sonucu orada duran bavulun dış kısmında görülen kan lekesinden şüphelenen dikkatli polis memuru aracın sürücüsü H.D.'yi delille birlikte emniyete götürür. Emniyette bavulun açılması ile çıkan kanlı gömlek soruşturmanın genişletilmesine sebep olur. Ankara Cinayet Masası, Balıkesir Emniyeti'ne telefon ederek araç plakası ile ilgili bilgi ister.

Toplanan deliller doğrultusunda H.D. gözaltına alınarak ifadesine başvurulur ve soruşturma sonucu işlediği cinayeti itiraf eder. Genç H.D., cinayeti işledikten sonra aracı alarak Ankara'ya geldiğini anlatır.

24. Gün: Meslektaşım Av. Orhan Özenç beni telefonla arayarak büroma gelmek istediğini söyledi. Anlaştığımız saatte yanında, üzgün zayıfça bir kişiyle birlikte geldiler. Sonradan H.D.'nin babası olduğunu öğrendiğim kişi trafik olayı nedeniyle oğlunun emniyete götürüldüğünü bu yönde araştırma yapmamı ve avukat olarak ilgilenmemi istedi.

İlk yaptığım araştırma trafik şube müdürlüğünde oldu. Burada dosyanın ve H.D.'nin evraklarıyla birlikte cinayet masasına gönderildiğinin söylenmesi beni şaşırttı. Daha sonra, cinayet masasına gittim. Orada H.D.'nin 3 kişinin

katili olduğunu ve bunu 17 sahifelik itirafıyla açıkladığını ve H.D.'yi evrakları ile birlikte Balıkesir Savcılığına göndereceklerini söylediler.

2 Ay sonra: Savcılık tahkikatındaki gizlilik kararı kalktıktan sonra Balıkesir'deki dosyanın fotokopisini almak için gittiğimde çok sevilen M. Emiroğlu ve ailesinin öldürülmesi nedeniyle, sanığa duyulan aşırı kin ve nefreti gördüm. Av. Orhan Özenç'in ısrarı üzerine aldığım bu davadan dolayı kendimi sorgulamaya başladım. Ancak o dönem birlikte çalıştığımız Prof. Faruk Erem'in "Suçluyu kazıyın altından insan çıkar" sözü beni teselli ettiği gibi bir avukatın mesleki sorumluluğunu da düşündürdü. Dosyanın fotokopisini alarak görevimi devam ettirmeye karar verdim. Aynı gün cezaevinde H.D. ile görüşmeye gittim.

Cezaevindeki görüşme odasının demir kapısı açıldığı zaman gardiyan eşliğinde zayıf, 16 - 17 yaşlarında görünen, temiz giyimli H.D.'yi gördüğümde hayretimi gizleyemedim; Çünkü karşımda üç kişinin katili iri yapılı ve zalimce birini umuyordum. Uzun süren görüşmemiz sırasında savcılığa verdiği 17 sayfalık, olayı anlatan ifadelerini, zorlukla, utanarak, büyük bir mahcubiyet içerisinde tekrarladı. Hep ailesinin, çevresinin kendisi ve olay hakkında ne düşündüğünü soruyordu. İki saati geçen konuşmaların sonucunda, bana dönerek küçüklüğünde babasının kendisine "Herkesin alnında yazılan olur bunu değiştiremezsin bunun adı takdiri ilahîdir" dediğini anlattı. Sanki verilecek cezayı kabullenmiş görünüyordu. Karşımdaki kolej öğrencisi pişmanlığını anlattıktan sonra, artık yaşamak istemediğini ve ailesine karşı olan mahcubiyetini ağlamaklı sesiyle anlatmaya çalıştı.

Ankara'ya dönüşte yol boyu hep o soru aklıma takıldı: H.D. bu cinayetleri neden işlemiştir? Onun anlatımına göre M. Emiroğlu'nun eşi olan halası devamlı surette kendisini aşağılamaktaydı. H.D.'ye sülalenin yüzkarası olduğunu, eniştesinin arabasını elde etmek için Ankara'dan buraya geldiğini hakaret dolu sözlerle söylüyordu. Yine o gün aynı sözlerle tartışmaya başlamışlardı. Sonrasında halasını itmesi sonucu halasının başı şöminenin mermerine çarparak ölmüş, onu yatağın altına saklamak isterken hizmetçi kadının içeri girmişti. "Ablamı öldürdün mü?" diye bağırması üzerine cinayetin anlaşılabilmesi için onu da boğmuştu. Bir süre sonra M. Emiroğlu da eve geldi. H.D. bir an önce oradan uzaklaşmak için eniştesinden arabanın anahtarlarını istedi. Eniştesi anahtarları vermedi ve eşini sordu. Eniştesi ile tartışmaya başlayan H.D. makasla onu da öldürdükten sonra arabayı da alıp oradan kaçtığını anlattı.

Kolejde okuyan ve civarında hep sosyal yaşantıları yüksek olan arkadaşları ile birlikte güzel günler geçiren bir delikanlının bu cinayetleri nasıl işlediği sorusu, hep kafamı meşgul edip durdu. Bu husus, Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada da açıklanması gereken bir önemli bir konu olmuştur.

Balıkesir Ağır Ceza Mahkemesindeki Duruşma: Ağır ceza heyeti sanığın yaşına ve işlediği suçun ağırlığına göre oldukça olgun ve müşfik yaklaştılar. Bunda sanığın suçunu kabul etmesinin de rolü olduğunu söyleyebilirim. Sanık avukatı olarak yukarıda açıkladığım konuyu bir kere daha gündeme getirdim ve sanığın psikolojik durumunun incelenmesi talebimi yeniledim. Bu talebimi yaparken dü-

şündüğüm ve dillendirdiğim en önemli nokta, eğer sanık suçunu itiraf etmeseydi, her iki cinayetin de M. Emiroğlu tarafından işlendiği yönündeki düşüncenin kabul edilerek hiçbir şekilde H.D.'nin sorun yaşamayacağı konusuydu. Bunun cezada bir indirim sebebi olması talebimi ileterek dosya içerisine ilave ettim.

Ancak, tüm bunlara karşılık sanığın 17 sayfa bulan itirafı göz önüne alınarak TCK'nun ilgili maddesine göre idamına karar verildi. Açıkçası, bu, beklenen bir ceza idi.

Kararı süresinde temyiz ettim. Dosya Yargıtay Başsavcılığı'na incelenmek üzere geldi. Yapılan inceleme sonucu verilen kararda herhangi bir eksiklik olmaması nedeniyle davanın onanması yönündeki görüş ile birlikte dosya Yargıtay 1. Ceza Dairesi'ne intikal ettirildi. Duruşma istemli davanın belirtilen duruşma gününe 25 gün kala Z.'nin babası büroma geldi. Dava ve yapılacak işlemler hakkında konuşurken "Bütün suç bende, bütün suç bende" diyerek ağlamaklı bir sesle kendinin hatası olduğunu söyledi. "Nedir bu hata? Neden herşey sizin hatanız olsun?" diye sordüğümde oğlu H.'nin koleje kayıt olması için yaşının tutmadığını bu nedenle yaşını 1 yaş büyütme zorunda kaldığını aslında H.'nin şimdi 18 yaş 10 aylık değil, 17 yaş 10 aylık olduğunu söyledi.

Ben bir savunma avukatıydım, vekaletini aldığım kişinin suçu ne olursa olsun onu sonuna kadar savunmak, mesleğimin gereğini yapmak, mesleki anlayışımın en önemli noktası idi. Bu açıdan benim için yeni bir mücadele başlamış H.'nin 17 yaş 10 aylık olduğunu ispat etmek hukuksal

mücadelemin en önemli dayanağı olmuştur. TCK ve Medeni Kanun eğer yaşın büyütülmesinde yalan beyanda bulunulmuş ise karar iptal edilerek, eski yaşa dönülmesinin mümkün olacağı hükmünü getirmekte idi. (HUMK md. 445) Z.'nin babasına ilk sorduğum soru yaşın büyütülmesi yönünde şahitlik yapan şahsın hayatta olup olmadığı idi. Aynı dairede çalıştıklarını belirtmesi üzerine hemen bu şahsın yanına gittik. Kendisine böyle bir ceza davası açacağımı söyledim. O ise devlet memuru olduğunu, ceza aldığı takdirde bunun siciline işlenileceğini söyleyerek kesinlikle kabul etmeyeceğini söyledi. Yine de durumu ispat etmenin bir yolu olmalı idi. Bütün içtihatları bu yöndeki örnek davaları birkaç gün araştırmam sonucunda, bu şahıs hakkında hukuk mahkemesinde cüzi bir rakam tutarında tazminat davası açmaya karar verdim. Bu şahısla konuşarak kendisine herhangi bir zarar gelmeyeceğine inandırmam sonucunda Asliye 3. Hukuk Mahkemesi'ne gelerek "Babası çocuğun yaşı küçük olduğu için koleje gidemeyeceğini, yaşının büyütülmesi gerektiğini söyledi. Ben de okul meselesi olması nedeniyle kabul ettim." şeklinde ifade verdi. H'nin doğum raporu da bu ifadeyi doğrulayınca yaşın eski hale gelmesi kabul edildi. Suç tarihindeki yaşının 17 yaş 10 ay olduğu bu kararla tespit edilmesi sonucu, mevcut kararı alarak Yargıtay 1. Ceza Dairesi'ne götürüp müdafaamda da aynı konuyu belirttim. Yargıtay 1. Ceza Dairesi yaştan dolayı kararın bozulmasına ve sanığın indirimden istifade etmesi gerektiğine karar verdi. Balıkesir Ağır Ceza Mahkemesi bozma kararına uyarak sanığın her üç cinayetten dolayı yirmidörder yıl ağır hapsi yönünde karar verdi. Buna ilaveten sanığın yaşının küçüklüğü ve iyi halinden dolayı

gerekli indirimi yaparak onaltı yıl ağır hapsine karar verdi. Bu şekilde sanığın idamdan kurtulması sağlandı.

Bu dava bana küçük detayların bile incelenmesi ve üzerinde durulmasının ne kadar önemli olduğunu göstermiş oldu. Meslek hayatımda hep bu tür detaylar benim için önemli olmuştur.

Bu genç, cezaevi yılları sırasında mahkumlara okuma yazma öğretmiş ve büyükçe bir kütüphane kurmuştur. Bir nebeze olsun kendini toplum nazarında affettirmeye gayret etmiştir. Bu çabaları gazetelerde haber olarak yayınlanmıştır.

BÜYÜK BANKA SOYGUNU AZ SONRA....

Matbaacı Erol benim basılı kağıt ile ilgili işlerimi görürdü. Bu nedenle aramızda bir samimiyet vardı. Zaman zaman beni bürosuna davet eder ve orada görüşüp sohbet ederdik. Masasının üzerinde aile fotoğrafı bulunurdu. Ancak bunların yanında 15-16 yaşlarında sevimli, resimde bile insanın yüzüne gülen, temiz yüzlü bir delikanlının fotoğrafını hiç eksik etmezdi. Sorduğumda isminin Birol olduğunu öğrendiğim gencin temiz karakterinin yanında birçok özellikleri olduğunu, ancak bir rahatsızlığı nedeni ile okuldaki arkadaşlarına uyum sağlayamadığını ve bu nedenle evde kalmayı tercih ettiğini anlattı. Ona olan sevgi ve bağlılığını her vesile ile dile getirirdi.

Bir sabah büroma geldiğimde sekreterim, Matbaacı Erol Bey'in acilen beni aradığını ve televizyondaki haberleri izlememi istediğini söyledi. Televizyondaki haberlerde Ankara Siteler'de silahlı banka soygunu yapıldığı ve zanlının kaçarken yakalandığı anons ediliyordu. Matbaacı Erol'un telefonda büromun kapısının önünde olduğunu hemen acele aşağıya inmemi istemesi üzerine aşağı inerek onunla görüştüm. Erol'un ağlamaklı ve heyecan içerisinde olduğunu görünce nedenini sordum. Oğlu Birol'un banka soygununda isminin geçtiğini söyledi. Banka soygununu yapanın Birol olamayacağını, çünkü Birol'un şizofreni hastası olduğunu ve devamlı evde tedavi gördüğünü anlattı. Bunun üzerine derhal soygun yapılan banka şubesine gitmemiz ve işin gerçeğini öğrenmemiz gerekiyordu. Banka şubesinin müdürü soygun sırasında bankada olmadığını belirterek, güvenlik görevlisini çağırdı. Görevli olayı şu şekilde aktarmaktaydı:

Temiz giyimli bir delikanlının bankaya geldiğini elindeki silahı doğrultarak, bu bir banka soygunudur dediğini ve diğer elindeki çantayı veznedara vererek paraları çantaya doldurmasını istediğini, sonra da para dolu çantayı alıp uzaklaştığını, kendisinin de peşinden koştuğunu belirtti. Bir süre sonra Karpuzlu Sokak'taki büyük caminin bankalarından birinde delikanlının yanında çanta ile oturduğunu kendisini görür görmez yanına çağırdığını, bankadan almış olduğu çantayı kendisine aynen verdiğini söyledi. Bu sırada kendisine banka güvenliğinin sıfır olduğunu bunu tecrübe etmek için böyle bir girişimde bulunduğunu anlattı. Daha sonra polislerin geldiğini gördüğünü ve parayı kendilerine teslim ettiğini söyledi.

Olayı birinci ağızdan dinledikten sonra Birol hakkında yapılan işlemleri öğrenmek üzere Altındağ Karakolu'na gittim. Kısa bir sorgudan sonra Birol'u savcıya gönderdiklerini, savcının "Bankayı sen mi soydun?" sorusu üzerine soygunu kendisinin yaptığını itiraf ettiğini ve bu gerekçeler ile tutuklanmak üzere nöbetçi mahkemeye gönderileceğini açıkladılar.

Erol'a konunun gelişimi itibariyle, Birol'un ruhsal bir denge-sizlik sonucu bu suçu işlemiş olabileceğini belirttim. Birol'u tedavi eden doktorun çok acilen, mevcut raporları ile birlikte adliyeye getirilmesini istedim. Ön çalışma olarak bunları yaptıktan sonra, nöbetçi hakimın yanına giderek, şizofreni hastası olan Birol'un durumunu anlattım. Beni anlayışla dinleyen hakim Van'da görev yaptığı sırada, aynı hastalıktan tedavi görmekte olan bir polis memurunun, işlediği silahlı bir olayın davasına baktığını anlattı.

Duruşma için salona çağrılan Birol çok genç temiz yüzlü ve bakımlı bir delikanlıydı. Neden ve niçin yargılandığı-nın farkında bile değildi. Öyle ki beni ve yargıcı göstererek, "Filmlerde gördüğümüz artistler gibisiniz" diyordu. Mahkemeyi bir tiyatro sahnesi gibi algılamaya başladığı ortaya çıkmaktaydı. Elbette ki büyük bir travma ve fiziksel çöküntü içerisinde olduğu ve olanları algılamakta güçlük çektiği açıktı. Bu sırada mübaşir doktorun geldiğini söyledi. Doktor ile Birol'un karşılaşmasını anlatmanın güçlüğü içerisinde olduğumu açıklamak isterim. Bu bir baba ile oğulun karşılaşmasından da öte, şefkat, sevgi ve anlayış dolu bir karşılaşma idi. Birol, doktora sınıksız sarıldı. Doktor yanında getirdiği ilacı içmesini söyleyerek, ona ilacını içir-

di. Böylece muhtemel bir reaksiyonu önlemiş oldu. Doktor yargıcın sorularını tıbbi bir şekilde anlattı. Şizofreni hastalarının, hayal ettiklerini gerçekleştirmek yönünde bu tip olaylara karışabileceklerini açıkladı. Birol'un tedavisi ile ilgili dokümanları mahkemeye sundu. Duruşmanın son kısmında yargıç kararını açıkladı.

- 1- Banka güvenlik görevlisinin bir dahaki duruşmaya getirilmesini,
- 2- Polisçe el konulan kurusıkı tabancanın inceleme yapılarak getirilmesini,
- 3- Banka soygununu gerçekleştiren Birol'un hastalığına ait tedavinin doktor nezaretinde devamlı yapılması kaydıyla, yaşının küçüklüğü de düşünülerek ailesine teslimine karar verildi.

Dolayısıyla, şizofren bir gencin rehabilite edilmesi sağlanmış, yıllarını hapisanede geçirip rahatsızlığını daha da arttırma riski yerine topluma yararlı bir duruma gelmesi olasılığı seçilmiş oldu.

Altındağ adliyesinin alt katında bir yanda Birol'un ailesi diğer yanda televizyon ve gazete muhabirleri bulunmakta idi. Duruşmadan çıkar çıkmaz Birol ailesine doğru yürüyerek gözyaşları içinde onlara sarıldı. O an bir sevgi yumağı içerisinde öylesine birbirlerine sarıldılar ki, ertesi günkü gazete ve televizyonlarda bu görüntü yer alıyordu.

YILMAZ GÜNEY İLE CEZAEVİNDE ÜÇ GÖRÜŞME

Sivas'ta yayın yapmakta olan ve benim de uzun yıllar yazı yazdığım gazetenin sahibi, değerli dostum Nihat Doğan telefon ederek eniştesi L.T.'nin tutuklanarak, Ulucanlar cezaevine konulduğunu söyledi. Nedeninin ne olduğunu bilmediğini ve acele ilgilenmemi istedi.

L.T.'yi önceden tanırdım. Son derece kibar, dürüst ve çalışkan bir kişiliğe sahipti. Ulucanlar Cezaevi'ne kendisiyle görüşmeye bu düşüncelerle gittim. Suçunun ne olduğunu sordum. Narkoz gazı üreten tıbbi bir kimya atölyesinde satış müdürü olarak işe başladığını, kısa bir süre sonra Ankara Hastanesi'ne satılan narkoz gazından dolayı ölüm olayları olduğu, bu nedenle tıbbi üretim yapan atölyenin tüm elemanlarının tutuklanarak cezaevine konulduğunu anlattı. Kendisine narkoz gazlarının dolumları ile ilgili sorduğum sorulara karşılık bu konuda bir bilgisi olmadığını sadece satış ile meşgul olduğunu söyleyerek bu konu ile ilgili gazete haberlerini gösterdi.

Verdiği bilgiler doğrultusunda dava ile ilgili hukuki işlemlere başladım. Bu çalışmalarımı devamlı surette L.T.'ye iletliyordum. Yılmaz Güney ile aynı koşušta kalan L.T. bu çalışmalarımı Yılmaz Güney'e müspet yönde anlatmış olacak ki bir görüşmemizde Yılmaz Güney'in kendi davası hakkında benimle görüşmek istediğini ilettili. Cezaevi müdüriyetine çıkarak görüşme kağıdı aldım ve bize tahsis edilen alt kat-taki görüşme odasında Yılmaz Güney ile görüşmeye gittim. Filmlerde gördüğüm Yılmaz Güney ile cezaevindeki Yılmaz Güney arasında farklılıklar vardı. Daha sevimli ve

saygılı bir tutum içerisinde idi. İlk dikkatimi çeken konuşma esnasında parmakları ile fazla oynaması idi. Bana ilk sorusu, kendisini, filmlerde görünen o sert, kaba ve mücadeleci kişiliğindeki gibi mi, yoksa senaryo ve kitaplarındaki o duygusal Yılmaz Güney olarak mı görüldüğünü sordu. Cevaplarım üzerine başlayan sohbetimiz, davanın dışındaki konularla devam etti. Saat 17'ye doğru gardiyan gelerek görüşme süresinin bittiğini söyledi. İkinci görüşmemizde, bana bir önceki görüşmemizin birbirimizi tanımamız yönünden müspet geliştiğini anlattı. L.T.'nin olayının yanında kendi davası hakkında da konuşmaya başladık. Genelde savunmasındaki gibi, cereyan eden olayda meydana gelen ölüm olayının kendisi ile ilgili olmadığını savunuyordu. Kendisine bu tip ceza davalarında şahitliğin ön planda olduğunu açıkladım. Yılmaz Güney de bana ilk defa sesli film çektiklerini ve bunu kutlamak için sınıf arkadaşlarını davet ettiğini ve bunlar arasında Adana Belediye Başkanı da olan Av. Ege Bagatur'un da bulunduğunu açıklayarak tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de aile dostumuz ve sınıf arkadaşım olduğunu açıklamam üzerine, kendisi ile görüşmem ricasında bulundu.

Adana'da Av. Ege Bagatur ile görüşmemde olayın gerçek nedenini ondan duymak istediğimi söylemem üzerine başlayan sohbetimiz de bana anlattığı şöyle idi.

“Yılmaz Güney Benim de ilkokuldan sınıf arkadaşımdır. Bu nedenle beni Yumurtalıktaki film çekimine davet etti. Yumurtalık'taki film setini ve Yılmaz Güney'i görmek isteyen yöre halkı devamlı olarak film setine gidiyorlardı. Beni

karşıl原因an Yılmaz Güney, eşi Fatoş Güney ile birlikte oturduğu masaya davet etti. Film ekibi o gün çektikleri sahneleri yeniden gözden geçirip, dublajını yapıyorlardı. Bu sırada yandaki bir masaya arkadaşları ile birlikte Hakim Sefa Mutlu geldi. Bir müddet sonra film ekibinin fazla gürültü yapması nedeniyle tartışma çıktı ve duyabildiğim kadarı ile Sefa Mutlu, Yılmaz Güney'e "Filmlerin kralı sen isen buraların kralı da benim" dedi ve karşılıklı çıkan tartışmanın büyümesi üzerine, Ben ve Fatoş Hanımı oradan uzaklaştırtırlarken tabanca ile ateş edildiğini duydum. Kimim ateş ettiğini sorduğumda o an sadece Yılmaz Güney'de tabanca gördüğünü söyledi."

Cezaevindeki üçüncü görüşmemizde Yılmaz Güney'e Av. Ege Bagatur ile yaptığım konuşmayı anlattım. Bu durumda bana avukatlığını kabul ettiğim takdirde nasıl bir savunma yapacağımı sorması üzerine Av. Ege Bagatur'un anlatımlarında tahrik unsurunun bulunduğunu bu yönde bir savunma yaparak cezayı azaltıcı nedenler ile konuyu savunabileceğimi söyledim. Kendisinin suç işlemediği konusunda ısrarcı davranışı karşısında anlaşma imkanımızın olmadığını ortaya çıkması üzerine görüşmemiz sonlandı ve bir daha görüşmedik.

Bu görüşmemizden çok sonra Av. Gültekin Müftüoğlu bu davaya büyük emekler vererek Yılmaz Güney'in suçsuz olduğunu ispatlamaya çalıştı, ancak mahkeme suçluluğuna karar verdi. Karar sonrası değişik cezaevlerinde yatan Yılmaz Güney yarı açık cezaevinden Fransa'ya kaçmış ve orada ölmüştür.

GÜMRÜK MÜDÜRÜNÜ YOK YERE DÖRT AY HAPİSTE YATIRAN TELEVİZYON HABERCİLİĞİ

Avrupa'dan gelerek Türkiye üzerinden Suriye, İran, Irak ve diğer ülkelere yük götüren tırlar dönüşlerinde boş gitmek için Konya'ya uğrayıp oradan tuz yükledikten sonra yurtdışına çıkmaktaydılar. Bu işi ithalat ve ihracat işleri ile uğraşan Hüseyin Selek organize etmekteydi.

Konya Gümrük Müdürü olan Mustafa Cesur'a müracaat eden gümrük çalışanları cumartesi ve Pazar günleri mesai dışı çalıştıklarını ve bu işin özel teşebbüsle ilgisi olması nedeniyle bir fazla mesai ücreti verilmesi gerektiğini, bu olmadığı takdirde yükleme yapmayacaklarını bildirmişlerdi. Bunun üzerine Gümrük Müdürü Mustafa Cesur da konuyu ilgilisi Hüseyin Selek'e aktarmış, Hüseyin Selek çalışanlara fazla mesai ücretlerini gönderebileceğini belirtmişti.

Hüseyin Selek ile yakın arkadaşlığı bulunan ve 1980 yıllarında televizyon haberciliği yapmakta olan Uğur Dündar, bu konunun kendisi için de iyi bir haber olacağını düşündü. Bundan hareketle gerekli hazırlıkları yapıp Hüseyin Selek'in tuz yükleyicilerine dağıtılmak üzere gümrük müdürüne verdiği parayı aldığı anı kameraya çekti. Bu anı televizyonda ve çalıştığı gazetede rüşvet alan gümrük müdürü olarak yayınlayıp haber yapması, gümrük müdürünün anında tutuklanmasına ve cezaevine konulmasına neden oldu.

Davayı üstlenmem üzerine ve müvekkilimin samimi anlatımlarına dayanarak kayıt bandının TRT Haber Dairesi'n-

den istenilerek bant çözümünün bilirkişi marifetiyle incelenmesini istedim. Gelen bilirkişi raporunda konuşmanın sadece bu kadar olmadığı, “parayı alıyorum ancak bunu çalışan işçilere dağıtacağım” dediği kısmının yayınlanmadığının ortaya çıkması üzerine mahkemece müvekkilimin dört ay sonra tahliyesine karar verildi.

Tabii ki dört ay bir süre için suçsuz yere cezaevinde yatmanın insan psikolojisine olumsuz etkisini anlatmanın imkanı yoktur. Suçsuz yere cezaevine konulan ve haksızlığa uğrayan Mustafa Cesur’un intihar girişimlerinin ailesince önlendiğini de burada açıklamak isterim. Ceza mahkemesi devam ederken bu hatalı ve yanlış televizyon programından dolayı TRT kurumu ve Uğur Dünder aleyhine açtığım dava o günün gazetelerinde geniş yer bulmuş özellikle Konya Postası Gazetesi, Hürriyet Gazetesi, TV’de 7 ve Tele Magazin Dergilerinde geniş yer almıştı. Bu ses getiren yayınlar karşısında açtığımız tazminat davasını TRT kurumu kabul etmişti.

Gümrük Müdürü Mustafa Cesur’un hukuken aklanmasını sağlayan mahkeme kararı onu kısmen de olsa mutlu etti. Buna dair o günün yayınları kitabın ekinde yer almaktadır. Bu olay, şahısların mevkilerindeki hizmetlerini değerlendiren, insanların kişiliklerini sorgulayan programlar yapılırsa daha dikkatli olunması gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

FETHİYE CENNETİNDE KAN DAVASI

Avukatlığa başlarken ceza hukuku benim ilgi duyduğum en önemli alandı. Ancak Fethiye'deki Yılmaz ve Küçükünal Aileleri arasında, Fikriye isimli bir kız yüzünden çıkan kan davası bana ceza davalarının zamanla bir eza olduğunu gösterdi. Bu davaların avukat bile olsa insanın hatıralarında derin ve kederli izler bıraktığını bu süreç yüzünden bizzat yaşadım. Zira kendilerini yakından tanıdığım Sadık, Ahmet, Durmuş, Mustafa Yılmaz ve aile bireyleri ile geçirdiğim o güzel günleri albümümdeki resimlere baktıkça bir yandan da ciddi bir üzüntü ile anmaktayım. Davaya başlarken onlar da ben de gençtim. Fethiye, Patara, Patlangıç Koyu, Caretta Caretta'ların bulunduğu İztuzu kumsalları, Köyceğiz ve onların mekanı olan Kadıköy'de geçirdiğim günleri unutmam mümkün değildir. Bundan beş yıl önce Kadıköy'e onlardan kalan aile bireylerini görmeye gittiğimde onlar ile duygusal anlar yaşamam bir aile bireyi gelmişçesine ölenlerin hanımları, çocukları ve torunlarının beni bağrılarına basması, o günleri anlatmamı istemeleri, geçmişte kalan özelemlerin yeniden canlanmasına neden olmuştu.

Fethiye'deki ceza davasına ilk girdiğim 1972 yılını takip eden on yılı aşkın sürede onbeş kişi bu kan davasında öldürülmüştür. En son yaşlı dedelerinin öldürülmesi üzerine, başka öldürecek insan kalmadığından ve araya giren devlet büyüklerinin yardımı ile karşılıklı anlaşma sağlanarak kan davası nice canlar aldıktan sonra bitmiştir.

Güvenlik düşüncesi ile davaların Adana, Ankara, Sivas'a nakilleri olmuş, takip ettiğim bu davalarda sanıkların ço-

ğunluğu beraat etmiş, ancak köylerine döndükten sonra öldürülmüşlerdir. Beraat etme olayı normaldi, çünkü her ailenin tetikçisi vardı. Cinayetleri tetikçiler işler, ancak tarafların hangisi olduğu belirlenince jandarma o aileden birkaç kişiyi mahkemeye sevk ederdi. Bu kişiler de zaman ve mekan şahitleri göstererek beraat ederlerdi. Para karşılığı cinayet işleyen tetikçiler son derece kurnaz ve o civarın en iyi silah kullanan kişileri idi.

Kan davası, Mustafa Akar'ın Sadık Yılmaz ile daha önceden sözlenmiş olan Fikriye isimli bir kız ile evlenmesi sonucunda Yılmaz ve Küçükünal aileleri arasında başlayan tartışmanın cinayete dönüşmesi üzerine çıkmıştı. Böylece başlayan kan davası onbeş kişinin ölümüne neden olan üzücü bir konuma gelmişti.

Bir avukat olarak takip ettiğim bu davada öç alma duygusu ile işlenen cinayetlerde kişilerin nasıl bir yok olduğunu gördüm. Cehalet ve eğitimsizliğin ne ocakların yıkılmasına neden olduğunu üzümlere takip ettim. Çoğu zaman, Sivas Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Osman Bey'in sorduğu bizim bu davalarda adaletin neresinde olduğumuz sorusu haklı bir gerçeği ortaya koymakta idi. Zira kişiler kendi adaletini uygulamakta biz ise ondan sonra hukukun gerçekleşmesi için çaba göstermekte idik.

Ekteki gazetede ölenlerin ve bu davanın nasıl geliştiğine dair haber metnini okuyunca konunun daha anlaşılır olacağına inanmaktayım.

DURMUŞ İNCE

1975 ile 1990 yılları arasında Fethiye’de yaşayanlar o havayla şöhret olan Durmuş İnce’yi tanırlar. Onun seveni olduğu kadar sevmeyenleri de çoktu. Şunu belirtmeliyim ki jandarmanın ve polisin değişmez şüphelisi Durmuş İnce idi. Fethiye’de banka mı soyuldu, yaylada adam mı öldürüldü veya bir kişi kolu bacağı kırılana kadar dövüldü mü her olayda Durmuş İnce içeri alınır, o da bana haber göndererek “Vedat Abi acele gel” derdi. Bir keresinde Kaş’tan telefon etti. Tutuklandığını, nedeninin de doping maddesi olduğunu söyledi.

Dosyayı incelediğimde bilmediğim bir konu ile karşılaştım. Konu Afganistan’da yaşayan bir tür yılından alınan zehrin diğer maddelerle karıştırılarak at yarışlarında doping maddesi olarak kullanılması idi. Bunu yapanın da Durmuş İnce olabileceği düşünülerek hakkında ceza mahkemesinde dava açılmıştı.

Başka bir olayda ise ilgisi olmadığı halde eski eser kaçakçılığından da suçlanmış ve hakkında dava açılmıştır.

Durmuş İnce’nin tutuklanmalarının en enteresanı çok sevdiğim Abdi İpekçinin öldürülmesi üzerine olanıdır. Emniyetin bu işi kim yapar sorusu, mutad şüpheli Durmuş İnce’yi akla getirmiştir. Yine tutuklanmış ve gazetelere manşet olmuştur. Bu gazetelerden Milliyet Gazetesi 9 Şubat 1979 tarihli sayısında ekteki haberiyle duyurmuştur. Bu şekliyle Türkiye çapında da tanınmış bir şüpheli olduğu gazete yayınları ile ortaya çıkmış bulunmakta idi.

Telefonla bana ulaşması üzerine İçişleri Bakanlığı'na çektiğim telgrafta Durmuş İnce'nin siyasi görüşünü, rahmetli Abdi İpekçi'ye olan sevgisini belirttim. Böyle bir girişimde bulunmayacağını ve diğer şahsi düşüncelerimi de ilettim. Daha sonra yapılan adli soruşturmalar sonucunda serbest bırakılmıştı. Bugün yaşlı bir efsane olarak otelcilik yapan Durmuş İnce ile zaman zaman geçmiş günleri kahkahalar ile andığımız olmaktadır.

ACELE YETİŞ AVUKAT BEY

Sabri Yeşil'i öldüren tetikçi bütün aramalara rağmen bulunamıyordu. Bir gün bana gelen telefonda bu tetikçinin bazı akşamları Fethiye Jandarma Komutanı ile birlikte Rafet'in sahildeki lokantasında yemek yeyip, içki içtiklerini ihbar ederek yakalanması için gerekli dilekçeyi vermemi istediler. Bunun üzerine İçişleri Bakanlığı'na konu ile ilgili dilekçeyi verdim. Şimdi anlatacağım olay tiyatrodan geçen bir komedi sahnesi olmayıp, Türkiye gerçeğini ortaya koyan çelişkiler yumağıdır.

Dilekçeyi alan İçişleri Bakanı konunun aciliyetine istinaden Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ve Jandarma Genel Komutanlığı'na iletilmesine karar vererek dilekçemi ilgililere göndermişti. Her iki kurum da bakanlığın bu talimatı üzerine aciliyeti cihetiyle dilekçenin Muğla Emniyeti'ne gönderilmesine karar verdi. Dilekçeyi Alan Muğla Emniyeti Konunun incelenmesi ve tetikçinin yakalanması için İlçe Jandarma Komutanlığı'na acilen dilekçeyi ileterek gereğinin yapılmasını istemişti. İşte bundan sonraki kısım tam bir oç alma durumuna dönüşmüştür.

Jandarma komutanı şüphelendiği kişileri nezarete atarak “Dilekçeyi siz mi verdiniz lan” diyerek onları itiraf ettirmek için analarından emdiği sütü burunlarından getirene kadar dövülmüştür. İçeri alınanların yakınları jandarma karakoluna gittiklerinde çocuklarının nezarethaneden gelen acı içindeki haykırışlarını duymuşlardır. O gece bir babanın bana çektiği yıldırım telgrafta şu cümleler yer alıyordu “Ne yaptın avukat bey? Jandarma komutanı çocuklarımızı öldürüyor acele Fethiye’ye gel.”

Sonuçta, bir katilin yakalanmasına yardımcı olacak bir dilekçe, o dilekçenin muhataplarının elinde tamamen farklı bir amaca hizmet eder hale de gelebiliyor.

Bu konu ile ilgili Hürriyet Gazetesi’ndeki yazıyı ekte sunuyorum. Eğer ceza avukatı iseniz, çantanızda pijamanızın ve cüppenizin hazır olması gerçeği bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

GECE YARISI BASKINI

Genelde duruşmalara bir gün önce gider, dosyayı bir kere daha inceleme fırsatım olur ve aynı zamanda da müvekkil-lerimle duruşma hakkında görüş teatisinde bulunurdum. Durumun müsait olduğu günlerde de akşamları müvek-killerim ile birlikte yemek yenilirdi. Bu akşamların birinde Fethiye’de sahildeki Rafet’in Lokantasında müvekkillerim ile birlikte yemek yiyorduk. Dava konusu yine Fethiye’de-ki o berbat kan davasının bir safhasıydı. İlerleyen saatler- de yanımızdaki masalardan insanların aniden çekildiğini

ve biraz sonra da garsonun masamıza gelerek Ahmet Yılmaz'a etrafımızın çevrildiğini söylemesi üzerine, buz gibi bir hava esti, zaman durmuştu sanki. Herkesin renklerinin birden bire sarardığını gördüm. Yavaşça garsondan vestiyerdeki çantayı getirmesini istediler. Garson korkudan titreyerek çantayı getirip bıraktı ve aniden uzaklaştı. Bana dönerek "Vedat Abi, yavaşça kalk ve masadan uzaklaş" dediler. Nedenini sorduğumda etrafımızın karşı tarafça çevrildiğini ve büyük bir çatışmanın çıkacağını söylediler. Ben de kendilerine ben kalkığım an ateşin başlayacağını, ben olduğum sürece böyle bir durumun olmayacağını söyledim. Dışarıda etrafımızı saran karartılara baktığımda cesaretim içimdeki korkuyu ne derece önlüyordu onu bilemiyorum. Ortalığın koyu bir sessizliğe büründüğü, renklerimizin solduğu ve karmakarışık düşünceler içerisinde olduğumuz o anlarda lokantanın kapısının gıcırdayarak açılması ile irkildik. Başımızı korku ile kaldırıp baktığımızda, bir mucize olmuştu. Başta Kaymakam olmak üzere, Emniyet Müdürü, Belediye Başkanı ile misafirleri lokantaya girdiler. Derin ama çok derin bir nefes almıştım. Sessizlik bozulmuş, zaman tekrar işlemeye başlamıştı sanki. Dışarıya az önce etrafımızı saran karartılara çekingen gözlerle baktığımda o insanların birden kaybolduğunu gördüm. Yemeğin sonu, son sahnesinde kahramanlarının hayatta kalabilmesiyle biten bir korku filmi gibi olmuştu. Soğuyan yemeklerden kimse yiyemedi. Bakışlar derinleşmiş, renkler solmuştu, keyfimiz iyiden iyiye kaçmıştı.

Daha sonra beni otele bıraktılar. Otelden içeri girdiğimde biraz önceki korku filminin devamı başlamıştı sanki. Biraz önce lokantada etrafımızı çeviren karartılarından anladım

ğım kasket şapkalı kişilerden ikisinin beni beklediğini gördüm. Ne yapacağımı bilemememin şaşkınlığı içinde ilerlerken yanıma yaklaştılar, heyecanım had safhaya ulaşmıştı ki içlerinden biri “Vedat Bey sen görevini yapıyorsun sen bir hukuk adamısın bizim seninle bir hesabımız yok sana saygımız var rahatınıza bakın” diyerek yanımdan uzaklaştılar. Korku filmi gibi geçen o gecenin sonunda uyku uyuyup uyumadığımı bilemiyorum.

BİR AVUÇ KIRMIZI PUL BİBER

Eniştem İlhan Ceyhan'ın benim ile birlikte Fethiye'ye geleceğini söylemesi üzerine geç bir saatte Ankara'dan arabamla hareket ettik. Dinar'a kadar arabayı ben kullandım. Daha sonra eniştem direksiyona geçti. Dazkırı'yı biraz geçtikten sonra sol taraftan aniden süratle çıkan bir karartıya büyük bir gürültü ile çarptık. Bir anda neye uğradığımızı ve yaşayıp yaşamadığımızı anlamaya çalıştık çünkü çarptığımız karartı sonrası arabanın ön kaputu havaya fırlamış ve ön taraf tamamen parçalanmış radyatörden buharlı sular fışkırmaya başlamıştı. Enişteme arabadan derhal uzaklaşmamızı söyleyerek sağ taraftaki bir ağacın arkasına gizlendik. Eniştem kolundan yaralanmış ve kanlar akıyordu. Benim de iki dizimden o an hissettiğim sıcak kan akıyordu. Önemli olan hayatta olmamızdı. Bu panik halinde bir süre bekledikten sonra kendimize gelmeye başladık. Neler olduğunu anlamak için çevreye baktığımızda yolun kenarında yatan iri yapılı bir eşeğe çarptığımızı anladık. Yola savrulan kaputu ve diğer parçaları toplayarak aracın önüne gelişiğü-

zel koyduk. Bu sırada yoldan geçmekte olan bir kamyonu durdurduk. Bizi Çardak'a götürmesini istedik. Arabamızın arızalandığını söyleyince bizi tamircinin önünde bıraktı. Tamirciye konuyu olduğu gibi anlatınca, adam gülümseyerek, "Bu başıboş eşeklerin sonunda birinin başına bela olacağını biliyordum. Siz merak etmeyin," diyerek bizi sakinleştirdi. Arabayı almaya gitmeden önce karşı lokantada bulunan sağlık memuruna bizi götürdü. Zannediyorum o esnada yüzümüzün renginden geçirdiğimiz travmayı anlayan sağlık memuru bizi tedavi için bürosuna götürerek gerekli tedavileri yaptı.

Bir süre sonra arabamız tamircinin önünde idi. Bu işlerden anlayan eniştemle birlikte tamir işlemine başladılar. İnanılmayacak bir durum ama, o maharetli usta iki saatte arabayı çalışır duruma getirmişti. Ancak radyatörü lehimleyerek tamir etmişti. Araba hazır demesi üzerine kontrol için sürmeye başladık. Fakat radyatörün suyu ısınınca lehimler çözüldü.

Sular tekrar akmaya başlayınca İlhan Eniştem karşı lokantadan bir avuç kırmızı pul biber getirmemi istedi. Lokantacı bu kadar pul biberi ne yapacağımızı merak ettiğinden bizim yanımıza geldi. Eniştem pul biberi yavaş yavaş radyatör içerisine dökmeye başladı. Radyatörden su akışı durdu ve bu pul biberler sayesinde Fethiye'ye kadar gittik. Ancak, bu sefer de orman karanlığında yolumuzu kaybettik. Kesilen ağaçları taşıyan kamyonların izlerini takip ederken orta yerdeki odun deposu etrafında dönüp durmuşuz. Yolumuzu kaybetmenizin paniği ve benzinimizin son damlasıyla Fethiye'ye varmamızın mutluluğu yıllarca bizim en

güzel hatıralarımızdan biri olmuştur. Bu yazıyı rahmetli olan sevgili dostum ve eniştem İlhan Ceyhan'ın anısına ithaf ediyorum.

İLK DAVAM

Ulus Anafartalar Caddesi Işıklar Sokak Işık Han'ın 4. Katındaki büromda kütüphanemi yerleştirmekle meşgulken kapıya hafiften vuran şahıs “Efendi çok yoruldu. Oturabilir miyim?” dedi. Buyur edip çay söyledim. Daha sonra sohbe başladık. Anlattığına göre, havaalanına giderken Solfasol'da gecekonduğunu yıkmak için Yıldırım Beyazıt Meydanı'ndan kiraladığı üç amele kendisinin olmadığı bir anda evi yıkmaya başlamışlar. Fakat işi çabuk bitirmek için evi tutan orta direği halatla çekerek kolayca yıkmaya çalışırlarken bina çatısı üzerlerine yıkılmış. Yıkım esnasında işçilerden ikisi yıkıntının altında kalarak ağır yaralanmışlar. Bu nedenle hakkında savcılıkça dava açıldığını avukat aradığını tesadüfen beni bulduğunu belirtti. Kendisine üç dört gün önce avukatlığa başladığımı söylememe rağmen o kararlı bir şekilde haydi notere gidiyoruz diyerek, meslek hayatımın ilk vekaletnamesini vererek ilk avukatlık ücretimi kazanmamı sağladı.

Müspet biten davası sonucunda kendisinin itimadını boşa çıkartmamış oldum. Bu davayı kazanmam genç ve tecrübesiz bir avukat olarak bana hem o an için bu büyük bir mutluluk hem gelecek için özgüven ve umut vermişti. Belki o ilk müvekkilim bana o şekilde güvenirse, ben o ilk

davada başarılı olmasam, bu ilk davanın ardından gelen 45 yıllık avukatlık maceram çok daha farklı ve daha olumsuz bir şekilde gelişecekti. Aradan 49 yıl geçmesine rağmen bana ilk vekaleti ve ilk ücreti veren Ali Kader'i unutmam mümkün değil. Çünkü genç bir avukatın ilk defa bir dava olarak mesleğinin meyvesini görmesinin mutluluğunu hâlâ yaşamaktayım. Bu nedenle rahmetli olana kadar dostluğunu benden esirgemeyen Ali Kader'i bugün dahi rahmet ve minnetle anıyorum.

PAZARCI KAVGASI

Bentderesi'nde karpuz - kavun satmak için kurulan pazarcı tezgahlarında sözlü başlayan sataşma, küfürleşme büyüyerek Erzurumlu ve Karslıların toplu kavgasına dönüşmüş. Neticede çıkan kavga sonucunda bir kişi ölmüş ve çok sayıda da yaralananlar olmuştu. Altındağ 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ne intikal eden davayı Prof. Faruk Erem ile birlikte aldık. Davanın celselerinde taraflar arasında sükûnet bir türlü sağlanamıyordu. Bu nedenle her duruşma öncesi savcılığa müracaat ile kolluk güçlerinin güvenliği sağlamasını talep ediyorduk.

Şahitlerin de dinlenildiği bir duruşmada, ön sırada bulunan yaşlı bir dinleyici, aniden yerinden kalkarak o sırada ifade vermekte olan bir şahsın kafasına bastonuyla vurdu. Bunun sonucu bir anda salondaki ve dışarıda bulunan taraflar yanlarında getirdikleri sopa ve bıçaklarla birbirlerine girdiler. Bu sırada, mahkeme heyeti salonu terk etti. Hocam

Prof. Faruk Erem ile birlikte ne yapacağımızı bilemeden kavga ortamının içerisinde kaldık. “Hocam ne yapacağız; ölüm yaklaşıyor” dediğimde “çantayı göğsüne siper et ve bildiğin en güçlü duaları oku” demesi o ortamda, o şartlar altında bile bana tebessüm ettirdi. Biraz sonra polis olaya müdahale etti. Salondakileri dışarı çıkartarak sükûneti sağladı. Bu sırada heyet mahkeme salonuna dönere kürsüde yerini aldı. Başkan “Şu anda dahi kan lekeleri kürsüde ve zabıtlar üzerinde bulunmaktadır” diyerek, “mevcut ortam sağlıklı bir duruşma yapılamayacağını gösterdiğinden duruşmanın ertelenmesine” cümlesini yazdırmakta iken aniden salon kapısı bir tekmeyle açıldı. İçeriye orta yaşlı bir adam kan damlayan yüzünü eliyle tutarak içeriye girdi. Mahkeme heyetine “sizler ne biçim hakim ne biçim savcısı-sınız? Dışarıda insanlar dövülüyor, bıçaklanıyor buna mani olamıyorsunuz” demesi üzerine mahkeme başkanı “Sus be adam seni şimdi mahkemeye hakaretten içeri atarım” dedi. Bu söz üzerine adam elini yanağından indirdi. Feci bir şekilde bıçak darbesi yemişti ve yüzünden oluk oluk kan akıyordu. Bu durumda heyete dönerek Erzurum şive-siyle “Ben kan kaybından ölirem, sen beni içeri atmaktan bahsedirsin. Ben öldükten sonra ne halin varsa gör,” dedi ve oraya yığıldı. Mahkeme başkanı yılların olgunluğuyla mübâşire seslenerek acele doktor ve ambulans çağrılmasını istedi.

Not: Çok değerli avukat dostlarım İlhan Gürgül ve Mehdi Gündüz sohbetlerimizde bu olayı çok defa tekrar tekrar anlatmamı isterlerdi. Onların aziz hatıralarına ithaf ediyorum.

UTANÇ DUVARINDA ISTIRAP İLE GEÇEN BİR GÜN

Mehmet Yıldız ile Musa Gündüz Yugoslavya gümrüğünden araçları ile geçerken esrar ile yakalanmışlar ve tutuklanmışlardı. Tahkikat sırasında Musa Almanya'ya kaçmayı başarmış fakat Mehmet tutuklanarak hapse atılmıştır. İki sene Yugoslavya'da kalan Mehmet Yıldız daha sonra İnterpol aracılığı ile Türkiye'ye iade edilmiş ve Edirne Ağır Ceza Mahkemesi'nde yurtdışına uyuşturucu sevk etmekten hakkında dava açılmıştı.

Uzun süren duruşmaların en önemli gerekçesi Musa'nın esasa ilişkin ifadesinin alınamaması idi. Mehmet Yıldız'ın babası Hacı Yıldız mahkemeden Hamburg Mahkemesi'ne bir talimat yazıldığı takdirde bu ifadenin alınacağını belirtmiş ve bu yönde aldığı talimatı Hamburg'a götürmüştüm. Oradaki adli makamlarla görüşmelerimde Musa'nın ifadesinin bir hafta sonra mahkemece alınacağını ifade ettiler. Bunun üzerine ben de çıkan boş zamanı değerlendirmek üzere Batı Berlin'de bulunan ağabeyim Burhan Cahit'in yanına gitmeye karar verdim. O dönemde Soğuk Savaş devam ediyordu ve Almanya Demokratik Alman Cumhuriyeti (yani Doğu Almanya) ve Almanya Federal Cumhuriyeti (yani Batı Almanya) olarak ikiye ayrılmıştı. Eski Almanya'nın başkenti Berlin ise, her ne kadar 120 kilometre kadar Doğu Almanya'nın içinde olsa da, Batı ve Doğu Berlin olarak ikiye bölünmüştü. Batı Berlin'e ulaşmak için doğrudan Batı Almanya'yı Batı Berlin'e bağlayan bir otobandan, Doğu Almanya'nın ortasından gidilmekteydi.

Hacı Yıldız'ın tahsis ettiği özel araba ile Ahmet isimli birinin şoförlüğünde sözleştiğimiz saatte Batı Berlin'e doğru hareket ettik. Hudut kapısına yakın bir yerde benzin almak için durakladık. O esnada Şoför Ahmet'in bir binaya girdiğini hatırlıyorum. Bir süre sonra iki tarafı radar ve telsizlerle çevrili bir yola girdik. Ahmet'e "Yanlış bir yola girdik galiba" diye söylemem üzerine "Maalesef büyük bir hata yaptım" cevabını aldım. Hiçbir yere dönme ve sapma imkanı olmadığı için yola devam ettik. Bir süre sonra büyük bir meydana geldik. Sağ tarafta Türkiye'den kaçırılan tarihi eserlerle tamamlanan Pergamon Müzesi'ni görmem üzerine Batı Berlin yerine yasaklı Doğu Berlin'e girdiğimizi anladım.

Oradan geçmekte olan bir şahsa yanlışlıkla buraya geldiğimizi, avukat olduğumu ve ne yapmamız gerektiğini sordum. Çok acele olarak yolumuza devam edip çıkış gümrüğüne gitmemizi söyledi. Yola devam ederek tel örgülerle çevrilmiş utanç duvarı boyunca ilerleyip gümrük kapısına geldik. Evraklarımızı alıp, neden geldiğimizi sordular. Daha sonra da yandaki sundurmanın altına gitmemizi istediler. Bir süre sonra gelen iki memur çok çirkin ifadelerle bizi arabamızdan indirdiler. Ben Ankara Barosu kimliğimi göstererek İngilizce olarak avukat olduğumu söylüyordum. Beni Ahmet'ten ayrı bir odaya alarak üzerimi aradılar ve tercüman aracılığı ile neden, Doğu Almanya'ya geldiğimizi sordular. Ben de yanlışlıkla geldiğimizi, esasen Ahmet'in buraları bildiğini anlattım. Bir süre sonra araba içerisine gitmemi ve orada beklememi söylediler. Yan odada Ahmet'e hem sorular sorup hem de dayak attıklarını duyuyordum. Bir süre sonra ellerinde uzun şişler olan görevliler

arabadan inmemi söylediler. Daha sonra arabanın koltuklarını şişlemeye başladılar. Bu sırada iki köpek ile iki memur daha gelerek köpeklerle arabada esrar aradılar. O an düştüğüm aşağılayıcı durumu burada anlatmam mümkün değil. Ne yapacağımı ne yapmam gerektiğini bilemiyordum, çünkü ben Berlin Duvarı'nın dibinde bir tutsaktım. Ahmet'i geçen beş altı saatlik süre içerisinde göremedim. Çaresiz, perişan bir durumda iken karşıdan ışıldaklarıyla bir arabanın geldiğini gördüm. Arabadan inen şahsın yanında birkaç kişi daha vardı. Arkasındaki arabadan ise polisler iniyordu. Gümrüğe giren bu yetkili yarım saat sonra beni yanına çağırdı. Bana Hamburg Mahkemesi'ne telefon ettiğini doğrulayıcı bilgi aldığını ayrıca Ankara Barosu avukatı olduğumu tespit ettiğini söyledi. Bu sırada karşıdaki duvarda cadde isimlerinin yazılı olduğu levhayı gördüm. Bulduğumuz Brandenburg Kapısının karşı tarafında (Friedrich Strasse) Friedrich Caddesi'nin batı Berlin'deki uzantısında abimin evi olduğunu söylemem üzerine elimden ağabeyimin kartını alarak kendisine telefon etti. Sonra beni gümrük binasına götürdü. Orada kaçak yolla Doğu Berlin'e girmekten dolayı 560 Mark ve diğer hatalı işlemlerden dolayı da 150 Mark vermem halinde serbest kalacağımı söyledi. Cüzdanımı bütünüyle önüne koydum. "Bu ne?" diye sorduğunda da hürriyete kavuşmak için bütün maddi varlığımı vermeye hazır olduğumu söyledim.

Utanç duvarının dibinde konuyu araştırmaya gelen meslektaşım savcı ile birlikte ilk defa el sıkışarak bana bir hukukçu olarak yardım ettiği için şükranlarımı ilettim. Burada Ahmet'e yapılan utanç verici hakaretleri, soyundurularak uyuşturucu aranmasını ve dayak atılmasını anlatmaktan

bugün bile utanıyorum. Ancak onun hatasından dolayı benim Berlin Duvarının dibinde saatlerce işkence çekmemi de hayatım boyunca unutamıyorum.

Batı Berlin'e geçtiğimizde hürriyete kavuşmanın ve saatlerce süren bu işkenceden kurtulmanın sevincini ve çektiğimiz acının üzüntüsünü birlikte yaşıyorduk. Özellikle büyük bir travma geçiren ve tutuklanacağını kabullenen Ahmet'in dakikalarca süren sevinç gözyaşlarını görünce ben de bu tablo ve çektiğim sıkıntıların verdiği duygusallık ve üzüntüsü ile gözyaşlarımı tutamadım. Ağabeyim Burhan Cahit'in evine gittiğimizde beni hemen hastaneye götürmek istemesi karşısında götürme nedeninin ne olduğunu sorduğumda gözlerimin kan çanağı içerisinde olduğunu ve sağ gözümde korku ve uykusuzluktan arpacık çıktığını söyledi. Bugün dahi çok üzüldüğüm ve sıkıntı çektiğim anlarda o günden kalma psikolojik reaksiyon olarak sağ gözümde halen arpacık çıkar.

ATATÜRK HAVA MEYDANINDA SIRPLAR İKİ UÇAĞIMIZI NASIL KAÇIRDI ?

İlhami Özbay, aslen Mardinli olup askerlik sonrası İngiltere'ye yerleşmişti. Burada büyük gayretler göstererek bir firma kurmuş ihracat, ithalat ve turizm işlerine girişmişti. Aynı zamanda Türkiye ile hiçbir zaman bağlantısını kaybetmemişti. İngiltere'deki bürosundaki geniş iletişim imkanlarının sayesinde bütün dünya ile haberleşip ülkelerin sosyal ve ekonomik durumlarını inceleyebiliyordu. Bu ülkelerle Türkiye'nin ne gibi konularda ticaret yapabileceğini

raporlar halinde o dönemin siyasi parti liderlerine bildirecek kadar da ekonomik konulara hakimdi. O tarihlerde Türkiye döviz sıkıntısı çekmekte, yeni uçak alamadığı gibi uçak bakımları dahi yapılamamaktaydı. Bu yüzden kazalar olmakta, hatta hacca gidecek olan yolcuları dahi götürecek uçak bulunamamakta idi. Bu sorunlar karşısında ülkemizde ilk defa özel havacılık şirketi kurmaya karar veren İlhami Özbay yaptığı araştırmalar sonucu uygun fiyatlarla Yugoslavya'dan uçak kiralamanın faydalı olacağını düşündü. Orada yaptığı anlaşmalar sonucu iki uçağı kiralayarak Atatürk havaalanına getirtti. Uçakların uçması için Ankara'da Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı Sivil Havacılık Dairesinden izin alınması gerekmektedir. Benim ile tanışması işte bu dönemde olmuştur. Kendisinin İngiltere'den gelip gitmesi zor olduğu için Sivil Havacılık Dairesindeki işlerini benim takip etmemi istedi. Şunu açıkça söylemeliyim ki bu uçakların uçmaması için gerek bu daire, gerekse bu işlere dışardan müdahale eden bir kısım çevreler zorluk üzerine zorluk çıkartıyorlardı. Önce, uçakların sivil havacılığa kaydı için yüklü bir para istediler. Bundan başka uçak koltuk sayısı, koltuklar arası mesafe uçağın boya rengi gibi konular hep güçlük olarak karşımıza çıktı. Bunların iptali için idari mahkemelere açtığım davaların sayısını şu an hatırlamakta güçlük çekiyorum. Ancak, İlhami Özbay'ın azim ve kararlılığı beni bu mücadeleye devam etmem konusunda teşvik ediyordu.

Bu hukuksal çalışmalarım sırasında havacılık ile ilgili bilgi verici yayın bulmakta çok güçlük çektim. Ayrıca bu konu ile ilgili beynelmilel toplantılara katılarak bu yöndeki eksiklerimi giderdim. Şunu anladım ki hukuk sistemimizde

havacılık ve deniz hukukuna ilişkin herhangi bir literatür gelişmemiştir. Kiralama (Rent-Fly) anlaşmasına göre, akitte görünen süre içerisinde uçakları uçurmak zorunluluğu bulunmaktaydı. Kiraya veren firma bu akde aykırı davranışlarımız için sözleşmenin geçersizliğini iddia etmekteydi. Dahası uçakları kaçırma girişiminde bulunmuşlar, bu girişimleri İlhami Özbay tarafından son anda önlenmişti.

Bu kaçırma girişimi dahi Sivil Havacılık Dairesinden acil izin almamız konusunda bir mazeret olarak kabul görmemiştir. Yugoslavlar ile yaptığımız görüşmede bir ek süre verilmesi talebimiz bir sonraki toplantıya bırakılmıştı. Bu süre içerisinde kaptan, hostesler ve diğer görevlileri bulmaya gayret gösterildi. Biz bu görevlilerin sigorta, ve diğer işlemleri ile uğraşıyorduk. O günlerde İstanbul'a gelen Yugoslav teknisyen ve pilotlar Atatürk Havalimanı'na gelecek uçakların bakımını yapacaklarını beyan etmişler, daha sonra uçakları kontrol amacıyla uçuracaklarını söyleyerek kaçırmışlardı.

Türkiye'ye döviz kazandırmak ve büyük bir ihtiyacı görmek için kiralanan uçaklar anlamsız engeller yüzünden uçamamış ve yurtdışına kaçırılarak ülkemiz büyük zararlara uğratılmıştı. Burada ilginç ve maalesef üzüntü verici bir detay da uçakların kaçırılmasına göz yuman veya dikkatsiz davranan Hava Meydanları İşletmesi'nin, üstüne üstlük bir de müvekkilimden uçak park ücreti olarak beşyüzelli milyar para istemesidir.

Türkiye'ye faydalı olmak için büyük çabalar gösteren İlhami Özbay bir daha bu tür girişimlerde bulunmamış ve

Türkiye'ye gelmemiştir. Öte yandan ben, avukat olarak onun sayesinde havacılık hukuku ve ülkemizde havacılık üzerine ne oyunlar oynandığını öğrenmiş oldum. Şimdilerde yeni birçok özel havacılık şirketlerinin kurulduğunu görüyorum. Aklıma hep o saygın vatansever ve dürüst İlhami Özbay geliyor. Ülkemizde bazı sektörleri kendi özel mülkiyet alanı sanan ve diğer kişilerin bu yöndeki çabalarını engelleyen bazı çevreler vardır. Bu çevreler bürokrasi ve siyasetteki etkinlikleri sayesinde vatansever kişilerin şevklerini kırmış ve kendi çıkarları uğruna ülkemizin gelişmesini engellemişlerdir. Bizim bu vesile ile muhatap olduğumuz sadece havacılık sektörü konusundaki yanlışları görmemizi sağlamıştır.

Not: Ekteki resim İlhami Özbay'ın uçakların kaçırılmaması için yaptığı mücadelenin basın tarafından değerlendirilmesini göstermektedir.

UĞUR MUMCU VE CUMHURİYET GAZETESİ

Uğur Mumcu'nun Bahçelievler Lisesi'nde okurken münazaralarda yaptığı konuşmalar Onun ileride önemli bir kişi olacağını gösterir şekildeydi. Hukuk fakültesinde okurken de bu yöndeki kabiliyeti ön plana çıkmıştı. Fakülte yıllarında Uğur Mumcu ile ilk tanışmam, ablası ve benim de sınıf arkadaşım Beyhan Mumcu sayesinde oldu. Sonraki yıllarda Beyhan Mumcu Atatürk Bulvarı üzerindeki Sanlı Han'da eşimin bürosunun yanına büro açtı. Bu durum Uğur Mumcu ile daha sonra da zaman zaman görüşmemi-

ze vesile oluyordu. Ayrıca Cumhuriyet Gazetesi'ne değişik vesilelerle ve özellikle hemşerim Yılmaz Gümüşbaşı görmeye gittiğimde, sohbetimize Uğur Mumcu da katılırdı. Cumhuriyet Halk Partisi Gençlik Kolları Yönetim Kurulu üyeliğinde bulunduğum tarihlerde zaman zaman haber almak maksadı ile benimle de görüşmeler yapardı.

Avukatlık yıllarımda onunla olan görüşmelerimiz daha da arttı. 1975 Yılında Ankara Barosu Yönetim Kurulu üyeliğini yaptığım sıralarda Uğur Mumcu ile bir gün öğle yemeğine çıkmıştık. Sohbet esnasında bana, aynı zaman da müvekkilim olan ve Sinop'un Türkeli kazasında yaşayan birinin kendisine telefon ettiğini söyledi. Hangi konuda görüştüklerini sorduğumda; Yahya Kemal Demirel'in çevrede ahşap eşyalar, sunta, ağaç gibi işe yaramaz eşyalar topladığını ve söylentilere göre bunları ihraç edeceğinin halk arasında konuşulduğunu söyledi.

Araştırmacı yönüyle tanınan Uğur Mumcu o çevreye bir muhabirini göndererek, bu konuyu derinliğine araştırıp Cumhuriyet Gazetesi'nde tüm açıklığı ile yayınladı. Bu haberler üzerine Yahya Demirel Avukat Tuğrul Toklucu aracılığı ile Cumhuriyet Gazetesi ve Uğur Mumcu hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunmuş ayrıca tazminat için hukuk mahkemesine gitmiştir. O sıralarda gazeteden beni arayarak bu konu ile ilgili hukuksal görüşümü sordular. Cevabımı Cumhuriyet Gazetesinin ekte görülen 24 Eylül 1975 tarihli nüshasında manşet haber olarak yayınladılar. Bu soruşturma gerek gazetenin gerekse Uğur Mumcu ve avukat olarak benim hakkımda savcılıkça takipsizlik kararı ile sonuçlandı. Tespit ve yayınlar sonucunda Yahya Demirel'in hayali ihraçat yaptığı anlaşılarak, hakkında cezai işlem yapıldı.

Uzun süren dostluğumuz hep saygı ve sevgi ile devam etmiştir. Ölümünden üç gün önce Kızılay Meydanı'ndaki yaya geçidinde karşıya geçerken Uğur Mumcu ile karşılaştık. O bana "Görünmüyorsun, nerelerdesin?" diye sordu, ben de ona "Gazeteye gelip seni alıp birlikte öğle yemeğine çıkarız" dedim.

Aradan birkaç gün geçmişti ki eşim ağlamaklı bir ses ile "Vedat koş Uğur'u şehit etmişler" dedi. Araştırmacı gazeteciliğin ne olduğunu belgeleri ile araştırıp yazmayı öğreten bu değerli dostun aramızdan ayrılmasının acısını bugün dahi yaşamaktayız.

NEVŞEHİR KARARI BEYPAZARI DAVASINA ÖRNEK OLDU

Kemalettin Özen, oğlu köy okulunu bitirdikten sonra öğretmenlerinin ısrarı üzerine onu okutmaya karar vermiş ve Beypazarı'ndaki ortaokula kaydını yaptırmıştı. Eskipazar semtinde iki odalı bir ev kiralayarak oğlunun okumasını sağlamaya çalışmaktaydı. Onun iki arkadaşı ile birlikte kaldığı bu evde sıkıntı çekmemesi için zaman zaman kendisine köyden yiyecek, içecek getirmekteydi. Bu işleri yaparken en büyük amacı oğlunun okulunu bitirip köyüne bir doktor olarak dönmesini beklemesi idi. Bu nedenle yaz kış demeden oğlunun her isteğini yerine getiriyordu. Oğlu Murat da babasının bu çabalarını ve düşüncelerini karşılamak için olanca gücüyle derslerine çalışıyordu.

O sene Beypazarı ve köylerinde çetin bir kış geçmekte idi. Murat odunun bittiğini, soba yakamadıklarını, bu nedenle çok üşüdüklerini ve donmak üzere olduklarını belirten bir notu babasına gönderdi. Babası üzerine titrediği oğlunun üşümemesi için komşudan aldığı ödünç traktöre yüklediği odunlar ile Beypazarı'na doğru yola çıktı. Amacı oğlunu donmaktan kurtarmaktı. Fakat Beypazarı'na ulaşmadan orman muhafaza memurları traktörü durdurup yaptıkları aramada irsaliyesiz kaçak orman emvali bulunduğundan traktöre el koyup Kemalettin Özen'i savcılığa sevk ettiler. Aynı gerekçelerle kendisi hakkında dava açıldı ve tutuklandı.

Kemalettin'in yakınları büroma geldiklerinde benim davaya bakmamı istediler. Dosyanın bir fotokopisini almak ve Kemalettin ile görüşmek için Beypazarı'na gittim. Duruşma hakimi ile görüşmemde olumlu bir havanın olduğunu ancak her şeye rağmen yasaların da uygulanmaya devam edeceğini gördüm. Kemalettin ile görüşmem de yaptığı işten pişman olmadığını, oğlu için her şeyi yapmaya hazır olduğunu, komşusundan aldığı traktörde kaçak orman emvali olup olmadığını bilmediğini samimi bir şekilde söyledi. Ankara'ya dönüşümde içtihatlı Orman Kanunu kitabını alarak konuyu incelemeye başladım. Ancak savunma için yeterli bir bilgi bulamadım. Ayın sonuna doğru duruşmaya yakın bir günde gazetede Yargıtay, Nevşehir Kararını onayladı şeklinde bir haber okudum. Haberin detaylarına baktığımda Beypazarı'ndaki dava ile alakalı olabileceğini gördüm. Haberdeki davayı derinlemesine araştırdım. Olay şöyle idi:

Nevşehir'de inşaat işlerinde çalışan bir işçi, ücretini alamamış bu nedenle evin ihtiyaçlarını görememişti. Eşi ve üç çocuğu ile birlikte zor durumda kalan işçi, birde bastırılan çetin kış koşullarında sobada yakacak odun dahi bulamıyordu. Bu nedenle büyük bir çaresizliğe düşmüştü. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Ancak, son anda aklına gelen bir düşünce ile boş olan yan komşusunun evinin girişindeki merdiven korkuluklarını sökerek evine götürmüştü. Bu şekilde kendisini ve ailesini donmaktan kurtarmıştı. Şikayet üzerine kendisi hakkında dava açılmış ve konu yargıya intikal etmişti. Dava sonunda, hakim çocuklarını donmaktan kurtarmak için bu fiili işlediği sonucuna varmıştı. İşverenden parasını aldıktan sonra korkulukların parasını ödemek istemesini de iyiniyet göstergesi olarak kabul etmişti. Sanığın kastının hırsızlık olmayıp çocuklarının canını kurtarmak olduğu gerekçesi ile beraatine karar vermişti. Aynı düşüncede olmayan davacının temyizi üzerine dosya Yargıtay'a intikal etmiş ilgili daire de yapılan inceleme sonucu oybirliği ile kararın onanmasına karar verilmişti.

Bu kararı tahliye dilekçeme ekleyerek duruşma öncesi mahkemeye gönderdim. Duruşmada bütün deliller ve orman memurları hazır bulunuyordu. Hakim orman memurlarına ilk yakalama anını sordu. Onlar da dürüst bir şekilde yakaladığımızda satmak amacı ile değil donmak üzere olan oğlunun ihtiyacı için götürdüğünü söylediğini belirttiler. Savcının müspet görüşü ve benim savunmam alındıktan sonra hakim kararını şu şekilde açıkladı;

“Sanığın her ne kadar kaçak orman emvali taşıdığı tespit olunmuşsa da bunu satmak için değil zor durumda olan oğlu için yaptığı anlaşılmıştır. Bu durum gözetilerek cezanın en alt sınırından başlatılmasına, ayrıca emvalin değerinin çok düşük olması ve sanığın samimi itirafı, duruşmadaki iyi hali gözönüne alınarak altı ay hapsine bir daha suç işlemeyeceğine kanaat geldiğinden, cezanın teciline ve sanığın tahliyesine karar verilmiştir.”

Emsal kararların dikkatlice takip edildiğinde olumlu neticeler almanın mümkün olduğu bu dava ile bir daha ortaya çıkmış oldu.

EMİRDAĞ’LI FİKRET’İN HİKAYESİ

Avukatlık yaparken sizin dahil olduğunuz olay bir noktada sonlanabilirken farklı bir hikaye sizin karşınıza çıkıp değişik bir süreci görmenize yardımcı olabiliyor. Burada anlatacağım olay da bu türden bir içeriğe sahip.

Afyonkarahisar’ın ilçesi olan Emirdağ’dan birçok aile Hollanda ve Belçika’ya işçi olarak gitmişti. Ekonomik bakımdan zor durumda olan bir çok insan gibi bu insanlarda iş bulmak amacıyla bu ülkelere göç etmişlerdir. Bu durum bugün bile önemli ölçüde devam etmektedir. Bunlardan bir çoğu buldukları ülkelere entegre olmuşlardır.

Tüm bunların yanı sıra bazı töre alışkanlıkları da gittikleri o ülkelerde peşlerini bırakmamıştı. Bu göçmen işçi aileleri arasında Emirdağlı iki aile arasında çıkan küçük bir tartış-

ma giderek büyümüşü. Daha sonra karşılıklı hakaretler ve intikam duyguları sonucu öç almaya dönüşmüştü. Bunun neticesinde Özgül ailesinden Yavuz Hollanda'ya öç almaya gönderilmişti. Kemal ile karşılaşan Yavuz kendisini bir gazete bayi yakınında öldürmüş, aynı gün özel araba ile Belçika'daki akrabalarının yanına ve oradan da uçakla Türkiye'ye gelmişti.

Bununla ilgili Emirdağ Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlayan davanın bir celsesinde Amsterdam yakınlarındaki Haarlem'de cinayetin işlendiği yerde keşif yapılmasına, yapılacak bu keşfe sanık ve müdahil vekilinin iştirak edebileceğine karar verildi. Bu karar üzerine sanık vekili olarak Hollanda'ya gittim. Keşif günü Hollandalı bir aile, avukatları, yeminli tercüman ve gözlemci avukat olarak ben bulundum. Keşif esnasında olayın önemli tanığı olan gazete bayisi kadın cinayeti işleyen tek bir kişi olduğunu ve bu kişinin tarifinden resmi gösterilen Yavuz olabileceğini söyledi.

Ankara'ya dönüşümde sanık yakınlarına, savunmamızı ağır tahrik üzerinde kurduğumuz takdirde gerekli cezai indirimleri sağlayabileceğimizi söyledim. Ancak Yavuz'un ailesi suçu kabul etmemekte ısrarcı olunca karşılıklı anlaşarak davadan çekildim.

Burada anlatacağım olay Hollanda Haarlem şehrinde kaldığım yedi günlük misafirliğimle ilgilidir. Zira değerli dostum Şükrü Çıldır oraya haber göndererek benim en iyi şekilde ağırılanmamı istemişti. Bu misafirliğim sırasında, zaman zaman Fikret'in hikayesini dinlemem gerektiğini tebessümle çeşitli kereler bana söylediler. Ben de bir gün

Fikret'e bu konuyu açtım. Bunun üzerine "Yarın izinliyim. Bizim eve gidelim konuyu anlatırım" dedi.

Haarlem şehrinin biraz yakınındaki yeşillikler içerisinde bir evin önünde durduk. Ön ve yan kısımları lükstrüm çalıları ile çevrilmiş bahçenin iç kısımlarına çeşitli mevsimlik çiçekler dikilmişti. Bahçe bakana zevk verici bir şekilde düzenlenmişti. Evi küçük ama düzenli idi. Bahçe kısmında işe giden hanımı tarafından hazırlanmış bir masa vardı. Kahvaltıya oturduk Fikret'ten hikayesini anlatmasını istedim.

Askerlik sonrası tanıdıklarının vasıtasıyla Hollanda'ya gelip Haarlem'e yerleştiğini söyledi. İki yıl sonra belediyeye müracaat ederek oturmak için bir daire istediğini bu isteğinin karşılandığını anlattı. Fakat kendisine tahsis edilen daireyi açtığı anda upuzun bir koridorla karşılaştığını ve evde iki adet büyükçe banyo küvetinin bulunduğunu söyledi. Ancak zamanla evi düzenlediklerini, banyo küvetlerinden yıkanmak için istifade edemeyince onları saksı gibi düzenlediğini anlattı. Fikret yaşadığı köyüne olan özlemine ve yeşillığe olan tutkusunu gidermek için bu işe yaramayan küvetleri bahçe şekline dönüştürüp diğer bahçelerden toprak getiriyordu. Böylece küvetlerde değişik bitkiler yetiştirmeye başlamıştı. Küvetlerde domates, biber, salatalık gibi bitkiler yetiştirmeye başlamıştı. Ancak küvete dökülen sular aşağı kata sızmaya başlamıştı. Bunun sonucu yapılan şikayet üzerine gelen belediye görevlileri bunun suç olduğunu, başkalarına zarar verdiğini tespit ederek Fikret'i mahkemeye sevk etmişlerdi. Şehir mahkemesine çıkan Fikret yaptıklarını olduğu gibi anlatmış, çocukluğunda kardeşleri ile birlikte bağlarda bahçelerde oynadığını evle-

rinin önündeki sebze bahçelerinde değişik türde sebzeler yetiştirdiğini söylemişti. Hollanda'ya geldikten sonra, hep o günlerini özlediğini, yaşlı gözlerle hakime anlatmıştı. Hakimin gerekçeli kararı özetle şöyledir:

“Çocukluğu ve gençliği yeşillikler içerisinde geçen Fikret, Hollanda'ya geldikten sonra olumsuz koşullar içerisinde bir evde kalmaya zorlanmıştı. Yine gece işçisi olması nedeniyle, yeşile olan özlemine gideremediği için bu yöntemle küvetler içerisinde bitki yetiştirmiştir. Bu yolla yaptığı bahçenin binaya ve komşularına zarar verdiği görülmektedir. Bu zararın kendisine ödetirilmesine, diğer yandan Haarlem Belediyesi'nce kendisine yeşil ortamı olan bahçeli bir evin tahsis edilmesine karar verilmiştir.”

İşte çaylarımızı içerisinde zevkle yudumladığımız bu bahçenin ve Emirdağ'lı Fikretin hikayesi. Bu güzel bahçenin oluşturulmasına sebep olan tecrübeli hakimin insana ve duygularına verdiği önem kayda değerdir.

YEDİ PARMAKLI GASPÇI

Fahrettin Günyüzü tarımla uğraşmasının yanı sıra zaman zaman Ankara'ya inip eğlenmeyi de seven dost canlısı bir kişiliğe sahipti. Olay günü yanında çalışan kendisinin Musta diye hitap ettiği Mustafa'yı da yanına alarak Ankara'ya gelmiş gece geç vakte kadar eğlendikten sonra durakta bekleyen taksi ile Çankaya-Oran ve İncek yoluyla Gölbaşı Kızılcaşar köyüne gelmişler. Fahrettin'in taksi ücretini sorması üzerine taksici normalin üç misline yakın bir ücret

istemmiş. Bunun üzerine çıkan tartışma sonucunda Fahrettin şoföre kızgınlıkla bir tokat atmış, burnu kanayan şoför korkudan köyden uzaklaşarak Ahlatlıbel'deki Jandarma Karakoluna gitmiş. Alınan ifadesinde gerçekte ilgisi olmayan bir şekilde, arabanın sağ koltuğunda bulunan gencin sağ yanağına tabancayı dayayı kendisinden para istediğini cebindeki parayı aldıklarını, ayrıca kol saatini gasp ettiklerini söylemiş. Aynı şikayetini savcılıkta da tekrarlaması üzerine, Fahrettin ve Mustafa hakkında TCK 148 ve takip eden artırıcı maddelerine göre gasp suçundan haklarında dava açılmış.

Cezaevindeki ilk görüşmemizde sert mizaçlı Fahrettin Bey, "Avukat bey içerideki tecrübeli mahkumlar bizlerin onaltı yıldan fazla ceza alacağımızı söylüyorlar" dedi. Tokat atmanın ötesinde bir suç işlemediğini yeminle anlatıyordu. Bu sırada görüşe Mustafa da geldi. Geçmiş olsun diyerek elimi uzattım. Bunun üzerine Mustafa elini uzattığında sağ elinin başparmak ve serçe parmağının dışında kalan parmaklarının olmadığını gördüm. Bu benim için çok önemli bir detaydı. Kendilerine dosyayı iyice inceleyip bir sonraki görüşmede düşüncelerimi ve savunmamın nasıl olacağını açıklayacağımı söyleyerek ayrıldım. Daha sonra özellikle Mustafa'nın parmakları ile ilgili konuda inceleme yapmaya başladım. Çünkü şoförün ifadesinde Mustafa'nın sağ eli ile tabancayı yanağına dayadığı suçlaması davanın gasp suçuna dönüşmesine neden olmuştu.

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nin ilk duruşmasında sanıkların ifadelerinden sonra müşteki taksi şoförü suçlamasını aynen tekrar etti. İfadelerin alınmasından sonra

ben hakime dönerek fiziki bir tatbikat istediğimi söyledim. Gerekeç olarak ta olay sırasında taksinin arka koltuğunda oturan Mustafa'nın, müştekinin sağ yanağına tabanca dayadığını iddia ettiğini belirttim. Ancak Mustafa'nın parmaklarındaki noksanlık nedeniyle tabanca tutmasının mümkün olmadığını açıkladım. Mahkeme heyetine bu yönde tatbikat yapılması talebimizin kabulünü arz ettim. Mahkeme başkanı Mustafa'yı huzuruna çağırarak parmaklarına ne olduğunu sordu. Mustafa da marangozda çalıştığını, üç yıl önce ortadaki üç parmağını makinaya kaptırdığını ve o günden bu yana eksik olduğunu ve sağ eliyle iş yapmadığını açıkladı. Başkan mübaşirden telefon rehberini getirterek Mustafa'ya uzattı ve almasını istedi. Elini uzatan Mustafa rehberi kavrayamadı ve rehber yere düştü. Daha sonra mübaşir'e adliye polislerinden birini çağırmasını istedi. Gelen polis memuruna tabancasını çıkartmasını, şarjörü boşaltarak Mustafa'ya vermesini istedi. Bunun üzerine gelen memuru önce çekindi, sonra boş tabancayı Mustafa'ya uzattı. Mustafa'nın elini gören polis memuru başkana dönerek bu kişinin sağ eliyle tabanca tutmasının mümkün olmadığını söyledi. Bu tatbikattan sonra hakim, müştekiyi tekrar huzura çağırarak "İki tatbikatı da gördün, bu adamın tabanca tutması ve yanağına dayaması mümkün değildir. Üstelik herhangi bir tabanca da aramalara rağmen bulunamadı. Eğer yalanlarına devam edersen mahkemeyi yanıltmaktan seni içeri atarım. Doğruyu söyle" dedi. Bunun üzerine müşteki taksici "karakola gittiğimde ifadem bu şekilde alınmasının daha etkili ve cezalandırıcı olacağını söylediler" dedi. Bu nedenle ifadesinde olayın gerçeğinden farklı anlatımda bulunduğunu söyledi. Ancak pişman

olduğunu doğrusunun parasını alamamak ve bir tokattan ibaret olduğunu söyledi. İkinci celsede zabıt tutan karakol onbaşı ve görevli askerlerin abartılı ifadeyi kısmen doğrulamaları üzerine dosyadaki diğer delillerin de sanık lehine olması ve tutukluluk süreleri de gözönüne alınarak verilen bir yıllık ceza ile birlikte tahliyelerine karar verildi.

BENİM DOLARLARIMDAN SİZE NE?

Lübnan büyükelçiliğinden gelen telefonla çok acele Ulucanlar cezaevine gitmemi, zira Birleşik Arap Emirlikleri'nin ve Lübnan'ın en tanınmış ailelerinden ve büyük işadamı Abdulgani Shap'ın tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konulduğunu bildirdiler. Bunun üzerine cezaevi önüne tercüman göndermelerini istedim. Tercüman ile birlikte cezaevine girdik. Ana kapının girişinin sağ kısmında gardiyanlar odası bulunmakta, yan tarafında ise cezaevine giriş yapanların kontrollerinin yapıldığı bölüm bulunmaktaydı. Ben oraya ulaştığımda içeriden yüksek sesle Arapça bağırtilar geliyordu. Tercümana bu seslerin ne anlama geldiğini sorduğumda, yüzü kızarak tercüme etmekten kaçındı. Sonra ısrarım üzerine Abdulgani'nin küfürler ve tehditler savurduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra cezaevi müdürünün gardiyanlara telefon ederek, bu şahsın çok önemli bir kişi olduğunu ona göre işlem yapılmasını söylemesi üzerine Abdulgani'yi yanımıza getirdiler. Saçları kötü bir şekilde tıraş edilmişti. Saç tıraşına itiraz etmesi üzerine birkaç defa da tokat atıldığı yüzündeki kızartılardan anlaşılıyordu. Gardiyanlar odasına inen cezaevi müdürü sert bir

şekilde Abdulgani'nin derhal revire kaldırılmasını istedi. Daha sonra bana dönerek "Bu adam kim?" dedikten sonra, başta (o dönemin dış işleri bakanı) İhsan Sabri Çağlayangil olmak üzere, Adalet Bakanı ve Cezaevleri Müdürü'nün telefon ettiklerini ve iyi muamele edilmesini istediklerini anlattı.

Tercümanla birlikte cezaevi revirine görüşmeye gittiğimde avukat olduğumu öğrenen Abdulgani "Hukuku olmayan bir ülkede avukata gerek yok" diyerek görüşmeyi kabul etmedi. Cezaevinden dışarı çıktığımda elçilik mensuplarının orada olduklarını gördüm. Konuyu kendilerine anlattım. Onlar bana Abdulgani'nin sakinleşmesinden sonra kendisi ile görüşülebileceğimi ve vekalet vermek üzere noterin geleceğini söylediler.

Prosedürlerin bitmesinden sonra Abdulgani'nin avukatı olarak dosyayı inceledim. Olayın gelişimi şöyle idi; Abdulgani Türkiye'den, deri, kürk ve konfeksiyon eşyaları almak için yardımcısı ile birlikte ülkemize gelmiş. İstanbul'da büyük siparişler verdikten sonra Ankara'ya geçerek kürk satıcılar ile anlaşmalar yapmış. Ancak, satıcıların malı hemen teslim edemeyeceklerini bildirmeleri üzerine yardımcısını Ankara'da bırakarak ülkesine gitmek üzere Esenboğa Havalimanına gitmiş. Giriş kontrolleri sırasında x-ray cihazından geçerken çantalarının birinde bulunan yüklü miktardaki dolarlar nedeniyle polis tarafından alıkonulup yurtdışına döviz kaçırmaktan sorgulamaya alınmış. Her ne kadar bu parayı ülkesinden ticaret yapmak amacıyla getirdiğini, kalan parayı da yanında götürdüğünü belirtmiş ise de sonuç değişmemiştir. Gelişi esnasında bu parayı

beyan etmediği için savunması kabul görmemiş ve ifadesi alınarak cezaevine konulmuştu.

Abdulgani ile yaptığım ikinci görüşmemde para çantasını kimin Türkiye'ye getirdiğini sorduğumda bu gibi işlemleri müdürünün yaptığını söyledi. Bu konuda ayrıca bir beyan mecburiyeti olduğunu bilmediğini belirterek, "Yahu benim paramdan size ne?" diyerek kendisini savunuyordu.

Dava ile ilgili çalışmaya başlayıp çeşitli deliller topladım. Bunlar arasında ülkesindeki bankadan gelen bu paralara ait dekontlar Abdulgani'nin ifadesini doğruluyordu. Ayrıca babası ve kendisinin ülkelerinde çok büyük bir işadamı olduğu Beyrut Ticaret Odası'ndan gelen yazılardan anlaşılmakta idi.

Dava ile ilgili ilk duruşmaya girdik. Abdulgani'nin inandırıcı savunması, duruşma yargıcının yasa maddeleri ile insan değerinin birlikte gözetilmesi düşüncesi, onun kefaletle tahliye olmasını sağladı. Duruşma yargıcına o duruşmada verdiği söz üzerine ikinci duruşmaya da ülkesinden gelerek katıldı. Sonuçta Türkiye'ye paraları yardımcısının getirdiği ve gerekli beyanı yapmadığı anlaşıldığından Abdulgani'nin suçsuzluğu ortaya çıktı. Ancak Abdulgani büroma vedaya geldiğinde ilk günde yapılan ve daha sonra cezaevinde geçirdiği günleri anımsatarak, Türkiye'ye bir daha gelmeyeceğini söyledi. Basit bir konudan dolayı böylesine büyük bir işadamını kaybetmemizin acısını o tarihlerde bu ülke çok yaşadı.

Not: Rahmetli Turgut Özal Başbakanlığı döneminde bu tip uygulamaları ortadan kaldıran yasayı çıkartmakla ülkemize büyük faydalar sağlamıştır. Kendisini rahmetle anıyorum.

Not 2: Cezaevi girişinde zorla saç kesilmesi çok sayıda şikayetlere neden oluyordu. Bu şekilde saç kesilmesi daha sonradan cezaevi savcısı ve müdürünün iznine tabi olmuştur.

HACI KERİM BEY NEDEN TUTUKLANDI?

Akrabaları ile birlikte umreye gitmek isteyen Kerim Bey Türkmenistan'dan Ankara'ya gelmişti. Buradaki misafirlik günleri uzayınca maddi sorunlarını çözmek için Türkmenistan'dan getirdiği kiloluk çay kutusunu, Rus sigaralarını ve el dokuması Türkmen motifli çorapları İzmir Caddesinde bulunan Amerikan pasajında satmak istemiş, fakat elindekileri satamadan mali polis tarafından yakalanmış. Kendisi hakkında 1918 sayılı Kaçakçılık Kanunu'na muhalefetten dava açılmış ve tutuklanarak cezaevine konulmuş. Cezaevindeki görüşmemizde başında Türkmen Beresi, elinde tespihi, muhterem bir kişi ile karşılaşmam onun kaçakçılıkla ilgisi olamayacağı düşüncesini uyandırdı. Hoş sohbet ve Türkiye sevdalısı bir kişiliğe sahipti. Anlayamadığı, bu kadar basit şeylerden cezaevinde tutuklu olmasıydı. Ben gardaşından yardım istiyordum.

Duruşması başlamadan bilirkişi incelemesi yapılmış, verilen raporda yakalanan eşyaların gümrükten serbestçe geçirildiği, değer ve miktarının çok az olduğu belirtilmişti. Ayrıca duruşma günü de çarşı esnafı onun kişiliği ve dürüstlüğü hakkında görüş bildirmişti. Sadece cep harçlığı çıkartmak için bu satışı yapmak istediğini, ancak bunun teşebbüs halinde kaldığını söylediler. Konuyu çok iyi irdeleyen duruşma hakimi Kerim Bey'in kişiliği mahkemedeki samimi ikrarı ve bilirkişi raporunu da dikkate alınarak

1918 sayılı yasanın tüm indirim nedenleri uygulanarak verilen altı aylık cezanın paraya çevrilmesine karar vererek davayı sonuçlandırmıştır.

Tahliye olur olmaz yanıma gelerek cezaevinde bunaldığını nefes almak istediğini söyledi. Kendisini Çubuk Barajı'na götürdüm. Önce çiçeklerle halı deseni şeklinde düzenlenmiş yeşil alana gittik. Çocuklar gibi etrafında koşuşturdu. Sonra kartal yuvası tabir edilen yüksekçe tepeye gittik. Baraj gölünün kenarında derin derin nefes alarak sanki cezaevinde geçirdiği günleri unutmak istiyordu. Yemekten sonra bana "Sen benim artık atabegim, gardaşım, yoldaşımın" dedi boynuma sarıldı. Avucumu açmamı istedi ve kehribar bir tespilh hediye etti ve hiçbir zaman Türkiye'ye küskün olmadığını ancak bir kilo çay için de insanların cezaevlerinde yatırılmasını anlayamadığını söyledi.

SIİRT DAVASI VE İLGİLİ BİR KAÇ ANI

Müteahhit Şevket Yıldız'ın Siirt il merkezinde yapmakta olduğu bir bina inşaatında, oğlu Şehmuz arkadaşını oynarken itmiş ve arkadaşı bina inşaatının üçüncü katından düşerek ölmüştü. Bu olay sonucunda açılan davaya avukat olarak dahil oldum. Birkaç celsede biteceğini tahmin ettiğim dava, bir buçuk yılı aşmış olmasına rağmen bir türlü sonuç alınacak konuma gelmemişti. Nedeni de, bu ölüm olayının oynarken itme değil de, kasten aşağıya atma iddiasıydı. Bu durum, dosyanın Adli Tıp Kurumu'na gitmesine neden olmuştu. Adli Tiptan cevap gecikince sanığın babasına, artık Siirt'e gelmemin Adli Tiptan gelecek cevaba bağlı

olduğunu, Siirt'teki avukatın bu süre içerisinde gerekli işlemleri yapabileceğini söyleyerek Siirt'ten ayrıldım.

Ancak şunu söylemeliyim ki oraya ilk gittiğim günden oradan ayrıldığım güne kadar Siirt'te tanıdığım insanların hepsinden başta müteahhit Şevket Yıldız olmak üzere doğru insanın efendiliğini, değişmeyen saygı ve hürmetini gördüm. Şu an bile dostluğumuz devam etmektedir. Aşağıda Siirt'te ve oraya giderken yolda karşılaştığım birkaç olayı anlatmak isterim.

Yedi Kap Etli Yemek: Siirt'e ilk gidişim eşimle birlikte oldu. Siirt'te misafiri olduğumuz aile bizi en iyi şekilde ağırlamak için elinden geleni yapıyordu. İlk gün akşam yemeğine davet ettiler. Yemeğe Siirt'li avukat arkadaş ile banka müdürü de aileleri ile birlikte geldiler. Burada misafirperverliğin ve üstün bir ikramın yöre insanının değişmeyen özelliği olduğunu gördüm. Ancak bu yemekte çok ilginç et yemeği türleri ile karşılaştık. Önce hafif etli bir çorba geldi. Takiben yuvarlama, sonra lahmacun, sonra büryan kebab, sonra patlıcan kebab, sonra sıcak içli köfte geldi. Bu kadar et yemeğinden sonra tatlı beklerken yemek masasına büyükçe siniler kondu. Daha sonra bizim hayretler içerisinde bakakaldığımız içi pilavla doldurulmuş kuzu dolmasını masaya getirdiler ve servise başladılar. Bugüne kadar bu kadar üst üste etli yemek yediğimizi hatırlamıyorum. Siirt'ten bahsedilince eşimin anıları arasında bu yemek en başta yer almaktadır.

Gökyüzünde On Binlerce Kuş: Siirt'e gitmek için uçakla Diyarbakır'a gidiyor, müvekkilimin babasının gönderdiği araba ile Siirt'e geçiyorduk. Mayıs ayı idi. Silvan'ı henüz

geçmiştik ki yoldaki araçların konvoy halinde durduğunu görünce biz de mecburen durduk. Şoföre sebebini sordüğümde ya askeriye ya da PKK'nın kontrol yapabileceğini söyledi. Bir soru sorulduğunda Tillo'ya Fakirullah'ı ziyarete gittiğimizi söylersem bir sorun olmayacağını söyledi. Biraz sonra konvoy halindeki araçların içindekilerin hepsi yol kenarlarına çıkmış gökyüzüne bakıyorlardı. Biz de arabadan inerek onlara katıldık. Bir müddet sonra simsiyah bir bulutun yaklaştığını gördüm. Daha sonra kuş çığıllıkları gelmeye başladı. Şoför sığırcık kuşlarının göç ettiğini söyledi. Belki milyonlarca kuş aynı anda havada uçuyordu. Kuş sürüsü yaklaştıkça etrafımda uçmaya başlayan kuşların büyük damperli arabalara çarpıp kanlar içerisinde yere düştüklerini ve çırpınarak öldüklerine şahit oldum. Hatta o yöre insanların göç eden bu kuşlara alışık olduklarını ve ölen kuşları toplayarak evlerine götürdüklerini gördüm. Sığırcıkların bu göç yolculuğu bende üzücü bir anı olarak kalmıştır.

Üç Taşa Yemin: Davanın muhtelif celselerinde müdahil avukatın mahkemeye sunduğu şahitlerin yalan söylediğini müvekkilin babası bana söylüyordu. Ben de kendisine mahkeme başkanının Allah, namus ve vicdanları üzerine yemin ettirdiğini bunun dışında bizim yapacağımız bir şey olmadığını söyledim. Bir sonraki duruşmada sıramızı beklerken Siirt'teki avukat arkadaşım şahit olarak gelenlere dönerek, "haberiniz olsun bundan sonra şahitlik edenler üç taş üzerine yemin edecekler" diye bağırarak söyledi. Sonra duruşmaya girdik. Şahit dinlenmesine geçildi. İsimler okununca mübaşir başkana şahitlerin tamamının salonundan ayrıldığını söyledi.

Ben yöresel yeminlerin böylesine rastlamamıştım. Bunun ne olduğunu sorduğumda “Allah, Peygamber, ...” Olduğunu söylediler.

Şih Huzurunda Antlaşma: Sanığın babası ile yaptığım son konuşmayı üst kısımda anlatmıştım. Siirt'teki avukat arkadaşımın üç dört ay sonra Ankara'da beni ziyarete gelişinde, bana tarafların Şih'in huzurunda anlaştıklarını müdahilin, davadan çekileceğini söyledi. Anlaşmanın ne olduğunu sorduğumda “Cana karşı can”, yani ölen çocuğun ağabeyine evlenmek üzere sanığın ablasının verilmesi ve kan bedeli olarak da bir daire ve bir miktarda para konusunda Şih'in onları anlaştırdığını söyledi.

Törelere zaman içerisinde birçok davayı etkilediğini duymuştum. Bu olayda da bizzat yaşamış oldum. Muhakkak ki adli süreç de devam edecek ve töre dışında gerekli cezayı verecekti.

YARGITAY'DA İLK MÜRAFAAM

Avukatlığa başladığım yıllarda beni tanıyan avukat meslektaşlarım bana yardımcı olmak için küçük çaplı da olsa davalar gönderiyorlardı. Bunlardan biri de kendisini tanımakla onur duyduğum Av. Mehdi Gündüz idi. Bu üstadım bir gün Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nde temyiz duruşmasına girmişti, ancak aşırı heyecan nedeniyle söyleyeceklerinin büyük bir kısmını söyleyemedi duruşmadan çıkmıştı. Aynı heyecanı yaşamak korkusu, onun bir daha temyiz duruşmalarına girmemesine neden olmuştu. Bu nedenle ceza davalarını bana gönderiyordu.

Bir gün Sinop'un Türkeli ilçesinde meydana gelen cinayet davasının temyiz dosyasını bana verdi. Cinayete karışan üç kardeş de tutuklanmıştı. Bu dava, benim Yargıtay'daki ilk duruşmama girmemi sağladı. Şunu söylemeliyim ki bu davada kazandığım başarı benim cezaevlerinde ve çevremde tanınmamı sağladı. O davaya kadar Sinop Cezaevi'ni görmemiştim. Birçok şarkı, roman ve şiirlere konu olan Sinop Cezaevi'ni bu dava nedeniyle görme fırsatım oldu.

Sonraki yıllarda kitapta okuyacağınız davalar dahil bir çok ceza davalarına girdim. Bu davalara girerken çoğu zaman bu ilk girdiğim zor ceza davasını hatırlarım.

Dava konusu üç kardeşin değişik yönlerden çapraz ateş etmesi sonucu hasımlarının ölümüne neden oldukları için on ikişer yıl ceza alması idi. Ancak Yargıtay safhasında keşif yönünden hatalı rapor hazırlandığını ve buna dayalı kararın yerinde olmadığını savundum. Bu gerekçe ile Yargıtay da kararı bozdu. Mahallinde yapılan keşif ve buna dayalı otopsi raporunda üç kişinin açtığı ateşle değil de sadece birinin ateş etmesi sonucu ölüm olayının meydana geldiğinin anlaşılması ile çıkan karar diğer iki sanığın tahliyesine neden oldu. Bu karar Sinop Cezaevi'nde olduğu gibi diğer cezaevlerinde de bana başka davaların gelmesine neden olmuştu.

BANKER YALÇIN OLAYI

1979 - 1982 yıllarında, bankerlik adı altında kurulan ticari kuruluşlardan beklenen Türkiye'ye katkı yapmaları, piyasalara destek olmaları ve bankaların yükünü azaltacakları idi. Ancak, bu düşüncelerin hiçbiri gerçekleşmemiştir. Bu durumun başlıca nedenleri, gerekli hukuki ve iktisadi altyapının kurulmamış olması ve bunun yanında, bankerlik müessesesi için belirli sermaye ve kuralların, mevzuatın belirlenmemiş olmasıdır. Nitekim bankerlik kurumu işleme başladığı andan itibaren Ankara'da onlarca banker faaliyete geçmiştir. Bunların çoğunluğunun ne tahsili, ne sermayesi, ne de ticari kapasitesi bulunmakta idi. Bunlardan Banker Yakup, Banker Bako ve Banker Yalçın'ı örnek gösterebiliriz.

Benim bunlardan Banker Yalçın ile tanışmam ve avukatlığını kabullenmem 1982 yılının sonlarına, yani bankerliğin bir bakıma sonlarına doğrudur. O güne kadar Banker Yalçın'ın İller Bankası'nın çaycılığını yaptığını, daha sonra bankerlik bürosunu kurduğunu ve çok genç olduğunu duymuştum. Kendisi ile karşılaştığımda şık giyimli, hareketli, zeki bir kişi olduğunu gördüm. Rakamları aklında kolayca tutabilen bir yönü olduğunu da söylüyordu. Muhtelif görüşmelerimiz sırasında bürosunun para yatırmak için birbirleriyle yarış eden insanlarla dolu olduğunu görürdüm. Bu insanların çoğunluğu emekli olmuş doktor, subay gibi önceden mesleki kariyerleri olan insanlardı. Banker Yalçın görüntüsü ve konuşması ile onları etkileyebilmiş ve onların parasını almayı başarmıştı. Bir defasında çantalı bir adam içeri girdi. Yalçın ile tanışmaktan mutlu olduğunu söyleye-

rek, traktör almak için Ankara'ya geldiğini ancak teslimatın iki ay sonra yapılacağını söylemeleri üzerine parasını Banker Yalçın'da değerlendirmek amacı ile geldiğini söyledi. Ancak isteği yüzde 11 olan faizin yüzde 13'e çıkarılması idi. Sonuçta yüzde 12 de anlaşılıp bir makbuz karşılığı çantadaki paraları teslim ederek sevinçle gitti. Daha sonra parası batan bu traktör alıcısı Banker Yalçın'ın mahkemesine gelerek ifade verdi ve ifade verirken de intihar etmeyi düşündüğünü ağlayarak anlattı.

Bankerlerin batması sonucu yüzlerce insanın dramı ortaya dökülmüştü. Bu yasayı düşünmeden çıkartanların hatasını intihar eden vatandaşlar ve çeşitli nedenlerle sokak ortasında öldürülen Banker Yalçın gibileri ödemiş oldu.

Emin Çölaşan onun bankerlik dönemi ve mahkemeleri ile ilgili detaylı iki kitap yazdığı için ben bu konulara fazlaca değinmeyeceğim. Ancak Yalçın ile geçen anılarımdan bazılarını anlatmak isterim.

Banker Yalçın'ın Babası Ali Doğan, Yalçın'ın daha ilkokulda iken toptancıdan kalem, defter satın alıp bunları pazarladığını ve kendi bisikletini arkadaşlarına kiralayıp para kazandığını anlattırdı.

Yalçın yattığı cezaevlerinde yine ticari zekasını kullanarak güzel çalışmalar yapmıştır. Bunlardan biri Eskişehir Cezaevi'nde kurduğu avize imalathanesidir. Bu atölye o kadar tanınmıştı ki yurtdışından bile siparişler gelmeye başlamıştı. Kendisi ile birlikte bu atölyelerde çalışan mahkumlarda para kazanırlardı. Daha sonra gönderildiği Çanakkale Cezaevi'nde de otopark işletmeciliği yapmıştı. Cezasının deva-

mında gönderildiği Bozcaada Cezaevi'nde domates salçası imalathanesini genişleterek, hatırı sayılır bir tesis haline getirmiş ve bu işten de hem cezaevi hem de diğer mahkumlar kazanmışlardır. Yine cezaevinden çıktıktan sonra Ankara'da muhtelif ticari işlerin yanı sıra sosyal faaliyetlerde de bulunmuş ve mahkumlara yardım derneği kurmuştur.

Banker Yalçın'ın en önemli özelliklerinden biri de devamlı surette gazetelerde kendisinden bahsedilmesi için uğraş vermesi idi. Bir keresinde tank bakım fabrikası kuracağını söylemişti. Gerekçe olarak ta Almanların vermeyi düşündükleri tankların kullanımına sınırlama getirmek istemeleriydi. Yalçın bunun gibi haberlerle gündem olmayı başarmıştı. Bir defasında da yirmi yıl önce ölen dedesi için gazetelere ölüm ilanı vermiştir.

Bir gün bana "Vedat Abi ölüm - kalım var, hatıra olarak kalması için birlikte resim çektirelim" dedi. Birlikte resim çektirdik.

1982 Yılı'nın sonlarına doğru mevcut hükümetin bankerlik yasasını kaldıracağı ve bankerleri ağır vergi denetimine tabi tutacağı söylentisinin yayılması üzerine bankerlerde büyük bir panik başladı. Günlük ödemelerini yapamaz duruma geldiler. Buna çözüm bulmak için Banker Yalçın Suriye'ye, Banker Ayhan Avşar'dan para almaya gitti. Bu gidişi gazetelerde avukatı ile birlikte görüşmeleri yapacağı Suriye'ye gitti şeklinde yansıdı. O günlerde bir dava için gittiğim Eskişehir'den Ankara'ya dönerken, Nasrettin Hoca tesislerinde karşılaştığım, sonradan bakan olan Agah Oktay Güner Bey beni karşısında görünce, o güzel ses tonuyla "Sevgili Vedat Suriye'den ne çabuk geldin" diye sordu. Ben

de hayretle Suriye'ye gitmediğimi söyleyip nereden böyle bir fikre kapıldığını sorunca, elinde bulunan Milliyet Gazetesi'ni gösterdi.

Banker Yalçın çok hızlı yükseldi, hızlı yaşadı, çok para dağıttı, o derecede hızla aşağıya düştü. Mahkemelerde çeşitli davalardan dolayı iki yılı aşkın yargılandı. Bu süre içerisinde ne ben onu, ne de o beni bırakmak istedik.

Banker Yalçın Ankara ve İzmir'de yapılan yargılamalar sonucu birden fazla kişiyi dolandırmaktan ağır cezalar almış, ancak çıkan af yasası ile cezası oniki yıla kadar inmişti. O günkü infaz kanunun hükümlerine göre iyi halden dolayı da sekiz yıl sonra serbest kaldı.

Cezaevi ve askerlik sonrası Ankara'ya gelerek büromun yanında bir büro kiraladı. Yeniden ticari hayata başladı. Ne gariptir ki bunca zaman cezaevinde bulunup, gazetelerde onunla ilgili dolandırıcılık haberleri çıkmasına, kitaplar yazılmasına rağmen kendisine insanların teveccühü sürmüştür. Bunlardan birini anlatmak isterim:

Bir gün, büromda çalışırken alt katta bürosu olan Banker Yalçın yanıma gelerek beni bürosuna davet etti. Konunun kendisi için çok önemli olduğunu söyledi. Ben de kendisi ile birlikte bürosuna indiğimde tanınmış üst rütbeli subaylardan birinin eşinin, resmi kıyafetli bir kurmay albayın ve bir iş adamının orada olduğu gördüm. Konu nedir diye sorduğumda Yalçın Bey ile birlikte ithalat ve ihracat şirketi kuracaklarını bu yönde yaptıkları sözleşmeyi okumamı ve hukuki görüşümü açıklamamı istediler. Banker Yalçın'ın mahkemelerce TCK'nun 33. Maddesine göre ticari

faaliyetlerden yasaklı olduğunu bildiğimden onlara şirketi kendi aralarında kurmalarını, Yalçın'ı ise danışman olarak almalarını söyledim. Kabul ettiler ancak onlar gittikten sonra Yalçın'ın öfkesini dindirmem kolay olmadı. Bu olay gösteriyor ki Yalçın Doğan her şeye rağmen insanların güvenini bir şekilde sağlama konusunda yüksek bir beceriye sahipti. Bu durumda ortaya çıkan bir diğer husus da insanların kolay para kazanma düşlerini gerçekleştirecek bir yöntem bulduklarını düşünmeleri halinde kandırılmaya ne derece müsait oldukları konusudur. Hem bu olay hem de bankerlik olayı insanımızın kolay yoldan para kazanma konusundaki isteğini göstermektedir. Böyle olmasaydı bankerlik bu kadar rağbet görmez ve Yalçın Doğan, Banker Bako, Kastelli, Banker Yakup gibiler ortaya çıkmazdı. Ayrıca mahkemece dolandırıcılığı sabit olmuş, bu konuda ünlenmiş birine gelerek iş yapma, sermaye koyma gibi girişimlerin ardında yatan psikolojik nedenlerin ayrıca araştırılması gereği de bir gerçektir. Şunu açıkça söylemeliyim ki, bankerlik olayının nasıl işlediğini bir sohbetimiz esnasında Yalçın'a sordum. Cevabı çok enteresandı "Benim bir sermayem yok, ancak A'dan aldığım parayı B'nin faizine, B'den aldığımı da C'nin faizine veriyorum" dedi. "Bütün bankerlerde çark böyle dönüyor." Ben de "Son harfe, Z'ye geldiğinde ne yapıyorsun?" dediğimde "Yeni A'ların getirdiği parayı Yeni B'lere veriyorum. Artan parayı da keleklerden alıp meleklerle harcıyorum" dedi. Bu samimi itiraf toplumun bankerler tarafından nasıl kandırıldığını, bankerlerin de nasıl ekonominin işleyişinden habersiz olduklarını, üretimin desteği olmadan para üretilemeyeceğini ortaya koymaktadır.

Banker Yalçın cezaevinden çıktıktan sonra cezaevinde tanıştığı bazı önemli kişiler ve mafya babalarının gerçek yüzünü anlatan bir kitap yazmak istedi. Bunun duyulması üzerine çeşitli yasadışı örgütlerin hedefi oldu. Bir sabah Ankara Varlık Mahallesi'nde bulunan babasının evinin önünde sokak ortasında üç kurşunla hayatına son verilerek öldürüldü. Bir zamanlar büyük itibar sahibi ve milyarder ile oynayan Banker Yalçın'ın cenazesini babası, kardeşleri ve üç beş mahalle komşusu kaldırdı.

İKİ GENCİN ÖLÜMÜ

Fethiye'deki kan davalarını anlatırken orada para karşılığı tetikçilik yapan insanlardan bahsetmişim. Orada nasıl tetikçiler var ise Ankara'da da başkaları adına adam öldüren tetikçiler bulunmaktadır. Ekte sunacağım gazete kupürlerinde resimleri yayınlanan iki ayrı olayda iki gencin yok yere öldürülmesi de bununla ilgilidir.

Birincisi eğlence yerlerinde, sanat kulislerinde, spor aleminde çektiği resimleri gazetesindeki köşesinde yayınlayan ve Avrupa'da paparazzi diye adlandırılan Cengiz Polatkan'ın olayıdır. Ankara'da bu tür bir haber için gittiği gece kulübünde dövülerek öldürülmüştür. Bu konuda Cengiz Polatkan'ın avukatı olarak sonuna kadar çaba gösterdim. Ekteki yazımda konu açıkça görülmektedir.

İkincisi, bir düğün sonrası Ankara'da Kürt Ahmet lakabı ile tanınan şahsın arabasına hafifçe çarpan Saadettin ile aralarında çıkan kavgayı ayırmak için araya giren Kürt

Ahmet'in eşinin kalp krizi geçirerek ölümü sonrası yaşananlardır. Bu olayda tartıştığı Sadettin'i eşinin ölümünden sorumlu tutan Kürt Ahmet yanında çalışan kiralık adamlara, Sadettin'i öldürtmüştür. Olayın özeti budur. Sonrasında devam eden birbuçuk yıllık yargılama sonucu Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi dört sanık hakkında sekizer yıl hapis cezası vermiştir. Bu davada müstakil fail belli olmasına rağmen verilen cezalar yerinde değildi. Bu şekilde bir savunma ile yaptığım temyiz itirazım kabul görerek bozulmuştur. Daha sonra yapılan yargılama sırasında, sanıkların birbirlerini suçlayarak yok yere gençliklerini cezaevi köşelerinde geçireceklerini belirten ifadeleri, tetikçilerin sonunun ne olduğunu açıkça göstermektedir. Maalesef, ülkemizde kabadayı, mafya ve örgüt lideri olarak görülen kişilerin genç, yoksul insanları nasıl tetikçi olarak kullandıkları bu iki olayda da açıkça görülmektedir. Bu iki olayda da kandırılıp tetikçilik yaptırılan genç insanlar şehir kabadayılarının amaçlarına hizmet ederek hayatlarının en güzel günlerini cezaevlerinde geçirmişlerdir.

240 BİN LİRA KİLİTLİ KASADAN NASIL KAYBOLDU?

Ankara Barosu'nun tanınan avukatlarından ST telefon ederek eczacı kızı ile bana gelmek istediğini söyledi. Görüşmemizde büyük bir sahtecilik olayı ile karşılaştığını üzülerek anlatıyor ve ben bu tuzağa nasıl düştüm diyerek hayıflanıyordu.

Eczacı olan kızı Ayşe'nin anlattığına göre olay şöyle gelişmişti: Gazete ilanında Köroğlu (şimdiki Uğur Mumcu) Caddesinde satılık daire bulunduğunu ve bu dairenin pazarlama işini Emin Emlak adında bir emlak bürosunun yaptığını söyledi. Bunun ardından gelişenleri kendi şöyle anlatıyordu: "Kendilerine telefon ederek, babamla bu daireye bakmak üzere emlakçıya gittik. Orada bizim talip olduğumuz dairenin yanındaki daireyi almak isteyen aslen Iraklı olan ve Türkiye'de çalışan bir doktor da vardı. Emlakçıda bir süre görüştükten sonra dairelere bakmaya gittik. Satıcının daire içerisinde eşyaları vardı. Ayrıca zile epeyce basarak beklememize rağmen kimse de çıkmayınca dairelere dışarıdan baktık. Görüşmemiz sonucu fiyat konusunda anlaşlık. En kısa zamanda daireyi almak istediğimizi söyledik. Emlakçı da ertesi gün dairenin parası olan 180 bin lirayı da alarak Ayrancı'daki Emin Emlak Bürosuna gelmemizi söyledi ve oradan ayrıldık.

Sonraki gün Emin Emlak'ta satış işlemini tamamlamak üzere buluştuk. Yapılan programa göre tapuya gidilecek ve orada işlemler bitirilecek, sonra da yanımızda getirdiğimiz para ile ödeme yapılacaktı. Ancak Emlakçının önerisine göre 40'ar bin lirayı yanımıza alacak, kalan 140'ar bin liralari da emlakçının kasasında saklayacaktık. Babamın buna güvensizlikten itiraz etmesi üzerinde Emlakçı kasayı kapatıp anahtarlarını da babama verdi. Babam ne olur ne olmaz düşüncesi ile kasanın yanında kalmaya karar verdi. Bunun üzerine emlakçının çağırıldığı iki taksiden birine alıcı olarak ben ve doktor bey, diğer taksiiye de emlakçı binerek tapu dairesinin yolunu tuttuk. Emlakçının tarifi üzerine Ankara 1. Bölge Tapu Sicil Müdürlüğü'ne gittik. Bir birbuçuk saat beklememize rağmen emlakçı yanımıza gelmedi. Bunun

üzerine tekrar emlak bürosuna geri döndük Babam orada bizi bekliyordu. Olanları anlattıktan sonra bu işten vazgeçip kasadaki paramızı alıp gidelim diyerek kendisindeki anahtarla kasayı açtı. Ancak paralar kasada yoktu! Bunun nasıl olabileceğini aramızda tartışmamıza rağmen kasada fiziki bir noksanlık yoktu. Ancak babam orada olduğu için kendisini suçlu olarak görüyordu. Durmadan bu tuzağa nasıl düştüm diyerek kendisini suçluyordu.”

Bana gelmelerinin nedeni de bu olayı aydınlatmak istemeleri idi. Zira kızının parası bir yana, doktorun imalı konuşmaları canını iyiden iyie sıkıyordu.

Konuyu kısaca yazıya dökerek savcılığa iletmem üzerine savcılık gerekli işlemleri yaparak beni Çankaya Emniyet Müdürlüğü'ne yönlendirdi. Emniyet Müdürü bu işleri bilen iki memur görevlendireceğini söyleyerek konunun kısa sürede bir çözüme kavuşacağı yönünde olumlu konuştu. Yanıma verdiği bu konuda uzman iki polis memuru ile emlak bürosuna gittik. Polisler hemen incelemeye geçtiler. Kasayı açarak, içeri tıkladıp kontrol yapmaya başladılar, bir süre sonra bu işlemi yapan memur arkadaşına kasanın gömülü olduğu duvarın arkasındaki odaya geçmesini istedi. Birkaç dakika sonra arka odaya geçen memur pencere açar gibi kasanın arkasındaki sürgülü sacı açtı. Birden kasa arkadan gelen ışıkla aydınlandı ki aynı ışık ortadaki dolandırıcılık olayını da aydınlatmıştı.

Görevli memur kasaya konan paranın bu sürgülü sistem sayesinde kasanın arkasından emlakçı tarafından alındığını söyledi. Emniyet müdürlüğüne tekrar döndük. Emniyet Müdürü emlakçı ile ilgili takibin yapılacağını ve kısa süre-

de yakalanacağına emin olduğunu söyledi. Nitekim benim yanımda Ankara'da tanınmış otellerin müşterilerini kısa bir taramadan sonra, Emlakçı Emin'in lüks bir otelde kaydını buldu. Dolandırıcı emlakçı, o gece yakalanarak emniyet müdürlüğüne getirildi. Burada suçunu kabul ederek, paranın büyük bir bölümünü bankaya yatırdığını, üzerindeki paraları da hemen vereceğini söyledi. Sonuçta bu olay 20'şer bin lira zararla kapanmış oldu. Emlakçı da cezaevinin yolunu tuttu.

BİR ÖĞRETMEN HEM KOMÜNİST HEM DE FAŞİST OLABİLİR Mİ?

Beytepe Acarkent'teki evimin tesisat işlerini yapan Hasan Usta bir gün yanında temiz giyimli genç bir adam ile büroma geldi. Yanındakinin kardeşi olduğunu ve bir iftira sonucu hakkında dava açılarak geçici olarak görevden uzaklaştırıldığını söyledi. Sorduğumda Merzifon'a bağlı bir köyde öğretmenlik yaptığını, köye suyun gelmesi üzerine yeni yapılan köy çeşmesinin başında düzenlenen törende muhtarın ricası üzerine konuşma yaptığını söyledi. Bu konuşma nedeniyle hakkında şikayette bulunulduğunu, şikayeti değerlendiren savcının kendisi hakkında dava açtığını, yapılan ilk duruşmaya girdiğini, hakimin sadece ifadesini aldığını başka da bir bilgisi olmadığını üzülerek anlattı. Hasan ustanın benim bu davaya bakmam hususundaki ısrarı ile davaya katıldım.

Duruşma öncesi Merzifon'a giderek Asliye Ceza Mahkemesi Kalemindeki dosyayı inceledim. Dört sayfadan ibaret

olan dosyada, öğretmen Mehmet Yiğit'i suçlayan muhtar ve iki âzânın dilekçesi de vardı. Bu dilekçede; öğretmenin çeşmenin açılış konuşmasında "Bu suyu köylü imece usulü ile getirmiş olup, ağaların beylerin, zenginlerin bir katkısı olmamıştır. Artık bu çeşme köyün ve köy halkınındır," demek suretiyle Komünizm propagandası yaptığı, yine "Çeşme mermerine açılış tarihinin öğretmenin tarifi üzerine romen rakamı ile MCMLXXXV (1985) şeklinde yazılması suretiyle Hitler'in gamalı hacını taklit ederek Faşizm propagandası yaptığı yazıyordu. Bu nedenlerle hakkında ceza davası açılarak geçici olarak görevden uzaklaştırılmıştı.

Adliyeden çıktıktan sonra biraz ilerdeki fotoğrafçıya giderek, çeşmenin fotoğrafını çektirmek istediğimi söyledim. Fotoğrafçı kendisinin gelemeyeceğini, ancak bize bir fotoğraf makinası verebileceğini söyledi. Köye gittik, fotoğrafçının tarifi üzerine üç dört cepheden fotoğraf çektikten sonra köy kahvesine gittik. İki kişi, "Yabancılar hoş geldiniz," diyerek masamıza geldiler. Niye geldiğimizi anlatmam üzerine, öğretmenin uzaklaştırılmasından dolayı talebelerinin çok üzüldüğünü ve öğretmenlerini ağlayarak istediklerini, köy halkının da bu konuyu onaylamadığını anlattılar. Bu işin "güdük muhtar ve fırıldaklarının bir oyunu" olduğunu söylediler. Bunun ilk olmadığını, zira daha önce de köye gelen ebe, hemşire ve öğretmenler ile uğraştığını ve bundan muhtarın zevk aldığını söylediler. Çayını yudumlayan diğer kişi de söze girerek "Suyun köye gelmesinde ve de çeşmenin yapılmasında muhtarın çok emeği geçti. Açılış günü öğretmenin bu çalışmalarından övgü ile bahsetmesini beklerken kendisinden çok az bahsetmesine kızgınlığından bu dilekçeyi vermiş olabilir" dedi. İstersek şahit olarak gelebileceklerini söylediler.

Ankara'ya döndükten sonra Kriminoloji Enstitüsünden çeşmeye yazılan yazının Roma rakamı olduğu, bunun gamalı haç ile bir ilgisinin olmadığına dair bilirkişi raporu olarak mahkemeye gönderdim. Duruşmada muhtar kısaca dilekçemi tekrar ederim dedi. Azalar bu dilekçeden haberleri bulunmadığını belirttiler. Gelen şahitler de Mehmet Öğretmen'in son derece ülkesine bağlı biri olduğunu ve iddia edildiği şekilde bir konuşma duymadıklarını söylediler. Hakim tekrar muhtarı huzura çağırdı. "Ben bunca yıl hakimlik yaptım, bir kişinin hem komünist, hem de faşist olduğunu görmedim sen bunu nasıl anladın da dava açtın anlat bakalım" dedi. Muhtar da dilekçenin içeriğini bir arzuhalcinin yazdığını, ancak okuldaki çocukların ve köy halkının hergün yolunu kesip "Öğretmenimizi isteriz" dediklerini, şimdi de davadan vazgeçtiğini söyledi. Son cümle olarak da "Ben dilekçeyi verdim ama davayı savcı bey açtı" dedi. Yapılan yargılama sonucunda hatalı ve yanlış anlama sonucu bu şekilde bir dilekçe verildiğini, ancak dilekçe veren köy muhtarının sözlerinin arzuhalci tarafından çarpıtıldığını, bilirkişi raporu ve şahitlerin ifadesine dayalı savunma da dikkate alınarak öğretmen Mehmet Yiğit'in beeraatine karar verildi. Şu an bu davayı yazarken, öğretmenin öğrencileri ve köy halkı tarafından bayraklar ve sevinç gösterileri ile karşılanmasını güzel bir anı olarak hatırlıyorum.

MARANGOZDAN DENİZE SIFIR ARSA

Ankara Siteler’de mobilyacılık yapan iki ortak Antalya’da çalışan bir üçüncü mobilyacıya yüklü miktarda mal vermişler, ancak bedelinin büyük bir kısmını tahsil edememişlerdi. Alacaklarının tahsili için birlikte Antalya’ya gitmişler, borçluları kendilerine olan borcunu şu an ödeyemeyeceğini, ancak isterlerse kendilerine sahibi olduğu, Antalya ile Finike arasında denize sıfır otuz parsel arsasını verebileceğini söylemesi üzerine, arsa alma konusunda anlaşmışlardı. Arsayı devralan iki ortak Ankara’ya geldikten sonra arsayı bir an önce paraya çevirmek için dükkanlarının camına Antalya - Finike arasındaki bu arsaların satılık olduğuna dair ilan yapıştırmışlardı. Arsalar, ilan verilmesinden kısa bir süre içerisinde satılmıştı. Bu satıştan dört ay sonra alıcılardan bir kişi arsasını görmek için Antalya’ya gitmişti. Fakat arsanın söylendiği gibi denize sıfır olmadığını, kumsaldan yüksekte bir tepede bulunduğunu görmüştü. Ankara’ya dönen alıcı kandırıldığını düşünerek, o günün popüler habercisi Uğur Dündar’a olayı anlatmıştı.

Uğur Dündar da genişletilmiş senaryo ve kamera çekimleri ile bu durumu televizyona aktarmıştı. Bu programdan sonra, bu kişinin savcılığa şikayeti üzerine mobilyacılar hakkında dolandırıcılıktan dava açıldı.

Duruşma esnasında özellikle üzerinde durduğum konu müvekkillerimin arsaları satarken reklam yapmayıp, kandırmak fiilini işlemediği konusu idi. Ayrıca müvekkillerim derhal arsanın parasını verip arsayı yeniden üstlerine alabileceklerini beyan etmişlerdi. Diğer arsa alanların da uzunca bir süre şahitliklerinin dinlenilmesinden sonra ka-

rara geçildi. Arsa alanların müşteki hariç kendi istek ve seçimleri ile aldıklarını, bir zorlama ve kandırma unsurunun olmadığını beyan ettiler. Tecrübeli hakim de müştekiye dönerek, basit bir alışverişinde bile aldığını kontrol ederken, böylesine bir yazlık arsa alırken neden kontrol etmediklerini sordu. Müşteki bu yorum üzerine söz alarak, şikayetinden vazgeçtiğini söyledi. Bunun üzerine hakim beraatlarına ilişkin kararını açıkladı.

Yıllar sonra mobilyacı müvekkillerim, söz konusu arsaların sonradan o bölgenin en kıymetli yeri olduğunu ve alanların oraya yazlık yaptırdıklarını anlattılar.

GOODYEAR LASTİK ŞİRKETİNİN TOPLANTISI

1974 Yılında Ankara Barosu Yönetim Kurulu üyesi olarak görev yapmakta idim. Değerli Başkanımız Yekta Güngör Özden, Ankara Barosunun da küçük miktarda hisselerine sahip olduğu Goodyear Lastik Şirketinin İstanbul Hilton Otelinde yapılacak toplantısına katılmamı isteyerek bu yöndeki davet yazısını verdi. İstanbul'da Hilton Otelindeki toplantıya bir gün öncesinden gittim. Odama yerleştikten sonra lobiye indiğimde yüzlerce hissedarlarla karşılaşım konuyu inceleme imkanı buldum. Bu sırada büyük hissedarlardan biri, bizi kendisinin kişisel olarak organize ettiği toplantı salonuna davet etti. Katılanlar genellikle küçük hissedarlardı. Bu özel toplantıda, Goodyear'ın ortaklarına kâr dağıtmadığı, ortaklara sormadan bu kârları yeni yatırımlarına yönlendirdiği hususuna özellikle vurgu yapılmı-

mıştı. Bu ön toplantıda, bir ticaret odası başkanı ve ben konuştum. Daha sonra ertesi gün yapılacak esas toplantıda, burada konuşan ticaret odası başkanının toplantıyı idare etmesini ve benim de sözcü olmamı kararlaştırdık.

Ertesi gün toplantı Hilton'un en güzel salonunda başladı. Toplantıyı açan Sanayi Bakanlığı Temsilcisi, gerekli formaliteleri yerine getirdikten sonra toplantıyı yönetmek üzere isim verilmesini istedi. Biz kararlaştırdığımız üzere ticaret odası başkanını aday gösterdik. Salonun diğer kısmında bulunan hakim durumdaki Amerikalı ortak elindeki kağıttaki listeyi geçici toplantı başkanına verdi. Orada Goodyear Türkiye Baş Temsilciliği'nin hukuk müşaviri olan avukatın ismi yazılı idi. Sonra oylamaya geçildi. Salonda bulunan küçük hissedarların aday için hepimiz el kaldırarak oy verdik. Hukuk Müşaviri olan karşı tarafın aday için yalnız bu hakim ortak el kaldırdı. Geçici başkan yüzde ellibir hisse sahibinin adayının kazandığını açıkladı. Bu bizim için ilk şok olmuştu. Toplantı başladıktan sonra bir gün önce ortaklarca ve tarafımca hazırlanan konuşmayı yapmak üzere kürsüye çıktım. Küçük hisse sahiplerine şirketin işleyişleri hakkında bilgi verilmediği, yıllık mali raporların gönderilmediği, temettü dağıtımının ayrıntılarının bildirilmediği şeklinde devam eden tenkitlerim salonda büyük alkışlarla karşılanıyordu. Tercümanın konuşmaları Goodyear'ın ABD'den gelen temsilcisine aktarılması sonucu yüzünün kızardığını ve el kol hareketleri ile bana tepki gösterdiğine şahit oldum. Konuşmamdan sonra toplantı başkanı on dakika ara verdi. Açılışa, Baş Temsilci bunların şirket sırları olduğunu ve hepsinin açıklanama-

yacağını söyledi. Bu açıklamadan sonra küçük hissedarlar olarak hazırladığımız önergeyi verdik. Bu önerge okundu. Bütün salonun kabul yönünde oy kullanmasına rağmen yüzde ellibir paya sahip hakim ortağın red oyu ile hiçbir talebimiz kabul edilmedi. Bu durumdan sonra küçük hissedarlar aramızda toplanarak, en tabii isteklerimizin bile bu şekilde reddedilmesi karşısında toplantıda bulunmamızın bir anlamının olmadığı kararına vardık. Bu karar üzerine akşam Hilton Otelinde toplantı sonrası hazırlanan yemekli eğlenceye katılmayarak havaalanına gittim. Orada toplantıda bulunan küçük hissedarların büyük çoğunluğunu gördüm. Bunlardan konuştuğularımın her biri yüzde ellibir pay sahibinin isteklerinin galip gelmesinden memnun olmadığını anlattılar.

Ankara'ya geldiğimde baro başkanımız Yekta Güngör Özden toplantının nasıl geçtiğini sordu. Ona yüzde ellibir pay sahipliğinin bizlere önemli bir ders verdiğini anlattım.

BULGARİSTAN DAVETİ

1982 yılında Dış İşleri Bakanlığı'ndan Türk Hukukçular Cemiyeti'ne gelen yazıda Bulgaristan Sofya Barosu'nun cemiyet üyelerinden iki kişiyi yedi günlüğüne Bulgaristan'a davet ettiği yazıyordu. Sofya Barosu davetin amacının iki ülke hukukçuları arasındaki işbirliğinin kurulması ve geliştirilmesi olduğunu belirtmişti. Bu davete benim ve Sahir

Dinçman'ın katılması kararlaştırıldı. Daha sonra 1982 Eylül başlarında Sahir Dinçman'ın mazeret bildirmesi üzerine meslektaşım Mestan Kocatepe ile birlikte Sofya'ya gittik. Bizleri Bulgaristan'ın en lüks oteli olan Grand Sofya Otelinde ağırladılar. İlk gece terastaki restorana davet ettiler. Davette oniki baro üyesi ile baro başkanı Manchef bulunuyordu. Ayrıca tercümanımız Hüseyin'de yemekte bize katıldı. Ben Rus ve Bulgarların çokça alkol kullandıklarını duymuştum. O gece bunun gerçek olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Gecenin ilerleyen saatlerinde bize Türkiye'den ne gibi fıkralar getirdiğimizi sordular. Bunlardan birkaçını anlatmamız üzerine onlarda kendi ülkelerine ait fıkralar anlattılar. Alkolün de verdiği aşırılıkla salon kahkahalarla inliyordu. Bu ilk gecenin olumlu ve hoşsohbet geçmesi ileriki günlerinde güzel geçmesine ve bir yakınlık kurulmasına neden oldu.

İkinci gün Sofya'daki Türkiye Büyükelçiliği'ne gittim. Amacım büyükelçi ile görüşmek ve aynı zamanda elçilik mensubu olan ve Ankara'da tiyatro oyunu sahnelenen Mehmet Keskin'in tiyatro afişini kendisine takdim etmektir. Her ikisinin de ziyaretimden çok memnun kaldıklarını belirtmek isterim.

Daha sonraki günlerde yaptığımız toplantılarda Türk Hukukundaki gelişmeleri ve Bulgar Hukukunun işleyişini karşılıklı olarak konuştuk. Yedi günün kalanında tarihi ve turistik yerleri gezmenin dışında, iki küçük konferans ve bir radyo konuşması yaptım. Bu konuşmalarında Atatürk

İlke ve İnkılapları ve o günkü Türkiye ile ilgili bilgiler verdim. Bunun üzerine baro başkanı Manchef, orada barolar birliği başkanı ile beni görüştü. Görüşmemizde Türk ve Bulgar hukuk sistemleri ile Türk ve Bulgaristan'daki avukatlık mesleğinin karşılaştırmasını yaptık. Bu görüşmeden sonra ziyaret süremi uzatıp uzatmayacağımı sordu. Ben de uzatabileceğimi söyledim. Bunun üzerine Bulgaristan'ın sayfiye kenti Varna'nın Karadeniz kıyısındaki Büyük Varna oteline gittik. Son gece bizim için verilen veda yemeğinde Bulgar avukatların bizlere gösterdiği ilgiyi ve özellikle baro başkanı Manchef'in o bariton sesiyle arya söyleyerek veda etmesini unutamam.

Ankara'ya döndüğümde Bulgaristan Hukuk Sistemi isimli araştırma yazım gazetelerde yayınlandı. Bu yazı dizimden sonra Sofya Barosundan teşekkür mektubu aldım.

Bulgaristan'da bizi ağırlayan meslektaşlarımızdan bazıları iki yıl sonra baromuzun daveti üzerine ülkemize geldiler. Kendilerini Ankara'da ağırlayarak, Sofya gezimizdeki günleri yeniden hatırladık. Bu geziden sonra Bulgaristan'ın Ankara Büyükelçiliği hukuki işleri olduğunda beni arardı. Aşağıda anlatacağım Zlatha Naydonova'nın davası da bana bu şekilde ulaştı.

ZLATHA NAYDONOVA

Bulgaristan'ın Ankara büyükelçiliğinden gelen telefonda Bulgar vatandaşı olan Zlatha Naydonova'nın yurtdışına uyuşturucu madde çıkarmak isterken Esenboğa Havalimanında, yakalanarak cezaevine konulduğu ve bu konu ile avukatı olarak ilgilenmemi istediler. Ben de tercüman göndermelerini ve konu ile ilgileneceğimi söyledim. Gelen tercüman ile birlikte Ulucanlar Cezaevi'ne gittik.

Görüşme odasında bir süre bekledikten sonra üzgün, yorğun ancak bakımlı haliyle Zlatha Naydonova geldi. Başlangıçta çekingen ve ürkek davranan Zlatha konuşmamızın ilerleyen zamanlarında olayı şu şekilde anlattı. Kendisinin Bulgaristan'ın Sopot kentinde ailece işlettikleri bir konfeksiyon mağazalarının olduğunu ve Türkiye'den ayda bir kez bavul ticareti yoluyla mal götürdüğünü anlattı. Bu gelişinde Laleli'de bir otelde kalmakta iken Bulgaristan'dan gelen telefonda kızının doğum yapmak üzere hastaneye kaldırıldığını öğrendiğini bunun üzerine Sofya'ya gitmek istediğini ancak İstanbul'dan uçak bileti bulamadığını anlattı. Biraz araştırmadan sonra, otel müdürünün kendisine ertesi gün Ankara'dan kalkacak uçakta yer olduğunu ve bilet bulabileceğini söylediğini, ancak kendisinden Bulgaristan'daki başka bir müşterisine de bir paket götürmesini rica ettiklerini anlattı. Zlatha teklifi kabul ederek karayolu ile Ankara'ya gelmiş. Otobüs terminalinden hemen Esenboğa Havalimanına hareket etmiş. Ancak daha terminale girmeden otobüsü polislerce durdurulup arama yapıldığında bavulunda uyuşturucu bulunmuş. Zlatha, kesinlikle kendisinin uyuşturucudan haberi olmadığı konusunda ısrarcıydı.

Bu konuşmalardan sonra kendisine vekalet vermesi gerektiğini ve noter göndereceğimi söyledim. Benden TCK'nun bu olayla ilgili maddelerini Bulgarca'ya çevirip göndermemi istedi. Nedenini sorduğumda, sanık, avukat ve mahkemenin bir davada en önemli unsurlar olduğunu, özellikle sanık olarak ne ile yargıldığını bilmek istediğini söyledi. Kendisine göndereceğimi söyledim.

İkinci görüşmemizde konunun yurtdışına esrar ihracı olmayıp, kendisinin, sadece taşıyıcı kurye olarak nitelendirilmesi gerektiği yönündeki savunmamı kabul etti. Mahkeme, Zlatha'nın "Bavulumu uyuşturucuyu otel müdürü koydu" şeklindeki savunmasını, müvekkilim bu hususu ispatlamadığı için kabul etmedi. Yapılan uzun duruşmalardan sonra TCK'nun 403/5 Maddesi gereğince uyuşturucu bulundurmak ve taşıyıcılık yapmak suçundan dört yıla hüküm giydi. Mahkeme iyi halini göz önünde bulundurarak cezasını, üç yıl altı aya indirilerek karara bağladı. Hüküm giymesinden sonra Bilecik Yarı-Açık Cezaevi'ne nakledilen Zlatha burada olumlu çalışmalara önderlik ederek, oradaki mahkumlara eski mesleği kuaförlüğü öğretmiş ve iyi halinden dolayı erken tahliye olarak ülkesine dönmüştür.

Bu olayda özellikle avukat arkadaşlarıma iki pratik tavsiyede bulunmak isterim. Bu dava boyunca beş kez tercüman değiştirmek zorunda kaldım. Bu tercümanları bulmak için günlerce araştırmam bir yana oldukça yüklü ücretler ödemek zorunda da kaldım. Dolayısıyla, her şeyden önce sizin, müvekkilinizin ve mahkeme heyetinin saygısını elde edecek bir tercüman bulmak işinizi kolaylaştıracaktır. İkin-

ci olarak da, bu tür davalarda tercüman ücretinin ayrıca hesaplanarak müvekkilden tahsil edilmesi sizler için daha avantajlı bir durum olacaktır.

ÜÇ AYRI SUÇ, ÜÇ AYRI MAHKEME

Gölcük Donanma Komutanlığı'nda görevli bir üsteğmen ile bir astsubay, askeri birliğe elbise dikmekte olan Hikmet Karakuş'un işyerine giderek, ellerinde 20/30 makine yağı olduğunu ve bunu satmak istediklerini söylemişler.

Terzi Hikmet de İzmir'de müteahhitlik yapan amcası Mehmet Karakuş'a bir tır dolusu 20/30 makine yağı bulunduğunu, fiyatının çok ucuz olduğunu almak isteyip, istemediğini sormuş. Amcasının irsaliye ve faturası ile gönderilmesi halinde teklifi kabul edeceğini bildirmesi üzerine üsteğmen ile buluşan Hikmet durumu kendisine anlatmış. Bu konuşmada nakliye olunacak yağ için TIR kiralınması kararlaştırılmış.

Birkaç gün sonra, gece saatlerinde askeri limanda depolanan yağlar, kiralanan nakliye araçları ile çıkartılmaya başlanmış. O gece görevli nöbetçi onbaşı durumdan şüphelenerek, üsteğmene yağların taşınma izninin olup olmadığını sorduğunda Üsteğmenden "Üzerine vazife olmayan şeyleri sorma" cevabını almış. Sabahleyin yağlar İzmir'e doğru yola çıkarken, o gece nöbetçi olan onbaşı da görevli alay komutanına durumu bildirmiş. Bu arada, birlikten yollanan yağların İzmir'de Mehmet Karakuş'un deposuna boşaltılma işlemi bitmiştir.

Ertesi sabah alay komutanı olan albay bu işle görevli depo sorumlusunu da alarak inceleme yapmaya başlayınca, inceleme sonucunda otuzbeş galon yağın eksik olduğu anlaşılır. Nöbetçi onbaşının ifadesine göre yağları götüren üsteğmen ile astsubay askeri savcılığa gönderilir. Ayrıca, aynı anda, İzmir Askeri Savcılığı'na bilgi verilerek yağların müsadere edilmesi ve adı geçen Mehmet Karakuş'un ifadesinin alınması istenir. Bu olan sonucu açılan dava Gölcük Askeri Mahkemesinde devam eder. Dava sonucunda askeri şahısların askerlikten çıkarılması ve sivil şahısların da hırsızlık malını bilerek satın almak ve aracı olmaktan cezalandırılmasına karar verilir.

Ben avukat olarak bu olayın Askeri Yargıtay'daki temyizinde, Mehmet Karakuş'un vekili olarak hazır bulundum. Savunmamda, müvekkilimin sivil şahıs olduğu ve askeri mahkemece yargılanamayacağını diğer bozma nedenleri ile birlikte belirttim. Karar bu yönde bozularak Gölcük Askeri Mahkemesi'ne iade edildi. Bozma kararına uyan Gölcük Askeri Deniz Mahkemesi Mehmet Karakuş'un dosyasının ayrılarak İzmir - Karşıyaka Asliye Ceza Mahkemesi'ne gönderilmesine karar verdi. Burada yargılanan Mehmet Karakuş yeğeni Hikmet'in "Amcam özellikle yağların irsaliye ve faturasını istedi" demesi üzerine mahkemece beraat ettirildi.

Bu dava da gerek Gölcük Askeri Mahkemesi, gerekse Askeri Yargıtay avukat olarak hem bana saygılı, hem de sanıklara karşı müşfik bir yaklaşımda bulunmuştu. Bu arada yenilenen ilk duruşmaya katılmak için Gölcük'e gittiğimde deprem felaketinin sonucu ortaya çıkan korkunç manzarayı da yerinde gördüm.

KOMANDONUN MERMİ SEVDASI

Murat Kaya askerliğini komando olarak güneydoğuda yaptıktan sonra terhis olarak evine dönmüştü. Şırnak'ta görev yaptığı sıralarda yüze yakın silahlı çatışmaya girmiş ve üstün başarısından dolayı da taltif edilmişti. Bu çatışmalarda görevi gereği kendisine verilen mermilerden biriktirdiği 30-40 adedini terhisinde hatıra olarak saklamak üzere Kırıkkale'deki evine getirmiş. Ancak bir ihbar üzerine evinde emniyetçe yapılan aramada bu mermiler bulunarak konu savcılığa intikal ettirilmiş. Yapılan tahkikat sonucu 6136 Sayılı Kanun'a göre hakkında dava açıldı. Babasının beni bularak savunmasını üstlenmemi istemesi üzerine davaya dahil oldum. Kendisi ile görüştüğümde mermilerin evinde bulunmasının nedenini yukarıdaki gibi anlattı.

Mahkemece yapılan tahkikatta askerliği sırasında bağlı olduğu askeri birliğe de yazı yazılmıştı. Birlikten gelen cevapta; Mermilere ait envanterlerinde bir kaybın olmadığını, bu tür artan mermilerin askerlerce hatıra olarak götürülebildiğini bunun kendileri için bir suç sayılmadığını bildirerek davaya müdahil olmayacaklarını bildirdiler. Karar duruşmasındaki savunmamda, Vietnam'da savaşan Amerikan askerlerinin de eve dönüşlerinde yanlarında bu savaşla ilgili eşyalar götürdüklerini, daha sonra yapılan psikolojik incelemelerde bunun normal bir davranış olduğu ve suç sayılamayacağını ortaya konduğunu anlattım. Bu davranış biçimi Vietnam Sendromu olarak adlandırılmıştır. Bu düşünmeden hareketle müvekkilimin de aylarca dağlarda çarpışmalara girmiş olması, bazı çarpışmalarda en yakın arkadaşlarını şehit vermesi ve kendisinin de yaralanmış

olmasının meydana getirdiği travmalar sonucu o günlerin anısına böyle bir hatıra götürmesinin suç teşkil etmeyeceğini anlattım. Sonuçta 6136 Sayılı Kanun'a göre izinsiz devlet malını bulundurmaktan verilen ceza, kendisinin kamu malını suç işlemek gayesi olmadan bulundurduğu için gerekli indirimler de yapılarak verilen ceza tecil edildi.

Kararın açıklanması üzerine duruşma süresince arka sırada oturarak dualar okuyan Murat'ın annesi ve babası yerlerinden kalkarak kürsünün önüne geldiler ve saygılı bir şekilde hakim ve savcıya "Allah sizden razı olsun" diyerek teşekkür ettiler. Daha sonra sevinçle oğullarını kucakladılar.

Mahkeme salonunun dışında Murat'ın askerlik arkadaşları, sevinç gösterilerinde bulundular. Dışarıya çıkmalarını söyledim ve adliye dışına çıktık. Murat'ın babası oğluna gazinoya gitmelerini söyledikten sonra, bana yaklaşıp "Bugün seni bir yere bırakmayacağım bizim oraya gidiyoruz" dedi. Arabaya binerek yola çıktık. Yol boyu bana geceleri Murat'ın çoğu zaman uyumadığını teröristlerle olan çatışma anlarını rüyasında gördüğünü, yüksek sesle bağırarak arkadaşlarını uyardığını, zaman zaman komando elbisesi giyerek, askerlik günlerini andığını söyledi. Ayrıca davanın bu şekilde bitmesinin onun için büyük bir rahatlık meydana getireceğini anlattı. Bir müddet sonra Ankara'da oturanların pek bilmediği, fakat Ankara'ya yakın olan Kapulukaya Baraj Gölü'nün yanına geldik. Gündüz Bey'in balıkçı motoruna binerek baraj gölüne açıldık. Gündüz Bey "Seni şimdi barajın yapımından sonra gölün altında kalan köyün olduğu yere götüreceğim" dedi. Bu olağanüstü bir görüntü idi. Eski köy caminin minaresi, evler, sokaklar ol-

duğu gibi görünüyordu. Gezimizin son durağı olan gazinoda güzel bir yemekten sonra, bir davayı daha bitirmenin güzel anısıyla Ankara'ya döndük.

20 YILLIK DAVA

Yatağan Termik Santraline raylı sistemle kömür taşınması için yapılan ihale Soyut İnşaat firmasında kalmıştı. Bir yıl sonra hatalı ihale yapıldığı ve üstlenen firmaya fazla para ödendiği gerekçesi ile Türkiye Elektrik Kurumu tarafından ihale komisyonu ve firma hakkında tazminat ve ihalenin feshi için dava açılmıştı. Davaya ihale komisyonundaki iki kişinin avukatı olarak ben ve on kadar başka avukat katılmıştır.

İlerleyen celselerde orman idaresinin kendilerinden izin alınmadan yer teslimi yapılamayacağını bildirmesi davanın daha da karmaşıklaşmasına neden oldu. Soyut Firmasına fazla ödemenin yapılıp yapılmadığına dair bilirkişi incelemesi üç yıl sürmüş ve verilen raporda bir ilerleme sağlanmasına katkıda bulunmamıştır. Bu arada Soyut Firması ticaret mahkemesine müracaatla kendisine fazla bir ödeme yapılmadığı gibi TEK'ten alacağı da olduğunu iddia etmiştir. Buna dair duruşmalar da beş yıl sürmüş fakat bir neticeye varılamamıştır.

Yukarıda anlattığım dava konularının yirmi yılı doldurmasına rağmen hala neticelenmemiş olması karşısında müvekkilim Mülayim Bey bir sayfayı bulan nefis bir şiir yazmıştır. Uzun olan bu şiirden birkaç bölümü buraya yazmak isterim:

*Yaşım otuz idi şimdi oldu elli
Bir kızım bir oğlum vardı
Oğlum teğmen, kızım evli oldu
Davamız olduğu yerde kaldı
Bitir şu davayı hakim bey.
Kızım telefon etti baba müjde torunun oldu
Oğlum telefon etti yüzbaşı oldum
Belim eğildi yamuk oldum
Bitir şu davayı Allah aşkına hakim bey
Kürsüye bakınca avukatlarım gibi siyah saçlıydın
Şimdi bakınca sen de oldun bembeyaz saçlı
Dosya benim kadar ağır oldu
Kulaklarım duymaz, gözlerim görmez oldu
Bitir şu davayı hakim bey.*

Mülayim Bey'in duruşmada okuduğu bu şiir tebessüm ve olgunlukla karşılanmış, günlerce hukuk çevresinde konuşulmuştu. Davanın bitmesine etkili oldu mu bilinmez ama 23. Asliye Hukuk Mahkeme'sinde devam eden dava 20 yıl sonra ticaret mahkemesinde Soyut Firması'nın açtığı dava ile birleştirilmek üzere ilgili mahkemeye gönderilmiştir. Davanın 22. Yılında Soyut Firması'na fazla ödeme yapılmadığı ve ihaleye fesat karıştırılmadığı gerekçesiyle davaya

son verilerek dosya kapanmıştır. Davanın bu denli uzun sürmesi duruşmayı takip eden avukatlar arasında şakalaşmalar ortaya çıkardığı gibi, yeni dostlukların oluşmasına da sebebiyet verdi. Davayı yürüten hakimler de sık sık değişiklikler oldu. Son celselere katılan Hakim Faruk Bal'ın (Hakimlikten ayrıldıktan sonra MHP milletvekili ve bakan olmuştur.) renkli kişiliği de bu davanın son dönemlerine ayrı bir tad katmıştır.

PROF. AV. FARUK EREM'DEN ANLAMLI AVUKATLIK DERSİ

Sivas'tan büroma gelen dört genç özenli giyimleri, saygılı davranışları ve güzel konuşmaları ile Cezaevi'nde bulunan babaları için Profesör Avukat Faruk Erem ve beni birlikte avukat tutmak istiyorlardı. Öğleden sonra Faruk Erem ile yapılan görüşmelerimiz de anlaşma sağladık ve Sivas Ağır Ceza Mahkemesi'nde, öldürmeye teşebbüs suçundan yargılanan Halit Yılmaz'ın davasını üstlenmeye karar verdik.

Birkaç gün sonra, vekaletname ile dosyanın fotokopisini almak ve ceza evinde bulunan müvekkilimizle görüşmek üzere Sivas'a gittik.

Sanıkla görüştüğümüzde sanık suçu kabullenmiyor, yaralanan kişi kendisine sandalye ile vurmasa idi, bıçakla onu yaralamayacağını savunuyordu. Devamlı bir haklılık düşüncesi halinde idi. Ben de kendisine olayı tanıkların ve adli tıptan gelecek raporların belirleyeceğini açıkladım.

Ankara'ya dönüşte değerli hocam Faruk Erem ile dosyayı inceleyip mahkemeye konuları açıklayan bir ön dilekçe gönderdik. Duruşma gününden iki gün önce hem dosyayı tekrar incelemek hem de müvekkilimizle görüşmek üzere özel arabamızla Sivas'a hareket ettik. Başlangıçta hava yolculuğa elverişli idi. Akdağmadeni'ne kadar hiçbir zorlukla karşılaşmadan gittik. Çay molası verdiğimiz dinlenme tesisinde Sivas yönünden gelen şoförler bir fırtınanın başlayacağından havanın bozulabileceğinden bahsediyorlardı.

Buna rağmen yolumuza devam ettik. Bir müddet sonra hava kararmaya başladı yağın sulusepken karşısında silecekler kifayetsiz kaldı. Yavu Beldesi kavşağını geçip Yaraş beline yaklaştığımızda, sulusepken, kara dönüşmeye başladı. Yolda ilerledikçe bu sefer de tipi ile karşılaştık. Yolculuğun ilk bölümünden sonra neye uğradığımızı şaşırдық. Yolda giderken pek çok defa durup arabadan inerek arabanın ön camını silmek zorunda kaldım. Yaraş Belinde yolun buzlandığını arabanın zincirli olmasına rağmen sağa sola kayması sonucu direksiyon hakimiyetini kaybetmeye başladım. Bu olay, iyiden iyiye endişemizi ve korkumuzu arttırdı. Biraz ilerledikten sonra koruganlardan rüzgarla gelen karlar bizim bu yola devam etmemizi gittikçe zorlaştırıyordu. Biraz sonra bizi sollayan kamyon şoförü el işaretleri durmamızı işaret etti ve arabasından inerek yanımıza geldi. Arabamızın başka arabalara çarpacak derecede kaydığını, tehlikeli bir şekilde yol aldığımızı belirterek kendisini yavaş yavaş takip etmemizi istedi. Bu şekilde Yıldızeli'ne kadar gittik. Daha sonra da yolumuza devam ederek üç saat gecikme ile Sivas'a ulaştık.

Sivas'ta bizi otelin önünde bizi bekleyen sanığın yakınlarıyla karşılaştık. Gecikmemizi sorunca yolda başımızdan geçenleri anlattık.

Ertesi gün Sivas Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada daha önce gönderdiğimiz ilk tahkikata ilişkin savunmalarımızı tekrar ederek kısa bir savunma yaptık. Şahitlerin dinlenmesi ve dosyanın adli tıbbı gönderilmesi talebimiz kabul edildi.

Duruşma bittikten sonra, gelirken karşılaştığımız güçlükler göz önüne alınarak karanlığa kalmadan Ankara'ya hareket etmek istediğimizi sanık yakınlarına söyledik. Onlar da bunu makul karşıladılar. Bir sonraki celse için geldiğimizde cezaevi görüşmesini yapacağımızı belirttik ve Ankara'ya döndük.

Aradan yaklaşık on beş gün geçmişti. Hocam Faruk Erem beni bürosuna çağırdı. Gittiğimde ilk gözüme çarpan masasının üzerinde duran tomarla para, orada oturan noter katibi ve Sivas Cezaevi'nden gelen, üzerinde "görölmüştür" yazısı bulunan bir mektup vardı. Yanlarına oturduğumda hocam bana mektubu okumamı istedi. Davası için Sivas'a gittiğimiz sanıktan gelen mektupta kısaca şunlar yazıyordu: "Hocam Ceza evine gelip beni ziyaret edecektiniz, etmediniz. Tahliyemi isteyecektiniz, bunu da yapmadınız. Benim bütün umutlarımı söndürdünüz."

Faruk Erem bu mektup karşısında son derece üzölmüştü. "Ben bana saygılı olan kişilerin avukatlığını yaparım. Daha ilk celse sonrasında bana bu şekilde mektup yazan bir kişi karakterini göstermiştir. Bu gerekçe ile ben vekaletten çe-

kiliyorum” dedi. Masanın üstündeki paraları göstererek, “Aldığımız avukatlık ücretini aynı şekilde iade et,” dedi. Noter katibine hazırlattığı davadan çekilme dilekçesini ben de imzaladım. Devamla “Nasıl sanıkların avukatlarını seçme hakkı varsa, avukatın da müvekkilinin vekaletinden çekilme hakkı vardır,” şeklinde konuştu. Tam yanından ayrılmak üzereyken bana Molierac’ın şu sözlerini kapsayan metni verdi. Metinde “Görevimizi yaparken kimseye, ne müvekkile, ne hakime hele ne iktidara tabiyiz. Bizim aşağımızda kişilerin varlığı iddiasında değiliz. Fakat hiç bir hiyerarşik üst de tanımıyoruz. En kıdemsizin, en kıdemli den veya isim yapmış olandan farkı yoktur. Avukatlar köle kullanmadılar, fakat efendileri de olmadı” yazıyordu.

SIKIYÖNETİM BANA YEDİ GÜN SÜRE TANIDI

Ankara Acar Yapı Kooperatifi’nin Başkanlığı’na seçileli iki ayı henüz geçmişti. Kooperatifin işleri ile meşgulken büroma gelen bir üsteğmen ile bir astsubay beni Mamak’taki Sıkıyönetim Komutanlığı’na götüreceklerini söylediler. Nedenini sorduğumda bir soruşturma ile ilgili olduğunu konuyu ancak sıkıyönetim savcılığından öğrenebileceğimi söylediler. Bizi bekleyen askeri araca bindik. Bana hiçbir açıklamada bulunmuyorlardı. Bu sessizlik beni daha çok endişeye sevk ediyordu. Yol boyu bunu düşündüm. Sonuçta Mamak Sıkıyönetim Bölge Komutanlığına geldik. Beni askeri savcılığın olduğu yere götürdüler. Orada ilgili savcının beni çağırmasına kadar oturmamı söylediler. Bu sırada Mustafa Güzel ve Enis Tunga isimli savcı arkadaşlarım

beni gördüler. Önce kendilerine ziyarete geldiğimi zannettiler ancak yanımdaki astsubayı görünce onlar da konunun ne olduğunu araştırmak üzere beni odalarına götürdüler. Benimle ilgili tahkikat evrakının bizzat getirilmesi üzerine konu açıklığa kavuşmuş oldu. Gelen evrakta şunlar yazıyordu:

“Ankara Acar Yapı Kooperatifi’nin, 1977 yılında Bodrum Turgutreis Kadıkalesi’ndeki inşaat alanında kullanılmak üzere MKE’den alınan 15 kilo dinamit lokumu ve fünyelerinin akıbeti hakkında bilgi verilmemiştir. Bu nedenle sıkıyönetim komutanlığına bu tür maddelerin tesliminin gerektiği, kullanılmış ise bu yönde tutanağın sıkıyönetim komutanlığına bildirilmesi, işbu tebligatın ilgiliye tebliği ile yedi gün içerisinde cevaplanması istenmektedir.”

Tarih 23 Mayıs 1982 idi. Bana tanınan süre 7 gündü. Savcı Albay Mustafa Güzel bu yedi gün içerisinde konuyu çözmemi istedi. Yoksa ne olur diye sorduğumda bir tutuklama olabileceğini üzümlere belirtti.

Mamak’ta durumun bu yönde olduğunu öğrenmek beni rahatlattı. Büroma geldikten sonra benden önceki başkan Galip Yücel’den bu konuda bilgi edinmek istedim. Kendisi de dinamitleri kullandıklarını kalanı var ise de bir bilgisi olmadığını söyledi. Olayın çok da önemli olmadığını düşünmüştü.

2. Gün: Bodrum Turgutreis’te beni bekleyen Hüseyin Bayırlı (Pilli Hüseyin) ile buluştum. Hüseyin bizim sitenin bütün işlerini yürüten görevlimizdi. Hüseyin ile birlikte Kadıkalesi’nde bulunan site binasına gittik. Az miktarda kalan

dinamitleri kasada sakladıklarını söyleyerek kasayı açtık. İçerisinde onbeş adete yakın dinamik lokumu ile füyeleri vardı. Kasayı kapatarak Turgutreis Jandarma Komutanlığı'na gittim. Jandarma komutanına Mamak'tan getirdiğim talimat yazısını gösterdim. Ertesi gün dokuz buçukta kendisinin geleceğini söyleyerek hazır olmamızı istedi.

3. Gün: Askeri cipten komutan ve altı asker indiler. Köy muhtarını çağırmamızı istediler. İki asker Gümüşlük Yolu'na, iki asker de Turgutreis'teki avukatlar sitesi yolunda barikat kurarak trafiği durdurdular. Önceden hazır ettiğimiz dinamit imha ekibi dinamitleri patlatacakları yerlere yerleştirdiler. Oradan uzaklaştığımızda ateşleme yapıldı. Bizler büyük bir patlama olacak düşüncesiyle sağa sola siper aldık. Bir müddet sonra tısss diye bir ses geldi. Komutan diğerlerinin de aynı işleme tabi tutulmasını istedi. Ancak birincide olduğu gibi hiçbiri patlamadı. Bunun üzerine neler olduğunu sordum. İmha ekibinden bir görevli, kasada bekleyen dinamit lokumlarının özelliğini kaybettiğini ve patlamasının mümkün olmadığını söyledi. Geri kalan birkaç tanesini de eliyle ufalayarak imha etti. Birlikte Jandarma Komutanlığı'na giderek mevcutta görünen dinamit lokumlarının imha edildiği kooperatif bünyesinde patlayıcılarla ilgili yapılacak bir işlem kalmadığına dair, gerekli zabıt tutularak işlemler tamamlandı.

4. Gün: Ankara'ya, sonra da Mamak Sıkıyönetim Komutanlığı'na ulaşarak mevcut evrakları teslim ettim. Üzerimden çok büyük bir yük kalkmıştı. Böylece patlamak yerine tısslayan dinamit lokumları yüzünden tutuklanmaktan kurtulmuşum.

GÜZEL BİR RASTLANTI: ZEKİ MÜREN

Turgutreis Beldesi'ndeki Jandarma Komutanlığı'nca hazırlanan evrakı, Bodrum İlçesi Jandarma Komutanlığına onay için götürdüm. O Tarihte belediye başkanlık görevini, sıkıyönetimce atanan bir yüzbaşı yönetiyordu. Beni kibarca karşıladı. Ankara'ya olan özlemini ve Ankara sevgisini anlattı. Zile basarak sekreterini çağırıp onayladığı zaptı mühürlü zarfa koymasını istedi. Bodrum Belediyesinden dışarı çıktığım andan itibaren kendimde bir rahatlama hissetmişim. Çünkü dört günlük koşuşturmaca beni bir hayli yormuştu. Şimdi ise yürümek ihtiyacını duyuyordum. Bu nedenle deniz kokusunu içime çekerek sahil boyu bir süre yürüdüm. Sonra iskelede bulunan Kaptanın Kafeteryası'na çay içmek için oturdum. Öğle yemeği saati gelmişti. Bodrum'un tanınmış ve tarihi Han Restoranına gittim. Henüz kimseler yoktu. Yemeğimin sonlarına doğru, büyük sanatkar Zeki Müren yanında beş altı kişi ile birlikte restorana gelerek yakınımıdaki bir masaya oturdu. Böylesine bir sanatkarı yakınımda görmenin heyecanı içerisinde ayağa kalkarak "Size sağlıklı ve mutlu günler diliyorum," diye seslenmem üzerine beni masasına davet etti. Kısa bir sohbetten sonra, otobüs kalkma saatimin yaklaşması üzerine özür dileyerek oradan ayrıldım.

Birkaç hafta sonra Zeki Müren'in Kadıkalesi'nde sahildeki Altındış lokantasına geldiğini duymam üzerine lokantanın yanındaki köy meydanına gittim. Daha sonra site sakinleri ve köy halkı da meydanda toplandı. Zeki Müren'in beyaz yatı Kadıkalesi iskelesinde bağlı duruyordu. Biraz sonra Zeki Müren birlikte getirdiği saz arkadaşları ile nefis şarkı-

larını okumaya başladı. Bir müddet sonra şarkısını keserek 20 - 25 metre uzaklıktaki buzdolabının sesinin kendisini rahatsız ettiğini söyleyerek fişinin çekilmesini istedi ve kaldığı yerden şarkılarına devam etti.

Şarkılarını sonunda ilk görüşmemizden cesaret alarak yanına gittim. Meydandaki topluluğun mutluluğunu kendisine anlattım. Ayrıca halkın sadece sesini duyduğunu kendisini göremedikleri için üzüldüklerini söylemem üzerine, kendisi ile birlikte köy meydanına indik. Alkışlayan halka O'da alkışlarıyla cevap verdi. Sahil tarafında bulunan eşim Yüksel ve kız kardeşim Şengül'ü gösterdim. Kibarca onların yanına giderek "Bu iki güzel bayan benimle bir anı fotoğrafı çektirme lütfunda bulunur mu?" diyerek birlikte fotoğraf çektirdi. Bu yazıyı yazarken 30.07.1984 tarihli o resme bakmaktayım. Zeki Müren ile çektirdiğimiz o fotoğrafı hatıralarımızda ve resim albümümüzde saklamaktayız. 1996 Yılında yapılan bir merasimde radyoda ilk şarkısını okuduğu mikrofonun kendisine hediye edilmesi sırasında kalp krizi geçirerek ölen Zeki Müren'i saygı ve rahmetle anıyorum.

MAHARETLİ POSTACILAR

Rahmi ve Ayten Tatlısu çiftini Sivas'tan tanırđım. Daha sonra Ankara'ya geldiklerinde de dostluğumuz devam etti. Ailece görüştüğümüz bu mutlu bir ailenin reisi Rahmi Bey Yenimahalle'de öğretmenlik yapmakta idi.

Rahmi Bey, bir gün arkadaşları ile sözleşerek önce bir kafeteryada buluşmuştu. Daha sonra da felekten bir gün çalmak üzere bir gazinoya gitmişler. Burada ölçüyü kaçırıp geç saatlere kadar eğlenen arkadaş grubu gelen hesabı ödeyememiş bunun üzerine gazino sahibi kalan miktar için kendilerinden imzalı senet almış. Fakat burada Rahmi Bey nasıl olsa gününden önce gelir ederim düşüncesi ve eşinin bu olaydan haberi olmaması için senetteki adresin bir kısmın yanlış yazıp semt adresini de Bahçelievler değil de Yenimahalle olarak vermiş.

Zaman çabucak geçmiş ama Rahmi Bey senedin gününü unutmuş. Senedin gününde ödenmemesi üzerine gazino sahibinin avukatı senette borçlu görünen Rahmi Tatlısu'nun adresi görünen 18. Cadde No: 126 Yenimahalle/Ankara adresine tebligat çıkartmış. Tebligat, Yenimahalle PTT Müdürlüğü Dağıtım Merkezi'ne ulaştığında, adresi inceleyen memur, Yenimahalle'deki sokak isimlerinin rakamla değil de tanınmış kişilerin isimlerinden oluşturulduğunu ve rakamlı sokak adlarının ancak Bahçelievler'de olabileceğini belirterek tebligatı Bahçelievler PTT Müdürlüğü'ne yönlendirmiş.

Bahçelievler PTT'sindeki inceleme de 18 nolu bir cadde olmadığı bunun 8. Cadde olması gerektiği, ayrıca 126 nolu

apartman olmadığı bunun 12/6 olabileceği düşüncesi ile zekice yapılan düzeltme sonucu tebligat Ayten Hanım'ın eline geçmiş.

Aile dostumuz olan Ayten Hanım bu nedenle eşinden boşanmak istediğini, eşinin gazinolarda yüklü paralar harcadığını, bunu affedemeyeceğini söylüyordu. Bir müddet yatıştırmak için uğraştıktan sonra eşi ile açıkça görüşmeyi kabul etti.

Rahmi Bey, görüşmede arkadaşlarını suçlayan eşine "Ben gazinoya gitmekle arkadaşlarımın değil, yanlış adresi bulan kurnaz PTT'cilerin kurbanı oldum" diyordu.

Bu konuyu anlatırken, adliyedeki davalarda çıkarılan tebligatların çoğu kez, "yazılan adres bulunamadı, bu adreste ilgili kişi yok" gibi gerekçelerle iade edilmesi aklıma geldi. Bu örnekte görüldüğü gibi, posta memurları istediği takdirde hatalı olsa dahi bir adresi bulup sahibine ilgili belgeleri teslim edebiliyorlar.

KREDİ YURTLAR'A 30 ÇAY, NİĞDE YURDU'NA 20 TOST

Sağlık Sokak'taki büromun girişinde bulunan kahvehanenin işleticisi Ali Kalemci bir hemşerisi ile büroma geldi. İki de hem konuşuyor hem de gülüşüyorlardı. Niye güldüklerini sorduğumda isminin İdris olduğunu söyleyen yanındaki arkadaşı başından geçen olayı anlattı.

Karadeniz Bölgesindeki köyünde kahvehane işlettiğini, ancak bu kahvehaneye akrabaları ve yakın arkadaşlarının geldiğini çoğu zaman içtikleri çay ve kahvenin parasını fındık zamanı veririz deyip çekip gittiklerini ve para alamadığını söyledi. Okuduğu biz gazetenin seri ilanlarında Ankara Cebeci’de günlük getirisi büyük olan bir kahvenin sağlık nedeni ile acilen devir edilmek istendiğini okumuştur. Bunun üzerine Ankara’ya gelerek ilandaki kahvehaneye uğradığını ve sahibi ile görüşmek istediğini söylemesi üzerine, kahvehane sahibi ile birlikte bir masaya oturduklarını ve geliş amacını anlattığını söyledi. Kahvehanenin devri üzerine konuşmaya başladıklarında bir yandan da kahvehanenin işlerini göz ucuyla takip ettiğini anlattı. Kahvehanede çalışan çırak devamlı çay servisi yapıyormuş. Bir müddet sonra telefon çalmış ve çırak, Kredi Yurtlar Müdürlüğü’ne acele 30 çay istendiğini söylemiş. Birkaç dakika sonra bir telefon daha çalmış. Çıkar, Niğde Yurdu’ndan 20 adet tost ve 10 çay istendiğini söylemiş. Ocakçıya baktığında onu da durmadan çalıştığını görmüş. Her on - onbeş dakikada bir telefon siparişi oluyormuş. Sonra bir adam gelerek hafta sonu oynadıkları oyun karşılığı biriken 400 TL manoyu kahvehane sahibine vermiş. Bu derece büyük iş yapan kahveyi çalıştırmak ziyaretçimin idealindeki iş gibi durduğu için kahvehaneyi devralma yoluna gitmeye karar vermiş.

“Ertesi gün kahvehaneye gittiğimde bir gün önce kararlaştırdığımız üzere devir sözleşmesi hazırlanmıştı. Gerekli işlemleri yaptıktan sonra parayı vererek kahvehaneyi devir aldım. İki gün süreyle kahvehanenin eksiklerini gidermekle uğraşıp kahvehaneyi açtım. Gün boyunca birkaç emekli ve öğrencinin dışında gelen olmadı. İkinci gün Kredi

Yurtlardan ve civardaki diğer yerlerden sipariş beklerken kahvehanenin müdavimi olduğunu söyleyen bir adam gelerek “Burayı sen mi devraldın?” diye bana sordu. Benim doğrulayıp devraldığımı söylemem üzerine “Tuzağa şimdi de seni mi düşürdüler?” dedi. Söylediği gibi ilk gittiğim günkü siparişlerin sahte olduğunu ve beni kandırmak için tezgahlandığını anladım. Şimdi ise hakkımın korunması için mahkemeye başvuracağım; size de bunun için geldim” diye hikayesini tamamladı.

Hiçbir zaman görünüşe bakarak, hiçbir araştırma - inceleme yapmadan karar vermemek gerektiğini bir kez daha hatırlatan bu hikaye, hayatta karşılaşabileceğimiz durumların da bir habercisi gibiydi.

ÖRGÜT'E SORMAM LAZIM

Öğretmen anne babanın tek çocuğu olan Uğur, çalışkan, zeki bir genç olup, Mimarlık Fakültesinden mezun olmuştu. Askerlikten sonra bir kamu kuruluşunda mesleği ile ilgili bir göreve başlamıştı.

Uğur, öğle saatlerini çalıştığı yerin yakınındaki çay bahçesinde gazete okuyarak geçirmekteydi. Bir gün yanına yaklaşan genç bir kişi günlük gazete alma imkanı olmadığını, gazetesini birlikte okumak istediğini söylemiş. Bu şekilde başlayan arkadaşlık günler boyu sürdükten sonra Uğur’a “okuduklarımızı birilerine anlatmamız gerekir. Eğer topluluğa açılmazsak okuduklarımızın bir değeri olmaz” demiş ve onu bir konferansa götürmeyi önerip Uğur’u buna razı

etmiş. Daha sonraları bu konferanslara birkaç kez daha gitmiş. Uğur'a bu konferansların birinde toplantılara katılım fişi adı altında bir belge imzalatmışlar. Daha sonraları, Uğur, çok da dikkat etmeden imzaladığı katılım fişinin bir örgüte katılım başvurusu olduğunu fark etmiş. Artık o örgütün bir elemanı konumuna gelmiş. Yine de, ilerleyen zamanlarda toplantılara katılmaya devam etmiş ve Bu konferanslar onun örgütün düşüncelerini benimsemesine neden olmuştur.

Yaz aylarında Uğur'u sahil yerlerindeki kamplarına yanına kız arkadaşlarını da katarak göndermişler. Bir müddet sonra bu kampın bir silahlı eğitim ve tatbikat yeri olduğunu anlamış ama bu noktada iş işten çoktan geçmiştir. İçindeki pişmanlıkla Ankara'ya dönmüş. Fakat, bir gün örgüt onun bomba atılacak büyük bir iş merkezinin planını çizmesini isteğiyle Uğur'a gelmiş. Birkaç gün sonra bomba atacak örgüt üyesi ile birlikte oraya gittiklerinde kendisini uzun süredir takip eden emniyet güçlerince yakalanmış.

Burada anlatmak istediğim birinci konu; son derece iyi bir eğitim almış ve iyi bir aile çocuğu olan Uğur'un adım adım bir örgüt üyeliğine geçmesi sürecidir. Aşağıda anlatacağım konu ise onun avukatı olarak az bir ceza almasını sağlayacak uğraşımın nasıl boşa gittiğidir.

Duruşmalar devam ederken, pişmanlık yasası çıkmış ve bu yasadan faydalanmak isteyenlerin cezalarının bir bölü iki oranında azalacağı hükmü getirilmişti. Bu nedenle cezaevine Uğur'u görmeye gittim. Kendisine bu yasadan doğan indirimden faydalanması için bir pişmanlık dilekçesi

vermesi gerektiğini söyledim. Bana üzüntülü bir şekilde bu konuda tek başına karar veremeyeceğini çünkü örgüte danışmadan hareket ederse örgüt tarafından cezalandırılacağını, bu şekilde hareket eden başkalarının elim örnekleri ile anlattı.

İkinci görüşmemizde örgütün kendisine “Örgütte pişmanlık olmaz ideal olur, bu nedenle böyle bir dilekçe veremezsin” dediğini söyledi. Pişmanlık dilekçesini imzalamadı.

Burada örnek bir davayı yazmamdaki amaç örgüte giren bir kişinin örgütten çıkmasının mümkün olmadığı onların emir ve kumandasını yerine getirmek mecburiyetinde olduğudur.

İkinci teşhisim ise avukat olarak yapmak istediğimiz savunmaların örgütün denetimine tabi olmasıdır. Böyle davalarda yer almak benim avukatlık düşünceme uymamaktadır. Bu nedenle bu tür örgüt davalarını bir daha almadım.

TESADÜF ZİMMET SUÇUNU ORTADAN KALDIRDI

Ahmet Ceyhan Sivas'tan tanıdığım hatta lise 2. Sınıfa kadar birlikte okuduğumuz bir arkadaşımıdır. Liseden sonra SSK'ya memur olarak girmiş daha sonra Ankara'ya tayin olarak Dışkapı SSK hastanesine müdür olarak atanmıştır. Uzun süredir görmediğim Ahmet'i Ankara adliyesi koridorunda gördüğümde kendisine neden orada olduğunu sordum. Boynuma sarılarak, biraz da utanarak, Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde zimmet suçundan yargılandığını anlattı. Son derece dürüst bir insan olduğunu bildiğim arkadaşımın böyle bir suçtan yargılanmasına şaşırtmıştım. Bu nedenle büroma gelmesini ve konuyu anlatmasını istedim.

Birkaç gün sonra yargılanan diğer arkadaşları ile yanıma geldiler. Tanıştırırken hepsinin ihale komisyonu üyesi olduğunu ve birlikte yargılandıklarını söyledi. Anlattıklarına göre hastaneye çarşaf, yastık yüzü, nevresim yapımında kullanmak üzere ellibin metrekaare Amerikan Bezi satın almak için ihale komisyonu kurulmuştur. Piyasada yapılan araştırmalar sonucunda bezleri en uygun fiyatı veren Yılmaz Firması'ndan satın almışlar. Daha sonra bezlerin dikimi için Çıkrıkçılar Yokuşu'ndaki Terzi Yılmaz ile anlaşmışlar. Süresinde yapılan dikim işleri kendilerine teslim edilmiş ve üçyüz yatağa serilmiş.

Bir süre sonra yapılan ihbarı değerlendiren SSK müfettişleri, hastaneye gelerek yaptıkları ölçümlerde yapılan işin otuzikibin metrekaare olduğunu, onsekizbin metrekaarelik Amerikan Bezinin eksik kaldığını tutanakla tespit etmişler. Daha sonra da görevi suiistimal ve zimmet suçundan sav-

cılığa suç duyurusunda bulunmuşlar. Savcılık incelemesi sonucunda kendileri hakkında dava açılmış.

Dosyayı incelemem sonucunda müfettiş raporunu çürütecek önemli bir bulguya rastlayamadım. Ayrıca Ahmet Ceyhan ve arkadaşları da bu eksikliğin nereden kaynaklandığını bulamamışlardı.

Adli tatilden istifade ederek Bodrum Kadıkalesi'ndeki evimde yaz tatilimi geçiriyordum. Evimizin ön terası ahşap pergole ile kaplıydı. Üzerinde bolca üzümü olan bir asma ağacı vardı. Sabahları kahvaltı yaparken düşen üzümler ve bu üzümlere gelen arılar bizleri rahatsız ediyordu. Bunu önlemek için çağırdığımız tenteci bize pergolenin üzerini Amerikan bezi ile kapattığımız zaman bu işin çözüleceğini anlattı. Kabul etmemiz üzerine terası ölçtü, onaltı metrekare geldiğini ancak otuziki metrekare almamız gerektiğini söyledi. Bu fazlalığın sebebini sorduğumda Amerikan bezinin dikim yapılmadan önce, suya bastırıldığını ve bunun sonucunda yarı yarıya yakın çektiğini söyledi. Bu açıklama Ahmet Ceyhan için bir kurtuluş benim için de davayı çözen bir ipucu olmuştu. Ankara'ya döner dönmez Ahmet ile birlikte Çıkrıkçılar Yokuşu'nda bulunan Terzi Yılmaz'ın işyerine gittik. Konuyu kendisine anlatmam üzerine beni depoya indirdi. Burada küvetler içerisine bastırılmış çok sayıda Amerikan bezini göstererek dikim öncesi böyle bir işlemin yapıldığını ve bezde çekme olduğunu söyledi. Kendisinden mahkemede de bu konuyu anlatmasını istedim. Kendisi de kabul ederek mahkemeye geldi. Duruşmada Terzi Yılmaz'ın şahitliği üzerine yeniden yapılan bilirkişi incelemesinde bezde herhangi bir kaybın olmadığı anlaşılacak şekilde Ahmet ve arkadaşları beraat etmiştir.

DEPREMİN ACI YÜZÜ

Akif Özen, Yenimahalle’de bulunan evindeki kiracısı ile arasının bozulduğunu, üç aydır kira ödemediği gibi, telefonlarına da cevap vermediğini söyledi. Bu nedenle, benden birikmiş alacaklarını tahsil ve kiracısını tahliye etmemi istedi. Kendisinin bir süreliğine Gölcük’teki kızının evine gideceğini söyledi. Bunun üzerine kiracıya usulüne uygun bildirimde bulundum. Mektubu alan kiracı büroma gelerek mektup uyarıma teşekkür etti. Kendisinin müteahhit olduğunu söyledi. Ortağı ile arasında ihtilafa düştüğünü, ortağının da mahkeme kanalıyla kendisinin banka hesaplarını bloke ettirdiğini söyledi. Bu nedenle maddi sıkıntı içerisinde olduğunu, hesaplarındaki blokaj çözülünce borcunu ödeyeceğini söyledi. Bunun için benden süre istedi. Ben de evi tahliye etmesi kaydıyla bu teklifi kabul ettim. İki ay sonra tekrar büroma gelerek evin anahtarını verdi. Borçlarını ev sahibinin banka hesabına yatırdığına dair dekontu getirdi. Bunun üzerine Akif Bey’e telefon ederek durumu bildirdim. Kendisi de teşekkür ederek en kısa zamanda büroma uğrayacağını evin anahtarını da alacağını söyledi.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra genç bir deniz subayı büroma geldi. Kendisinin Akif Özen’in oğlu olduğunu söylemesi üzerine, babasının nasıl olduğunu sordum. Biraz durakladıktan sonra 17 Ağustos 1999 tarihinde meydana gelen depremde annesi, iki kız kardeşi ile birlikte babasını da kaybettiğini anlattı. Deprem olduğu geceyi anlatmasını istedim. Ailece evin balkonunda yemek yedikten sonra sohbet ettiklerini, bu sırada çalıştığı Gölcük Donanma Komutanlığı’na bağlı olan gemiden nöbetçi subay olan bir

arkadaşının kendisini telefon ile arayıp, hamile olan eşinin doğum sancuları çektiğini bu nedenle nöbetini devralmasını istediğini söyledi. Bu isteğe uyarak gemiye gittiğini ve nöbeti devraldığını anlattı. Biraz durakladıktan sonra; nöbeti sırasında gemide ani bir hareket olduğunu bütün personelin panik halinde koşuşturduğunu söyledi. Televizyon izleyen personelin Gölcük'te büyük bir deprem olduğunu ve bütün evlerin yıkıldığını can kaybının büyük olduğunu kendisine aktardıklarını anlattı. Kendisinin de paniğe kapılarak gemiyi terk etmek istediğini fakat müsaade edilmediğini söyledi. Bir süre sonra evini, ailesini görmeye gittiğinde evlerinin tamamen yıkıldığını ve anne, babası ile iki kız kardeşinin göçük altında kaldığını söyledi. Diğer yandan görevini devraldığı arkadaşı ile hamile eşinin de öldüğünü ağlamaklı bir şekilde anlattı.

Bu olay insanların ecelinin geldiğinde nasıl tecelli ettiğini göstermesi bakımından ibret vericidir.

TREN DONDU

Ankara'da faaliyet gösteren Konvoy Turizm Firmasının sahibi A. Akın, İsviçre Sigorta'ya ölüme bağlı hayat sigortası yaptırmıştı. Aradan iki ay geçtikten sonra Akın Bey, tansiyona bağlı beyin kanamasından vefat etmişti. Sigortaya vefatı bildirilerek sigorta tazminatının ödenmesi istenmiş. Ancak sigorta firması verdiği cevapta, hastalığın kendilerinden saklandığı gerekçesi ile tazminat ödemeyi reddetmiş.

A. Akın'ın vekili olarak Kadıköy Ticaret Mahkemesi'ne açtığım davanın ocak ayındaki duruşmasına hava şartlarını da, dikkate alarak trenle gitmeye karar verdim. Yataklı vagonlardan bilet alarak 23.30 trenine bindim. Sabah saatlerine yakın İstanbul'a yaklaştığımızı düşünerek uyandım. Trende bir kargaşa ve gürültü vardı. Ne olduğunu anlamak için giyinerek koridora çıktım. Görevli memura neler olduğunu ve nerede olduğumuzu sordum. Bana aşırı soğuk nedeniyle elektrik hatlarından enerji alamadıkları için trenin durduğunu ve Eskişehir yakınlarında olduğumuzu söyledi. Bir müddet sonra başka bir lokomotif geldi ve trenimizi Eskişehir garına kadar götürdü. Benim artık duruşmaya yetişmem mümkün olmadığından tren garından telgraf çekmeye karar verdim. Telgraf metni şöyle idi:

"Aşırı soğuk nedeniyle tren dondu. Duruşmaya katılamayacağımından mazeretimin kabulü..."

Telgrafı çekip garın dışına çıktığımda trenin etrafını televizyon ve gazete muhabirleri sarmıştı. Kendilerine yaklaşılarak bu ilginin nedenini sordum. Trende iki bakan hanı-

mı ile Japon turistlerin olduğunu ve aşırı soğuktan trenin elektrik bağlantılarının donduğunu söylediler.

Öğleden sonra telefonuma gönderilen mesajda şöyle yazıyordu. “Treni donduran soğuktan kendini koru, mazeretin kabul edilmiş ve duruşma ertelenmiştir”.

Meslek hayatım boyunca mahkeme heyetinden hiç kimse ile sorunum olmadı bunun karşılığını da her zaman güler yüz ve böyle gülümseten mesajlar ile aldım.

Bir sonraki duruşmada mahkeme heyetine teşekkürlerimi bildirdim. Bu arada bir yıl süren dava olumlu bir şekilde sonuçlandı.

ASKERİ TATBİKATIN ORTASINDA

Ankara’da genellikle siyasilerin üyesi olduğu S.S. Kumsal Yapı Kooperatifi, Seferihisar Doğanbey Koyu’nda denize yakın bir arsa satın almıştı. Buraya site kurmak için yaptıkları müracaat kabul edilmişti. Ancak, Eski Eserler İzmir Şube Müdürlüğü, bu alanın ikinci derecede sit alanı olduğu gerekçesiyle müracaatın reddini istemiş. Gerekçe olarak da bu alan içerisinde Roma Devri’nden kalma tarihi bir kuyunun olması gösterilmekte idi. İtirazımız üzerine o alanda keşif yapılmasına karar verildi.

Keşif günü kooperatiften iki yönetim kurulu üyesi ile birlikte keşif mahalline hareket ettik. Ancak yol boyunca askerlerin nöbet tuttuğunu fark ettik. Doğanbey Koyu’na girer girmez koyda askeri gemileri gördük. Karada ise topçu mevzileri bulunuyordu. Bu esnada askeri bir cip yanımıza

geldi ve içindeki asker hemen kendi aracımıza binerek onu takip etmemizi söyledi. Biz arabaya binip henüz hareket etmiştik ki, havadan askeri indirme hareketi yapılmaya başlandı. Aynı zamanda da denizden çıkartma yapılıyordu. Her yerden topçu ateşi sesi ile silah sesleri geliyordu. Neye uğradığımızı şaşırдық. Korku içerisinde aracı takip ettik bir müddet sonra gelirken gördüğümüz nizamiyede durduk. Önümüzdeki askeri araçtan inen yüzbaşı çok hidetliydi. Bize dönerek “Askeri tatbikatı rezil ettiniz. Size tutuklatabilirim. Benim rütbelerimi mi söktüreceksiniz, siz kimsiniz?” diyerek çok sinirli bir şekilde bağıırıyordu. Biraz sakinleştikten sonra kendisini tebrik etmek istediğimi söyleyince nedenini sordu. Ben de “Bu tatbikatın bir parçası olabilir. Zira siz sivil şahısları askeri tatbikat alanından bir dakikada kurtarma başarısını gösterdiniz” dedim. Sözlerimi gülererek karşıladı ve bize buradan hemen uzaklaşmamızı söyledi. Bu arada havadan tatbikat alanına yüzlerce asker paraşütle indirme yapıyor, denizden çıkarma devam ediyordu. Tam bir savaş alanı gibiydi. Bu tatbikattan sağ salim kurtulmuştuk.

ANKARA BAROSU GENEL KURUL KARARI

1965 yılında başladığım fiili avukatlık hizmetimi, 28 Aralık 2009 tarihinde bıraktım. Bunun için Ankara Çankaya Vergi Dairesi'ne başvurudum. Ancak, uzun yıllar hizmet ettiğim, mensubu bulunmaktan da büyük onur duyduğum Ankara Barosu'na üyeliğimi düşürmedim.

Diğer büyük illerdeki barolardan meslektaşlarımla görüştüğümde fiilen mesleğini sürdürmeyen ancak baro üyeliği devam eden meslektaşlarımızdan aidat alınmadığını öğrenerek aynı uygulamanın kıdemli, ancak fiilen mesleğini sürdürmeyen Ankara Barosu üyelerine de uygulanması gerektiğini düşünerek bunun için ilk adımı attım.

13 Ekim 2012 Tarihinde yapılan Ankara Barosu'nun 62. Genel Kurulu'nda, aşağıda açıklanan konu gündem maddesi yapılmış ve bu yönde genel kuruldan karar alınmıştır. Bu karar göre emekli, engelli, kırk yıl ve üzeri hizmeti olanlar ile mesleğe yeni başlayanlara gerekli aidat indirimleri yapılması karar altına alınmıştır.

Bu karardan dolayı Sayın Başkan Metin Feyzioğlu ve Ankara Barosu'na teşekkür ederim. Konuyla ilgili başvuru dilekçemle Ankara Barosu Başkanlığı'ndan aldığım cevabı hemen aşağıda görebilirsiniz.

ANKARA BAROSU
SAYIN BAŞKANLIĞI'NA

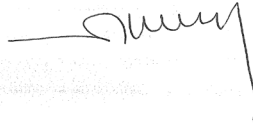
1965 Yılından bugüne kadar baro üyeliğim devam etmektedir. Bu süre içerisinde Sayın Yekta Güngör Özden-Nejat Oğuz Başkanlığında Ankara Barosu Yönetim Kurulu Üyeliği ve Prof. Dr. Faruk Eren Başkanlığında da T. Barolar Birliği Delegasyon üyeliği yapmış bulunmaktayım.

28.12.2009 Tarihinde Çankaya Vergi Dairesine müracaat ederek serbest avukatlığı bıraktığımı beyan etmiş, o tarihten itibaren dava almamış bulunmaktayım.

Ancak baromâ karşı olan duygusal bağlılığım ve baro seçimlerinde oy kullanmak hakkımın devam etmesi için üyeliğimi devam ettirmektedirim. Benim ile aynı düşünce de olan arkadaşlarımın da aйдat konusundaki sorununu sizlere iletmek istiyorum. Doğruluğunu resmen bilmediğim ancak avukat arkadaşların, İzmir ve İstanbul Barosundaki uygulamanın anlatımlarında, emekli olup ancak baroya kaydı olan avukatlardan hiç aйдat alınmadığı şeklindedir. Baromuzda ise çalışan avukatla emekli avukat arasında bir ayırım yapılamaksızın aynı aйдatın alındığı bir gerçektir. Konunun yönetim kurulunca ele alınması, aйдat alınmaması mümkün olmadığı takdirde 1/4 veya 1/2 oranında aйдat alınması uygulamasına geçilmesi konusunun yönetimde gündeme alınarak bir karar verilmesini arz ederim.

Saygılarımlar.26.12.2011

Vedat Yurda KARADELİ
Baro Sicil No: 3269

ANKARA BAROSU BAŞKANLIĞI

Sayı: 11-117/ 2566

03.01.2012

Sayın Avukat Vedat Yurda Karadereli
Ankara

İlgi : 26.12.2011 tarihli dilekçeniz.

İlgide belirtilen, Mesleğini icra etmeksizin baro kaydını devam ettiren emekli avukatlardan alınan aidat ücretleri hakkındaki dilekçeniz 28.12.2011 tarihli Yönetim Kurulu toplantımızda değerlendirilmiştir.

Dilekçenizde belirtilen husus, Ankara Barosu Avukatlık Yasa Tasarısı önerisinde aynen yer almakta olup, tasarının yasalaşması halinde sorun kendiliğinden çözülecektir. Önerinin yasalaşmaması halinde ise Avukatlık Kanunu gereğince aidatların belirlenmesi hususu Genel Kurulun yetkisinde olduğundan, 2012 yılında yapılacak Genel Kurul'da gündeme alınması düşünülmektedir.

Bilgilerinizi rica ederiz.

Saygılarımızla.

Avukat Metin Feyzioğlu
Ankara Barosu Başkanı y.

Av. Sema AKSOY
Genel Sekreter

Adliye Sarayı B Blok Kat:5 06251 Sıhhiye/Ankara Tel: 416 7200 Faks:(0312) 309 2237

Web: <http://www.ankarabarusu.org.tr> e-mail: ankarabarusu@ankarabarusu.org.tr

**DAVA ÖYKÜLERİNE
AİT
GAZETELERDE
ÇIKAN HABERLER**

28 Mart — 3 Nisan 1983

Uğur Dündar, ilk duruşmaya gelmedi

Uğur Dündar

TRT ve Uğur Dündar aleyhine açılan 500'er bin liralık tazminat davasının ilk duruşması Ankara Beşinci Asliye Hukuk Mahkemesi'nde yapıldı

Geçtiğimiz haftalarda Uğur Dündar'ın "Öley" adlı programında işlediği rüşvet konusunun mahkemeye yansadığını duyurmuştu. Programa konu olan gümrük memuru, hem TRT hem de Uğur Dündar aleyhinde

500 biner liralık dava açmıştı. İşte bu mahkemenin ilk duruşması geçtiğimiz hafta çarşamba günü Ankara 5. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde yapıldı. İlk duruşmaya gümrük memurunun avukatı Vedat Karadedi ile TRT'nin avukatı Sevgi Tüzemir geldiler. Uğur Dündar'ın avukatı Erdoğan Tuncer ise mazereti nedeniyle katılmadı. Dündar'ın avukatı Erdoğan Tuncer'in mazereti uygun bulundu. Bu durumda tarafların oluştığı belirlendi. Davacı gümrük memuru

Mustafa Geur'un avukatı Vedat Karadedi, TRT avukatı Sevgi Tüzemir'in verdiği yetki itiraz dilekçesinin bu dava ile ilişkisi olmadığını belirterek şunları söyledi:

"Gerek TRT'nin gerekse Uğur Dündar'ın vekillerinin verdiği itiraz dilekçesinde konu edilen olay farklıdır. Bu olay Profesör Minkoğlu'nun TRT'den cevap beklenmesiyle ilgili bir karardır. Bizim talebiniz tazminattır. İtirazın reddini talep eder, delil olarak da programla ilgili, başında yer alan dokümanları sunarım."

İLK DURUŞMA

Rüşvet olayına adı karışan gümrük memurunun, hem TRT hem de "Öley" programının yapımcısı Uğur Dündar aleyhine açtığı 500 biner liralık tazminat davasının ilk duruşması, geçtiğimiz hafta Ankara Beşinci Asliye Hukuk Mahkemesi'nde yapıldı. Duruşmaya ne Uğur Dündar ne de avukatı katıldı.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi
No: 05 İSTANBUL
TELGRAF : MİLLİYET, İstanbul
POSTA KUTUSU 492, İstanbul
TELEFON : 22 44 10 (10 hat)

BUGÜN
14
SAYFA
20
LIRA

Milli
Halk G

YIL : 33, SAYI : 12425

KURUCUSU : ALI N

*Türkiye'nin en genç
bankeri,
«Alacaklılardan
korktuğum için
kaçtım borçlanımı ödeyeceğim» dedi*

**MİLLİYET MUHABİRİ
KAYIP BANKERLE
KONUŞTU**

**SURİYE'YE KAÇAN
BANKER YALÇIN
ANKARA'YA DÖNDÜ**

● 19 yaşındaki Yalçın,
360 milyonu bulan
borcunu yapıp 1
yılık ödeme plani ile
bitireceğim ama ala-
caktıklarımı ne yap-
cağımı bilmediğim i-
çin ortaya çıkamıyo-
rum" dedi

● Yalçın Doğan Suriye'-
de kendisi gibi kaçak
ve müteahhilitlik yapan
Banker Aşgar'dan al-
dığı 500 Suriye lirası
harçlıkla yurda döne-
bilmediğini söyledi

● Banker Aşgar, Yal-
cın'a, "Banker Servet'i
da lavşır'da gördüm"
demiş

Haber 9. Sayfada

Özbek: «Bugünya
verilen avans
ekmek fiyatlarını
afkılanan»

Avukatıyla...

Suriye'de...

Banker Yalçın Olayı

Cengiz Polatkan'ı önce hırpalayıp, sonra da başına şişeye vurarak öldüren sanıklar, (soldan) Altan Meydan, Mustafa Kürekcî, Aliyar Akbaş, Tufan Akıncı, ve Tacî Büyükhanlı, yargıcı karşısında birbirlerini suçladılar.

Cengiz Polatkan'ın katilleri birbirine düştü

ANKARA'da, milli futbol takım kampındaki skandala ortaya çıkardığı için şimşekleri üzerine çeken ve bir gece kulübünde saldırıya uğrayarak öldürülen arkadaşımızın Cengiz Polatkan'ın katilleri, geçen pazaritesi günü Ankara'da 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandılar. Sabah saat 10'da başlayıp, aralıksız 17'ye kadar süren duruşmada, sanıklar sürekli birbirlerini suçladılar; tanık olarak dinlenenler ise, rahmetli Polatkan'ın başına şişeye vuran katil, ne yazık ki teşhis edemediler. Beş sanıktan, pavyon kabadayısı olarak tanınan Aliyar Akbaş'ın ifadesi, davanın seyirini değiştirecek nitelikteydi. Akbaş, milyonlar bir ailenin oğlu olan diğer sanık Tacî Büyükhanlı tarafından, cinayeti üstlemesi için kendisine 5 milyon lira teklif edildiğini ileri sürdü. Bu konuda olayın cereyan ettiği kulübün sahibi Nihat Fırat'ın da aracılık ettiği söylendi. Tacî Büyükhanlı ise, teklifin Aliyar Akbaş'tan geldiğini, kabadayının araya bazı gardiyanları sokarak, "Bana 5 milyon verinler, suçu üstleneyim" şeklinde haber vollağdığını belirtti. Diğer sanıklar, Tufan Akıncı, Mustafa Kürekcî ve Altan Meydan'ın ifadeleri çeliştiği, ayrıca bazı tanıklar da gelmediği için, duruşma 26 Mart gününe ertelendi.

Sayfa : 2

İKİNCİ KANAL

CENGİZ POLATKAN DAVASI

Ben Cengiz Polatkan'ı hiç görmedim, onunla hiç konuşmadım. Kitescuvi bir arada hiç olmadık ama tüm bunlara rağmen onun aile çevresinin avukatlığını üstlendiğini göndün Hilbren onunla bir çok günlerimi birlikte geçirmiştiyim zannede bir yakanlık değildi, ümitsizden doğan sevmaya sınırlı duygularını çoğu zaman bana şu soruyu soruyordu... Yaşayış, dost olmayış, birlikte serçe kâğıtları kaldırıyor ve sabahın ilk avayışında onun ağaçta öldürülme haberini alıyordum, ümitsizim dahamış oluyordum... Bilmiyorum ve cevaplayamıyorum. Sadece kendime zaman zaman sorgulamış sorularından birisi... (Bu aslan gibi, bu yakışıklı, bu kimseye zararı dokunmayan delikanlı neden öldürüldü?)

Herkendard mahkeme kayıtlarına ölüm olayı, bir pavyon kabadayısı, bir elçeri on para etmez artist bonomununa yazmamak için yapılan bir hareket olarak çözüme ise de, salından olayın gerçek nedeni Hacı Sozu gazetesiyle çıkan, Tikiyeviyi yanında boyu yanlılar yapan röportajı dayandırdı gözetir. Tüm bu savunmalarımız, bu ileri sürüşlerimize rağmen ölümün tek şahidi mahkemesi mahkemesi en önemli delil olma özelliğini

korunmakta ve bu koruyuş zaman zaman adleti ve kişileri yanıtına boyutlara ulaştırılmaktadır. Sahibi görevim davamızın yalancı şahadetini yanlış bir değerlendirilmeye götürüldü. Şu soru sorulabilir, Cengiz Polatkan

Av. Vedat Karadeli

davası yeniden ele alsın, tüm işaracları rahmeti yalancı şahadetliklerinden vaz geçmeyen kişiler, Cengiz Polatkan yakından tanışmaları aynı şahadette buluşturulmalıdır...

Kararı çoğunluğuna biliyoruz... Tazettin Büyükhanlılar, Tufan Akıncı Mustafa Kürekcînin, ölümü bütün lavayışa şüphakendinden dolayı 2 seneye 2 yıl ay hapislikine, o sayı gecesini Mahkûlî suçlarından tutarak, sunta davaya delilce vurarak onun ölümüne neden olan Aliyar Akbaşın TÜK: 48, 59 onun maddelerine istinaden 20 seneye maddete ağır hapisine demlenmektedir.

Bu karar okunduğu gün Cengiz Polatkanın ailesi, ağlamakla gülmeyele şu sözleri söylüyor, İki edel varız, biri kınalı

da karnalarda yaralı olan diğer be yularda ki adadettir. Birincisini gördük bakalım ikincisi hükümünü ne zaman bilirizdir.

Yaka zamanlarda, bir ölüm haberini gazeteceerde okuduk. Bilmen ne demektir?

apaşarları belhede ilerde dost olabileceği iki delikanlının ölümünün suçlarını okusun bu nasıl belhede... Bu ölümlerin tümünü; nâ en çok aile çevresini duyuyasınız...

Cengiz Polatkan genç yaşta, acımsız bir şekilde öldürüldü ve bu öldürülme olayı be ilgili ceza davasında neticelendi. Ölüme Cengiz Polatkan'ın dadılarından ayrılanmış bir vakaandır. Onun ailesi gibi dostları, onun sözün gibi vefat arkadaşları olduğu sürece Cengiz Polatkan ailesinde vasaşınak ve zellerini tarifeninle neden olmaktadır. Onu birise, boye istine güzet amaçla, ona olan sevgisini belirtmek. Polatkan ailesinin tüm fertlerini mutlu etmenin, bu şiddet hareketlerinden dolayı sizleri kutlar, Cengiz Polatkan kardeşlerim, anne ve babaşın vekteli olarak saygılarına istinad.

Avukat Vedat Karadeli

Sayfa 12

«Adliye cinayeti» duruşmasında savcı, sanıklar için ömür boyu hapis cezası istedi

ANKARA, ÖZEL

Bir Trafik tartışması sonunda Ankaralı kulluğçilerden "Kürt Ahmet" lakabıyla tanınan Ahmet Turgut'un eşi Melahat Turgut'un kalpten ölmesi ve ardından tartışmaya karışan İş Bankası memurlarından Sacit Çelikoğlu'nun adliye koridorunda öldürülmesiyle sonuçlanan "Adliye cinayeti" davasına Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dün devam edilmiştir.

Dünkü duruşmada esas görüşünü açıklayan savcı, sanıklardan Ahmet Garibi Bakır'in teammüden adam öldürme suçu işlediğini belirterek TCK'nin 494 maddesine göre ölüme cezalandırılmasını istemiştir. Savcı ölavın diğer sanıkların Muzaffer Avcı, Hasan Gazı Kahraman, Bedir Bağcı ve Orhan Sevinç'in de sanığa yardımcı olduklarını belirterek ömür boyu hapisle cezalandırılmalarını ve ömür boyu

"Adliye cinayeti"nin sanıkları mahkemede.

kamu hizmetlerinden yasaklanmalarını talep etmiştir.

- Davanın geçen duruşmasında sanıkların avukatı davadan çekildiğini belirtmiş ve bu duruşmaya gelmemiştir.

Sanıklar da kendilerine avukat tutabilmek ve savunmalarını yapabilmek için süre verilmesini istemişlerdi.

Duruşma bu nedenle ileri bir

tarife bırakılmıştır.

Bilindiği gibi 1 Temmuz günü Ahmet Turgut ve eşi Maltepe Bulvarı'nda özel otoları ile giderken, yine özel otosuyla giden Sacit Çelikoğlu'yla tehlikeli oto kullandığı gerekçesiyle tartışma, tartışma sonunda Ahmet Turgut'un karısı Melahat Turgut, olay yerinde ölmüştü.

Sacit Çelikoğlu da ölüme neden olduğu gerekçesiyle

poliçe gözetlne alınmış ve ertesi günü suçüstü mahkemesine gönderilmişti.

Ancak mahkeme, ölümün kalpten olduğunu ve Sacit Çelikoğlu'nun kusuru bulunmadığını belirterek serbest bırakmıştı. Sacit Çelikoğlu, serbest bırakıldıktan sonra adliye koridoru'ndand Kurt Ahmet'in adamları olduğu ileri sürülen bir grup tarafından bıçaklanarak öldürülmüştü.

İki Gencin Ölümü

Milliyet
Halk Gazetesi

Alitalia
Hergün: 16.25-Roma
(Sulu harç)
Acentenizi veya bizi arayınız.
İst.: 46 06 27 - Ank.: 17 30 22
İzmir: 13 77 71

YURUCUSU: ALI NAGİ KARACAN

**Fethiye'de yakalanan
ve İpekçi'nin katili
sanılan kişi
dün İzmir'den
İstanbul'a getirildi**

**BİR HAFTA
HIÇBİR ŞEY**

Abdi İpekçi'nin katili zanlısı olarak Muğla-Fethiye'de yakalanan ve önceki gece yarısı İstanbul'a getirilen Durmuş İnce.

Durmuş İnce

ZANLI SERBEST

Baştarafı 1. Sayfada

Muğla'nın Fethiye ilçesinde yakalandıktan sonra İstanbul'a getirilen İnce cinayetle ilgisi bulunmadığını ileri sürmüştü, cinayeti televizyon haberlerinden öğrendiğini söylemiştir. Durmuş İnce Emniyet Müdürlüğünde 2 kez görgü tanıklarıyla yüzleştirilmiş, 2 savcının gözeteminde ifadesi alınmıştır.

Soruşturma ve sorgulamalar sonunda Sadık İnce'nin Abdi İpekçi'nin öldürülmesiyle bir ilgisi bulunmadığı saptanmış, Sadık İnce, olay günü başka bir yerde bulunduğunu kanıtlamıştır. Savcılığın da talimatı ile Durmuş İnce dün öğleden sonra serbest bırakılmıştır.

Türk-İş, SSK

KIBRIS'TAKİ SORUŞTURMA

LEFKOŞA, MİLLİYET

BÜROSU

Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve Başyazarı **Abdi İpekçi'nin** öldürülmesi olayına ilişkin arama ve soruşturmalar Kıbrıs'ta da sürdürülmektedir.

Girne ilçesinin Tatlısu köyünde bir ihbarı değerlendiren güvenlik kuvvetleri sabah 7.30'dan 11.45'e kadar arama yapmış ve evlerinde mermi ve kanunsuz silahsız bulunduranlar hakkında kovuşturma açılmıştır.

Geçen çarşamba günü de Magosa ilçesinin Yenibogaçi köyünde sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş ve geniş bir arama operasyonuna girişilmişti.

yet

Sosyal Açıdan
İslâm Tarihi
Hz. MUHAMMED (S.M.)
ve **İSLÂM'IN İLK DEVRİ**
hakkında ana kaynaklara dayanan
gerçek bilgiler
YAZAN:
ABDÜLBÂKİ GÖLPINARLI
(14 X 20) 480 sayfa-40 Lira
İNKILÂP ve AKA KİTABELERİ

24 Eylül 1975 Çarşamba

Sanayi
Ticaretleri
Bakanlığı,
Senedikalar
Kongresi
Kongresi dışı
Ticaretlerin
Gelişimini
Tartışıyor,,
di

ANKARA, (ANKA) — Sanayi
ve Ticaret Bakanlığı Başkanlığı
tarafından düzenlenen bir basın toplantısından sonra
Sanayi Odaları Başkanlığı Başkanı
Sakıp Sabancı, «Senedikalar
Kongresinin kamu dışı ha-
kim ana mihnakına tes-
tini söylemiştir.
(Devami Sa. 9, Sü. 4 de)

İn-
arız,,

bağamsızlık ilânına meo
yöneliklerini umduğum-
du.

Yahya Demirel'in avukatının ceza görmesi için Ankara Barosuna başvuruldu

■ Ankara Barosu Yönetim Kurulu üyesi Ka-
radeli, avukat Toklucu'nun basın toplantısın-
da suç işlediğini ileri sürdü.

ANKARA, (ANKA) — Ankara
Barosu Yönetim Kurulu üyesi
avukat Vedat Karadeli, Baro Baş-
kanlığına başvurarak, Yahya Ke-
mal Demirel'in avukatı Tuğrul
Toklucu'nun basın toplantısında
söylediği sözlerin, mahkemeleri
etkileme amacı taşıdığını ileri
sürerek, gereken disiplin işlemlerinin
yapılmasını istemiştir.
Avukat Toklucu, Yahya Demirel'in
yurt dışına mobilya ihra-
cattı ile ilgili yayın yaparak, ko-
nuyla ilgili resmi belgeleri aç-
mayan Cumhuriyet gazetesi yan-
ları ve yayın işleri müdürleri hak-
kında tazminat davaları açıldığı-
na söylendi ve bu arada, «Dava-
lar mahkûm olucaklardır» de-
miştir.

Ankara Barosu Başkanlığına
başvurusu yönünden kurulu üyesi
avukat Vedat Karadeli'nin dilek-
çesi aynen şöyledir:
«19 Eylül 1975 günlü gazetele-

rikleyerek, meştek kuralınının
40'inci maddesinin son cümle-
sinin kapsamına giren bir davre-
nista bulunmuştur.
(Devami Sa. 9, Sü. 2 de)

**Mobilya
ihracatı
dolayısıyla
dava açan
Yahya
Demirel'in
avukatları**

